CELINE PULLMAN

Domnișoara de onoare

Traducerea și adaptarea în limba română de
MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS

Capitolul 1

Rochia de mireasă fusese despachetată și atârna într-o izolare splendidă într-una dintre camerele de musafiri goale. Cea mai tânără domnișoară de onoare privea cu uimire faldurile de catifea scânteietoare, tivurile de hermină albă, simplitatea bogată a acelei creații de basm pentru o nuntă în timpul iernii.

Melissa avea să arate minunat, își spuse ea fără invidie, iar rolul pe care-l primise pe neașteptate la acea petrecere o copleșea de mirare că ea, o fată care stătea cu picioarele ei mici pe pământ, fusese azvârlită la întâmplare într-o fantezie – căci fantezie era. Verișoarele Chailey trăiseră într-o altă lume; trimiteau felicitări de Crăciun, dacă-și aminteau, și uneori Louise era invitată în ultima clipă pentru a înlocui câte un oaspete care nu mai venea. Acum ținea locul domnișoarei de onoare care se îmbolnăvise de oreion, și totul i se părea ireal.

– Lou! Lou! strigă o voce, undeva în casă.

Vocile strigau frecvent, uneori persuasiv, cel mai adesea nerăbdător, destul de des nervos, dar aceasta era vocea verișoarei Blanche și nu putea fi ignorată, căci ei îi datora cea mai tânără domnișoară de onoare nu numai rochia și participarea la cea mai simandicoasă nuntă a anului, ci și cele două săptămâni de concediu, pentru a locui sub același acoperiș și a le ajuta cu tot ce aveau nevoie.

– Sunt aici, verișoară Blanche! răspunse ea.

Mama Melissei deschise ușa, cu o mișcare nervoasă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, copilă, de ce trebuie să te caut prin toată casa? exclamă ea iritată. Ai putea să faci o mie și una de treburi în timp ce le așteptăm pe celelalte domnișoare de onoare.

– Le așteptăm? întrebă neliniștită Lou.

Casa părea să fie tot timpul în așteptarea a ceva sau a cuiva – croitorese, coafeze, florărese, furnizori de alimente, domnișoare de onoare și, destul de des, câte o mireasă năzuroasă.

– Ai uitat că avem repetiție? Zău așa, Lou, ai putea fi atentă la motivul pentru care te-am chemat aici. De ce stai în camera asta și oftezi de una singură?

– Admiram rochia. Am vrut s-o văd imediat ce e despachetată. E atât de frumoasă, verișoară Blanche, ca o rochie făcută pentru o prințesă din povești – dar în fond, chiar suntem ca într-o poveste, nu?

– Hm... tu, poate, răspunse cam sec Blanche Chailey, apropiindu-se de rochie ca s-o examineze. Nu-i rea deloc,

chiar și la prețul ăsta. Mă bucur că Melissa a renunțat la modelul acela destul de vulgar pe care-l voia – dar Piers, desigur, are gusturi excelente.

– Piers? întrebă surprinsă Lou. Dar nu mirele alege rochia miresei, nu-i așa?

– De ce, dacă el o plătește?

– A!

– Ce, ți-am luat lustrul poveștii cu prințese? Piers e un tânăr foarte bogat și-și poate permite să arunce banii, iar până acum cred că ai dedus că noi n-avem nici un sfanț – sau a crezut atâția ani că alde Chailey se numără printre cei bogați și leneși?

Într-adevăr, așa crezuse. De când le știa, verișoarele Chailey trăiseră într-o lume separată, o lume la care părinții Louisei nici măcar nu aspirau. Cu treizeci de ani în urmă, verișoara Blanche fusese o frumusețe vestită, admirată și răsfățată, o legendară rudă bogată a cărei cale rareori se încrucișa cu cele ale neamurilor mai sărace. La cincizeci de ani și ceva, Blanche încă-și mai păstra frumusețea, cu ajutorul dietei și al cosmeticelor; fiica ei, atât de asemănătoare cu ea, nu arăta cu mult mai tânără, într-o anumită lumină.

– Ei, așa credeai?

În ochii lui Blanche se citea un amuzament cinic.

– Păi, da, cred că da...

– Iar acum te-ai lămurit? O, draga mea copilă, nu e nevoie să-ți imaginezi că nu știu ce bârfe circulă. Celelalte domnișoare de onoare vorbesc, nu? O invidiază pe Melissa, firește, ceea ce e normal – de ani de zile, toate mămicile ambițioase oftează după Piers. Și-au dezgropat și morții din vechime?

– Te referi la fosta ta logodnă cu tatăl lui Piers?

– Da, și la felul cum am renunțat la el în ultima clipă pentru un bogătaș destul de bătrân ca să-mi fie tată. Așa am făcut, să știi! Doar printr-una din micile ironii ale vieții s-a întâmplat că, mai târziu, tatăl lui Piers a moștenit pe neașteptate acea avere imensă, iar nesăratul de bărbatu-meu și-a pierdut-o pe-a lui în nu știu de crah din capitală. Sună ca într-o melodramă ieftină, nu-i așa? Se-nvârtește roata!

– În ce sens?

– Piers are o inimă romantică – o zestre atât de ingrată, în vremurile noastre materialiste! Înțelegi, n-a uitat niciodată.

– N-a uitat?

– Nu știai că tatăl lui era văduv în perioada când am fost logodiți? Piers, copil fiind, făcuse o slăbiciune pentru mine – mă vedea ca pe o înlocuitoare a mamei lui, cred. Probabil i-a venit năstrușnica idee că, însurându-se cu Melissa, va îndrepta cumva lucrurile.

– Dar, verișoară Blanche, asta... asta-i cea mai mare prostie! exclamă Lou cu o vehemență atât de necaracteristică pentru ea, încât Blanche o privi mai atentă.

– Îți închipui cumva că e îndrăgostit de fiica mea? întrebă ea, ușor amuzată.

– Sigur că da – și-n plus, nu m-aș aștepta ca un tânăr să facă un asemenea gest.

– Firește! Ai o gândire foarte simplă, Lou, și obositor de neînvățată într-ale lumii.

– Se prea poate, replică Lou cu acel neașteptat aer grav care uneori o făcea să pară antipatică. Am fost crescută de niște părinți simpli, care deși nu erau oameni de lume,

m-au învățat valorile morale, cred, înainte de a muri. Ți se... ți se pare că sunt... înfumurată, verișoară Blanche?

– Da, cam așa mi se pare, răspunse rece verișoara ei, măsurând-o cu o privire îngândurată.

Micuța Louise Parsons, cea de care-și aduceau aminte numai când le putea fi de folos cu ceva, avea o calitate vagă pe care Blanche o recunoștea din propria ei copilărie, când viața fusese mai simplă și nici o aluzie la jungla societății nu-i tulburase dorințele în curs de deșteptare. N-o fi avut Lou siguranța de sine și viclenia prietenelor Melissei, dar avea ceva care altora le lipsea. Ce anume? se întrebă Blanche, încruntându-se, și contemplă din nou farmecul cam îndoielnic al tinerei verișoare care corespundea atât de puțin distincției la modă în ultima vreme. Ochi mari, limpezi și solemni, depărtați, pe o față prea mică pentru ei, un păr șaten moale și cu firul drept, cu breton, și un gât prelung, fragil; nimic care să înfierbânte sângele – decât, poate, nemișcarea ei.

Lou, stânjenită de acea privire estimativă, se urni din loc, iar verișoara ei, cu o privire mai atentă, îi observă grația inconștientă cu care se mișca. Louise Parsons, vrednică de o privire mai atentă? se întrebă nervoasă Blanche.

Spuse, mai tăios decât intenționase:

– Trebuie să înveți să eviți aroganța, draga mea. Nu atrage simpatia – și nici pe tineri.

– Da, verișoară Blanche, răspunse sfioasă Louise, cu privirea în pământ.

Blanche, însă, avu impresia că zărise o lucire slabă printre genele ei lungi și dese.

– Ai vreun curtezan? se interesă ea într-o doară.

Cum fata nu-i răspunse, râse.

– Biata Lou – ți-am pus o întrebare nedreaptă, cred, continuă ea. N-ai prea avut ocazia să întâlnești admiratori dezirabili, cred, dar totuși, ai doar nouăsprezece ani... sau douăzeci? Nu trebuie să te lași întristată de norocul Melissei.

– De ce m-ar întrista?

– Ei, draga mea, să spunem lucrurilor pe nume. Piers e un adevărat Făt-Frumos din basme, nu-i așa? Și-n plus, cred că și ție ți-a cam furat inima, nu-i?

Lou roși intens, lucru neobișnuit pentru ea, iar femeia cealaltă, care nu vorbise serios, făcu o mică strâmbătură de exasperare.

– Draga mea copilă, vino-ți în fire! exclamă ea iritată. Prin viața lui Piers au trecut atâtea fete, că nici nu le mai poate ține socoteala. N-ai face decât să fii una dintre ele.

Roșeața dispăru din obrajii Louisei la fel de repede pe cât apăruse. Cu un calm amorțit, care spori și mai mult nemulțumirea verișoarei sale, răspunse:

– Evident, de ani de zile e o partidă nemaipomenită, nu-i așa? Personal, îl găsesc puțin cam alarmant și... și cam prea sigur pe sine.

– Zău? Dar nici nu te-a băgat în seamă, nu-i așa?

Da, abia dacă o băgase în seamă – și de ce ar fi observat-o, se întrebă Lou, printre toate domnișoarele de onoare sclipitoare și sofisticate care, la rândul lor, nu-i dăduseră nici o atenție. Nu spunea decât adevărul când declara că-l găsea pe Piers Merrick cam alarmant, și s-ar fi putut chiar să-l antipatizeze, dacă nu i-ar fi auzit glasul înainte de a-l vedea. Îl

auzise în hol, întrebând de Melissa, iar glasul acela necunoscut era cald și destul de tandru, astfel că o făcuse să-și spună: „M-aș putea îndrăgosti de un asemenea glas."

Întâlnindu-l, constatase că între glas și înfățișare exista o contradicție totală. Chipul lui negricios, brăzdat de ridurile unei maturități timpurii, aparținea unui bărbat care-și trăise viața și întâlnise mai mult deziluzii, iar privirea, când se uita la o femeie, era în același timp iscoditoare și calculată – dar nu peste mult se abătea în altă direcție. Nu se putea spune că arăta bine, dar avea un aer vag de distincție aspră. Lou, urmărind totul din apropiere, își spusese că putea exista un grăunte de adevăr în articolele de senzație care se opreau întotdeauna la un pas distanță de scandal, căci capriciile lui Merrick erau notorii. Iahtul lui, mașinile de curse, insula cumpărată ca să-și satisfacă o sete imperioasă de putere, din câte se spunea, simbolizau un succes din care femeile se împărtășiseră și ele când și când, desigur, iar Lou cunoscu un moment de dezgust gândindu-se la graba cu care propriul ei sex accepta firimiturile aruncate neglijent, ca să se laude cu câte o cucerire temporară. Era răsfățat și indiferent față de posibilele inimi pe care putea să le frângă, conchisese Lou cu convingerea tipică vârstei – după care, dintr-o dată, Piers își îndreptase atenția asupra ei, dându-i senzația incomodă că-i ghicea gândurile.

– Cea mai tânără domnișoară de onoare a noastră are un aer dezaprobator. Te simți scoasă din elementul tău, Cenușăreaso?

Tonul lui o făcu să roșească.

– Nu, răspunse ea calmă. Sunt doar pe un teritoriu nefamiliar.

Zâmbetul neașteptat al lui Piers păru să semene cu glasul – cald, admirativ, și cu o undă de tandrețe.

– Bine zis, replicase el, schițând în glumă un salut milităresc cu mâna.

Și, imediat, se întoarse în altă direcție.

– Ei, și la ce te-oi fi gândind, mă rog? întrebă Blanche, conștientă că remarca ei, chiar dacă nu atrăsese un răspuns satisfăcător, îi trezise fetei niște gânduri pe care nu avea dreptul să le păstreze pentru ea.

Lou, care se întorsese din nou spre rochia de mireasă, plimbându-și degetul peste faldurile ei cu un aer absent dar și de admirație, se întoarse încet cu fața spre verișoara ei.

– La nimic important, răspunse ea. Verișoară Blanche, e adevărat ce se spune?

– Ce să fie adevărat?

– Că Piers vă achită datoriile în schimbul Melissei?

Blanche ridică imperceptibil din umeri, cu un zâmbet indulgent și cam amar.

– E foarte adevărat, deși tu faci să pară o melodramă cam răsuflată, replică ea. Suntem faliți, cum ți-am spus, Piers își dorește o soție, iar aranjamentul este, una peste alta, foarte convenabil pentru toată lumea. Dacă te gândești la romantisme siropoase, biata mea copilă, nici vorbă ca Piers să aibă o asemenea concepție despre căsătorie. Și-a făcut de cap cât a putut, iar acum simte nevoia să se așeze la casa lui și să-și întemeieze o familie.

– Și Melissa... nu vrea mai mult? Nu-și dorește...?

Blanche se încruntă, privind-o cu ușoară ostilitate.

– Pari cam impertinentă, Lou, comentă ea. Dacă te gândești la pvestea aceea veche, Melissa n-a avut deloc gânduri serioase cu acel actor tânăr și sărac care i-a sucit mințile pentru o vreme.

Lou își privi cam surprinsă verișoara. Nu voise să fie impertinentă, nici indiscretă. Dar n-o cunoștea pe Melissa atât de bine încât să discute cu ea despre relațiile ei sentimentale și n-o interesa decât prezentul.

– Atunci, a fost altcineva? întrebă ea cu oarecare timiditate.

Văzu, din expresia cam stânjenită a verișoarei ei, că atinsese un punct sensibil.

– Draga mea copilă, au fost zeci și zeci, replică nervoasă Blanche. Melissa e o fată frumoasă, dacă până și eu spun asta...

– Atunci, de ce să vă faceți griji? întrebă înveselită Lou.

– De ce să-mi fac griji? repetă Blanche, pe un ton cam tăios. Zău așa, Lou, pentru o fetiță care a avut norocul să fie primită într-o lume atât de diferită de a ei, îți permiți cam multe, nu ți se pare? Și acum, mai sunt destule treburi de făcut, așa că nu-ți mai lăsa ochii să ți se scurgă după rochia de mireasă a Melissei și vino să te faci și tu utilă cu ceva. Și te rog, nu-l plictisi pe Piers cu concepțiile tale imature.

– Nici n-aș visa să discut ceva atât de personal cu Piers, răspunse Lou cu o ultimă privire jinduitoare spre rochia de mireasă, care în lumina tot mai slabă a după-amiezii devenise misterioasă și spectrală. Și nici nu l-aș asculta, dacă el ar începe.

– Evident. Ei bine, mă bucur că ai destulă minte ca să-ți dai seama că pentru el nu contezi aproape deloc, chiar dacă ți s-au cam aprins călcâiele. Și acum, draga mea, hai să mergem jos, ca să continui cu lista darurilor de nuntă. Și ai face bine să scrii și câteva mesaje de mulțumire – Melissa le poate semna aproape pe toate, cu excepția celor mai importante.

Blanche ieși, înaltă și grațioasă, iar Lou o urmă pe scară, observând cât de bine se potrivea în decorul elegant al casei. Era o casă închiriată pentru câteva săptămâni și proiectată de altcineva, dar verișoara Blanche, fiica ei, și numeroasele lor cunoștințe se armonizau cu ambianța din orice conac londonez distins, fără să le pese că nu erau la ele acasă.

În timp ce treceau prin hol, Melissa intră pe ușa din față și se opri o clipă în prag, cu aerul unui copil care a fost prins întorcându-se acasă la o oră nepermisă.

– Unde-ai fost? întrebă severă mama ei, cu o neliniște cam nejustificată.

În răspunsul Melissei se simți o undă sfidătoare.

– La cumpărături, unde să fiu? replică ea. Mai am de procurat sute și sute de lucruri. Apropo, am dat înapoi etola de hermină, în schimbul une mici jachete – știai că a reintrat în modă vulpea roșie?

– Da, știam. Totuși, a costat aproape dublu decât etola, presupun.

– Desigur, dar nu ne oprește nimeni să cheltuim, nu-i așa?

– Dacă zici tu... Piers știe că va trebui să-ți plătească și trusoul, nu numai datoriile familiei?

– Nu l-am întrebat. Totuși, iubito, ai să aranjezi tu toate detaliile mai delicate ale afacerii ăsteia, nu?

– În limitele rațiunii. Nu mi-ai spus unde ai fost.

– La *cumpărături,* scumpo! repetă Melissa, cu o expresie inocentă în ochii ei mari. Și ai grijă, o s-o șocăm pe sărmana Lou, cu toată vorbăria asta nerușinată despre bani. A fost crescută cu convingerea că trusoul și micul dejun din ziua nunții sunt plătite de familia miresei – nu-i așa, Lou?

– Nu m-am gândit niciodată la asta, de vreme ce încă nu s-a pus problema să devin mireasă, răspunse Lou.

Verișoara ei făcu o mică grimasă.

– M-a pus la punct, îi spuse ea mamei sale. Sau, poate, cea mai tânără domnișoară de onoare a mea e nițeluș cam invidioasă? Blanche, iubito, sunt frântă de oboseală. Chiar vine Piers diseară? N-aș putea să rămân culcată și să spun că mă doare capul – ce crezi?

Mama și fiica plecară prin hol, cu capetele lor aurii identice, grație unui coafor excelent dar lipsit de imaginație, și cu hainele aproape deloc diferite, ca model și eleganță. Lou privi în urma lor, simțindu-se ca o străină. Fusese răpită și adusă într-o poveste – și atunci, de ce să-i pese? Dacă nu-i plăcea ce găsise acolo, în modul acela de viață atât de străin, putea să se minuneze, să admire totul și să compare culorile și ciudățeniile cu monotonia biroului în care avea să se întoarcă în cele din urmă.

* * *

În fiecare zi, Lou se trezea din somn să savureze micul lux al ceaiului de dimineață și al tuturor atențiilor nefamiliare care

pentru famila Chailey păreau să fie atât de firești. Uneori, Melissa venea să bea cu ea un cei, stând pe pat și fumând încontinuu.

Cele două fete nu avuseseră niciodată ocazia să se apropie, iar Louise, ascultând-o pe Melissa cum povestea la nesfârșit despre petreceri, admiratori și modă, se întreba uneori dacă verișoara ei voia doar s-o impresioneze, sau dacă avea pe suflet ceva ce-ar fi vrut să dezvăluie cuiva din afara cercului ei obișnuit de prieteni. Dacă așa era, Melissa nu apucase niciodată să se destăinuiască – și în fond, se întreba Lou, ce-ar fi putut lipsi într-o căsătorie așa de avantajoasă cu un bărbat care fusese atâta timp un ideal intangibil? I-o și spuse, iar răspunsul cinic al verișoarei sale o șocă.

– A, da, e o partidă, nici vorbă, replică Melissa. Blanche și-a jucat foarte bine cartea – totuși, s-ar pomeni la ananghie dacă aș da bir cu fugiții, nu?

– Să fugi? Vrei să zici, dacă ți-ai da seama că nu vrei să te măriți cu el, în fond? Dar, desigur...

– Desigur, mama nu-mi dorește decât fericira – asta voiai să spui, nu? Ei, iubito, aspectul fianciar ar putea fi cam delicat, nu crezi?

– Întâmplător, nu voiam să spun asta replică Lou. Sunt sigură că acum nu mai poți avea nici o îndoială.

– A, înțeleg. Ai o părere destul de bună despre Piers, nu-i așa? Blanche spune că te-ai cam aprins după el.

– Verișoara Blanche are o imaginație bogată, replică tăios Lou, iar Melissa înălță din sprâncene.

– Blanche nu-și imaginează ceea ce se vede cu ochiul liber, spuse ea pe un ton cam răutăcios. N-ai fi prima care să se

bucure de o pasiune neîmpărtășită pentru foarte râvnitul domn Merrick. Toată lumea știe că e un rechin destul de greu de prins în plasă.

– E oribil să spui așa ceva, se încruntă dezgustată Lou.

Verișoara ei o privi amuzată.

– Găsești că e de prost gust? Probabil că ai dreptate. Totuși...

– Melissa... începu nesigură Lou, când verișoara ei se întrerupse. Dacă *ai* vreo îndoială... în fine, ce-ai vrut să spui când ai zis că verișoara Blanche s-ar pomeni la ananghie dacă ai da bir cu fugiții?

Melissa își aprinse încă o țigară și trase fumul în piept prea repede, începând să tușească.

– Trebuie că știi care e situația financiară, scumpa mea. Celelalte domnișoare de onoare nu cred c-au fost prea reticente, remarcă ea rece.

Lou se foi în pat, stânjenită. Domnișoarele de onoare, ca și verișoara Blanche însăși, fuseseră de-a dreptul deschise; și totuși...

– Dar Piers... începu ea încăpățânată. Trebuie să fie... trebuie să fie foarte îndrăgostit de tine ca să... negocieze, dacă se va ajunge acolo.

– Te-ai exprimat cu mult tact, scumpa mea Lou, dar emoțiile lui Piers au rămas netulburate ani de zile, cred. După ce și-a făcut de cap, cum se spune, simte nevoia să se așeze la casa lui, și ce șansă mai bună ar avea decât fiica femeii care ar fi trebuit să-i fie mamă vitregă?

– Ca să îndrepte o veche greșeală, vrei să spui?

– În nici un caz! Mai degrabă, ca să se răzbune. Știe foarte bine cât de iritant e pentru Blanche că n-a așteptat până a sosit

moștnirea aia. I-a fost devotat tatălui lui, și avea o slăbiciune și pentru Blanche, cred. De ce te uiți la mine așa de surprinsă, Lou – sau ești doar dezaprobatoare?

– Nu... nu sunt de... dezaprobatoare, se bâlbâi Lou. Doar că nu înțeleg...

– Nu, probabil nici n-ai avea cum să înțelegi – nu-s sigură nici de mine că înțeleg. Cred că Piers are o undă de romantism, amestecată cu ranchiuna față de Blanche – sau poate că Blanche se pricepe la șantajul emoțional. Tu ce părere ai?

– Nu e treaba mea, nu-i așa? Numai că...

– Numai că, ce? Îți spui că lumea nu mai crede în iubire? Ei bine, scumpo, mie-mi place dragostea, dar să fie cât mai poleită – o nuntă fabuloasă, o lună de miere la fel de bogată, iar după aceea...

– După aceea, interveni Lou cu o asprime neașteptată, să trăiți pe o insulă, departe de lumea dezlănțuită.

Verișoara ei o privi cu oarecare surprindere.

– Ce perspicace ești, iubito, observă ea. Dar nu-ți imaginezi, nu-i așa, că sunt pregătită să mă desprind de civilizație, pe insula imposibilă a lui Piers?

– Înțeleg că insula face parte din viața lui, între călătorii.

– Un moft, o jucărie! Dar un moft pe care Piers și l-a putut permite, oricum – să-și cumpere o insulă lângă coastele din Cornwall, s-o populeze cu servitori și să se joace de-a castelanul când are chef. O, nu, fetițo, o dată ce vom fi căsătoriți, Piers își va vinde insula și va cumpăra una dintre acele așa-zise case boierești, la o distanță rezonabilă de oraș. Asta, plus apartamentul din Londra și vila din mlaștini pe care

o închiriază în fiecare an pentru sezonul de vânătoare la păsări de baltă ne vor împiedica pe amândoi să ne plictisim unul de altul.

Lou se obișnuise cu micile ieșiri teribiliste ale verișoarei sale, dar avea totuși o presimțire neplăcută. După părerea ei, Piers Merrick nu era genul de om care să renunțe la un proiect drag lui numai de hatârul unei fețe drăguțe...

– Insula e mai mult decât un capriciu – e un refugiu, spuse ea.

– De unde știi? E la fel ca toți bogătașii care-și pot permite o jucărie scumpă – înnebunit după ea, până se plictisește.

– Eu cred că insula e mai mult decât atât – e un loc unde să evadeze...

– Ce prostii vorbești, impresionabila mea verișoară Louise! Dar insulele sunt romantice, bineînțeles – în teorie. Piers te-a plictisit cu multe gogoși de-ale lui?

– Abia dacă mă bagă în seamă, răspunse Lou cu delicatețe, dar amintindu-și totuși cu un junghi de vinovăție irațională dansul la care participase cu Melissa și celelalte fete, ai căror cavaleri o ignoraseră politicos.

Dintr-o dată, Piers o ridicase de pe micul scaun aurit de lângă perete, unde stătea, și fără s-o invite la dans, începuse s-o învârtească pe ring. Dansaseră în tăcere, iar Lou, conștientă că deși Piers dansa minunat și ea era la fel de talentată, se lăsase din toată inima în voia plăcerii de moment.

– *Ei...* spusese el când muzica se oprise, dar știi că mă surprinzi, Cenușăreaso?

– Serios? Dar și Cenușăreasa s-a dus la bal.

– Într-adevăr – și l-a cucerit pe prinț. Ești ca puful de păpădie, Lou – sau ți se pare un clișeu?

– Nu știu. Nu am prea multe talente mondene.

– Nu ai?

În ochii lui cam deziluzionați se citi dintr-o dată amuzamentul.

– Dar cred că flirtezi cu mine – ceea ce *este* un talent monden.

Lou se oprise ca trăsnită în mijlocul ringului de dans, privindu-l cu nedumerire și spaimă.

– Nici n-aș visa... nici n-aș îndrăzni... se bâlbâise ea.

Piers pufnise scurt în râs, luând-o iar în brațe.

– Într-adevăr, nu te cred în stare, îi răspunsese, și dansaseră mai departe, în tăcere.

Se învârteau în ritmurile repezi ale unui vals vienez, iar la sfârșit izbucniseră câteva aplauze. Lou observase privirea nemulțumită a verișoarei Blanche și surprinderea amuzată a Melissei.

– Abia dacă mă bagă în seamă, îi răspunsese ea verișoarei sale – și așa era, desigur. Numai că verișoara Blanche părea tot mai nervoasă pe măsură ce treceau zilele, răstindu-se la Melissa, ale cărei expediții la cumpărături deveneau tot mai lungi, repezind-o și pe Lou, care părea calul de bătaie pentru toate descărcările nervoase asociate de obicei cu mireasa.

– Sunt chiar atât de proastă? le întreba Lou pe Jill, Jane sau Caroline, celelalte domnișoare de onoare, care păreau să arate toate la fel și era clar că o consideraseră neînsemnată încă de la început.

– Nu, scumpo, ești doar împiedicată din fire, răspundeau Jill, Jane sau Caroline, retușându-i machiajul cu o mână exersată. De ce nu fugi când se fluieră după tine? Domnișoarele de onoare nu sunt decât o anexă decorativă pe lângă mireasă.

– Verișoara Blanche pare nervoasă... mi-e greu s-o mulțumesc...

– Verișoara Blanche nu e decât speriată c-o să se întâmple vreun accident în ultimul moment, iubito. Melissa o neliniștește.

– Melissa? Dar ea pare cea mai calmă din toate.

– O fi având motivele ei, probabil. Oricum, scumpa de verișoara Blanche ar intra rău la apă dacă s-ar întâmpla ceva neprevăzut. Piers a dat un avans foarte frumușel, știi bine, iar banii au și zburat pe fereastră.

– Ei, răspunse prozaic Lou, și ce-ar putea să se întâmple? Peste o săptămână vor fi căsătoriți, iar Melissa n-o să renunțe în ultimul moment la o partidă atât de strălucită.

– Da, nici eu nu cred, dar se spune că istoria se repetă.

– Te referi la faptul că verișoara Blanche l-a părăsit pe tatăl lui Piers?

– Păi, da, deși aia a fost cu totul altceva, desigur. Tatăl lui Piers era pe-atunci un om relativ sărac, iar scumpa de Blanche a crezut că alege o partidă mai bună. Sunt sigură că și Melissa știe asta.

– Da... da, așa cred, răspunse absentă Lou.

– Iubito, te impresionează cumva aluziile ziariștilor de scandal despre Piers? o întrebă Jill – sau Jane, sau Caroline... Mereu îi uita numele.

– Nu citesc ziarele de scandal, replică ea, adăugând cu falsă nevinovăție: ce aluzii?

– A, cele obișnuite. Un desfrânat modern, un tânăr dedat capriciilor extravagante, un fante care și-a trăit viața din plin și

a fost vânat fără succes – nu că Piers ar fi chiar atât de tânăr, cred că-i trecut binișor de treizeci de ani. Totuși, asta nu m-ar îngrijora, doar e o bucățică grozavă, nu crezi?

– O bucățică grozavă?

Lou știa, desigur, ce însemna asta, dar fățărniciile mondene ale epocii o iritau.

Jill – sau Jane, sau Caroline – o privi resemnată.

– O atracție, o partidă, o pană de struț numai bună de pus la pălărie. Trebuie să-ți explice pe silabe – sau pe litere – nu-i așa, dulceață mică? Toate ne-am așteptat să-ți pună puțintel pe jăratic inimioara.

– Zău? Ce prostie! replică rece Lou. Dacă n-am avut aceleași șanse în viață ca voi, asta nu înseamnă... nu e deloc un motiv ca să nu...

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă uimită prima – sau a doua, ori poate a treia – domnișoară de onoare, în timp ce Lou ieșea grăbită din cameră.

* * *

– Unde-i Melissa? întrebă pentru a douăzecea oară verișoara Blanche. Doar știe că-n după-amiaza asta avem repetiția finală, și oricum, ar trebui să se odihnească.

– Cred că s-a dus la biserică, încercă Lou s-o liniștească, dar verișoara ei nu făcu decât să râdă disprețuitor.

– Dacă așa ți-a spus, înseamnă că te crede chiar mai proastă decât te-am crezut eu, replică ea.

Ochii îndepărtați ai Louisei se dilatară și mai mult, cu uimire sinceră.

– Nu înțeleg. Mi s-a părut foarte firesc ca Melissa să-și dorească să meargă singură la biserică.

Verișoara Blanche o învrednici cu o privire nervoasă, aproape ostilă.

– Îndrăznesc să spun că așa pare, răspunse ea răstit. Dar, din câte știu eu, Melissa nu și-a manifestat niciodată dorința ca vreunul dintre proiectele ei să primească o binecuvântare. De ce s-o facă tocmai acum?

– O căsătorie e altceva. Cred că pentru așa ceva și-ar dori binecuvântarea, răspunse Lou cu gravitate.

Privi în jur, așteptându-se să vadă familiarele expresii surprinse sau ironice pe fețele domnișoarelor de onoare, dar acestea erau prea ocupate să se admire între ele ca să-i dea atenție, chiar dacă o auziseră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lou, de ce nu le lași să-ți aranjeze părul? o repezi Blanche. O să fii singura fără o pieptănătură adecvată. Încă mai am timp să-ți programez o vizită la coafor.

– Nu, nu, doamnă, domnișoara arată foarte bine așa! interveni croitoareasa șefă, care începu să smucească scurt și precis mânecile și umerii rochiei Louisei, zâmbind peste creștetul ei. Simplitatea părului ei se potrivește cu rochia, și e fermecătoare. O nimfă a pădurii, poate, n-ați zice?

– Aș zice că-i vârî în cap tot felul de prostii, răspunse iritată Blanche. Auzi acolo, nimfă a pădurii! Mă rog, n-o s-o ia nimeni în seamă, printre celelalte, așa că nu cred c-o să conteze prea mult.

Când verișoara Blanche se îndepărtă, croitoareasa îi șopti cu furie Louisei:

– Nu-i dați atenție, domnișoară. E supărată fiindcă știe că numai dumneavoastră vă stă bine rochia asta.

– A, n-aș crede, răspunse sincer surprinsă Louise. Și, oricum, nu cred c-am s-o mai port vreodată. Ar fi prea elegantă pentru stilul meu de viață.

– Ce păcat, remarcă femeia, privind-o dintr-o dată cu curiozitate și ușoară ironie – iar în acel moment Lou își dădu seama că verișoara Blanche nu reușise s-o păcălească. Costul nunții și fabulosul trusou îi puteau impresiona pe cei creduli, dar toată lumea știa că mirele cel bogat avea să achite notele de plată.

– Mulțumesc, spuse Lou, dintr-o dată rușinată, îndepărtându-se repede.

Verișoara Blanche începea să intre în panică, și până și domnișoarele de onoare șușoteau acum și chicoteau între ele. Croitoreasa se plângea tot mai indignată că nu avea timp destul să îmbrace mireasa ca să fie gata pentru repetiție.

– Ia mai taci! se răsti la ea verișoara Blanche.

Chiar atunci, o cameristă intră în cameră și-i dădu o scrisoare.

– A adus-o cineva, spuse ea laconic.

Mica întrerupere nu avea de ce să alarmeze pe nimeni, dar Lou își văzu verișoara desfăcând plicul și dintr-o dată o cuprinse spaima. Până și domnișoarele de onoare se opriră din sporovăială, ca și cum neliniștea le-ar fi cuprins și pe ele, iar Blanche, în timp ce citea scrisoarea, încremeni.

– Madame... murmură croitoreasa șefă, simțind că se apropia un dezastru.

Dar, când îi vorbi, vocea verișoarei Blanche era rece ca gheața, iar la față părea să fi îmbătrânit dintr-o dată.

– Vreți să plecați, toate, vă rog? Nu mai e nevoie de voi aici.

– Dar... rochia de mireasă...?

– Rochia de mireasă va trebui să mai aștepte. Fiica mea... a fost reținută.

– Verișoară Blanche... începu Lou, în timp ce ușa se închidea încet în urma croitoreselor.

În clipa aceea, verișoara Blanche își pierdu dintr-o dată orice control.

– A fugit! zbieră ea, isterizată. Mi-a făcut mie asta... s-a dus cu tânărul ăla bun de nimic pe care crezusem că l-a uitat de mult, numai din cauza unei mici gâlcevi cu Piers... numai dragostea contează, cică... Dragoste! De parcă asemenea prostii ar avea vreo importanță, când ai lumea la picioare și o avere deja cheltuită dinainte. Nu mai stați aici ca niște momâi holbate – n-o să mai fie nici o nuntă, așa că puteți să vă duceți acasă...

– Verișoară Blanche!

Vocea Louisei era tăioasă și deznădăjduită. Făcu o mișcare instinctivă spre verișoara ei, apoi se retrase, stânjenită și abătută.

Jane – sau poate Caroline – spuse într-o șoaptă sonoră:

– Istoria se repetă cu înverșunare! Acum cine-o să-i spună mărețului mire că a fost lăsat cu buzele umflate în fața altarului?

„Cine, într-adevăr?“ se întrebă Lou – și, ca la un semnal, Piers intră pe neanunțate în cameră.

Capitolul 2

Stătu un moment pe loc, privindu-le pe toate cu o expresie enigmatică. Instinctiv, domnișoarele de onoare se aliniaseră la perete, iar ochii lui le priviră pe rând, încet.

– Ce fermecător, observă Piers. Și unde e mireasa – sau am întârziat?

Nu-i răspunse nimeni, așa că se întoarse spre Blanche. Aceasta își regăsise controlul și stătea nemișcată, șocată de apariția lui.

– Îmi scapă ceva? se interesă Piers politicos.

Lou avu impresia neplăcută că nu numai că aflase despre dezastru, dar se și distra, într-o oarecare măsură.

– Ei, nu-mi explică nimeni de ce se uită toată lumea la mine de parcă aș fi stafia de la ospăț? continuă el, cum nimeni nu vorbi. Tu, Cenușăreaso – de obicei ești cea care primește sarcinile neplăcute. Nu vrei să-mi dai tu vestea, cu blândețe? Am fost părăsit în fața altarului, la fel ca tatăl meu înaintea mea?

Colțurile gurii i se crispară imperceptibil. Deci nu se distra, își spuse Lou, întrebându-se de ce-și imaginase asta. Iar verișoara Blanche nu-i venea în ajutor...

– Da, mi-e teamă că așa e, spuse ea cu îndrăzneală. Melissa a fugit cu altul.

În mica pauză care urmă, i se păru că timpul se oprise în loc. Domnișoarele de onoare tăceau încremenite, în așteptare. Blanche făcu un mic gest nervos și rămase nemișcată.

Pe chipul slab al lui Piers nu se observă aproape nici o schimbare. Le privea pe toate cu o expresie care sugera că cineva putuse comite o impertinență.

– Nu mai spune! Ia să vedem, Blanche, ce măsuri propui să luăm?

Era extrem de calm, deloc surprins, dar Lou își dădu seama că mai era și amenințător de furios.

– Ce vrei să fac, dragul meu Piers?

Blanche, care nu putea decât să vorbească pe față, se lăsase amăgită un moment de calmul lui.

– Firește, fata asta trebuie că-i puțin sărită de pe fix, dar cum nu știu unde e în momentul de față, nu prea am cum s-o aduc înapoi. Mai bine citește-i mesajul.

Îi întinse scrisoarea, iar Piers o citi în tăcere, apoi o împături și i-o înapoie.

– „Numai dragostea contează", cită el meditativ. Vai de mine, nu m-aș fi așteptat la asemenea clișee din partea Melissei. Ei bine, Blanche, repet: ce ai de gând să faci?

– Iar eu ți-am mai spus că nu pot face nimic. Va trebui să amânăm nunta, desigur. Am să mă gândesc ce vom spune presei.

– S-o amânăm?

– Păi, da, până mâine nu prea avem timp s-o găsim și s-o aducem înapoi.

– Și dacă eu nu vreau s-o amân?

– Nu prea ai de ales.

– Pe când tu, draga mea Blanche, ai și mai puțin de ales. Am avut o învoială, noi doi, în care fiica ta a jucat de bunăvoie rolul de ostatică. Îmi poți restitui banii? întrebă el cu multă blândețe și, în sfârșit, Blanche începu să se teamă.

– Știi foarte bine că e imposibil, dar nici eu nu mă așteptasem să mă lase baltă în ultimul moment.

– Nu? Dar, în fond, fermecătoarea ta fiică nu face decât să-ți urmeze exemplul.

– Asta e cu totul altceva. Tu ești un om bogat, Piers, îți poți permite să fii generos.

Dintr-o dată, ochii lui se îngustară.

– Da, sunt un om bogat, și din acest motiv nu-mi convine să ajung de râsul lumii. Pot să te las falită, draga mea, iar scandalul nu va fi deloc plăcut. Trebuia să achit și facturile pentru nuntă și trusou, nu-i așa – sau îți închipui că n-am ghicit că mă tapați de bani?

Domnișoarele de onoare se strânseseră la un loc, șușotind între ele. Blanche aruncă o privire spre fețele lor complice, conștientă că până seara scandalul avea să se răspândească în toată Londra, iar a doua zi dimineață se va trezi cu creditorii agitați la ușă.

– Fetelor, mai bine duceți-vă și schimbați-vă, spuse ea tăios. Și vă rog să nu plecați până nu stau de vorbă cu voi.

– Lasă-le să rămână, zise Piers. N-ai să le poți opri gurițele bârfitoare după ce ajung acasă, iar excesele tale financiare sunt oricum destul de cunoscute.

– Vrei să mă umilești făcându-mă să-ți cerșesc generozitatea în fața lor? întrebă Blanche, cu ochii umplându-i-se involuntar de lacrimi.

Un moment, Piers tăcu, amintindu-și-o cum arătase în copilăria lui – frumoasă, elegantă și cu parfum plăcut, idealul unei mame pe care el n-o mai ținea minte.

– Vai de mine, în nici un caz, ar fi penibil pentru toată lumea, răspunse Piers, pe un ton firesc, aproape vesel. Pentru tine nu există nici o problemă reală, Blanche. Nunta va avea loc.

Un moment, Blanche închise ochii, simțind că o lua cu leșin de ușurare.

– Știam că vei fi rezonabil, Piers, spuse ea. Nu m-am referit la o amânare lungă. Voi angaja detectivi. Am s-o aduc înapoi, o să se căiască. Melissa e foarte rațională, în fond – își va recunoaște curând greșeala.

– Dar asta va fi puțin cam târziu, nu-i așa? Nu cred că m-ar încânta o mireasă care a anticipat noaptea nunții cu altul.

Glasul îi devenise tăios, înghețat.

– Dar altă cale nu există...

– Ba eu cred că există. Va trebui doar să-i găsești o înlocuitoare, atâta tot.

Blanche făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Ai înnebunit?

– N-aș crede. Principala mea nevoie a fost aceea de a avea o soție, dacă-ți mai amintești, și de dragul vechilor vremuri, fiica ta mi s-a părut o soluție acceptabilă, dar întrucât are alte idei, nu se schimbă mare lucru.

– Nu se schimbă mare lucru? Ce naiba vrei să spui?

– Vreau să spun doar că n-am de gând să mă las făcut de râs. Mulțumită ție, în jurul acestei afaceri s-a făcut foarte multă publicitate, așa că de ce nu s-ar mai face încă puțină? Refuz să fiu ridiculizat de contramandarea programului de mâine, așa că găsește-mi altă mireasă.

– Zău așa, Piers, mergi cam departe cu complexul ăsta de rajah, nu crezi?

– Cred c-ai confundat complexul – eu n-am nici un harem. Și, cu modestia cuvenită, aș putea adăuga că sunt, constant, o partidă bunicică pe piața matrimonialelor, așa că nu văd ce dificultăți ai avea.

– Nesuferit mai ești! exclamă Blanche, într-o primă izbucnire temperamentală, la care Piers îi răspunse cu un zâmbet scurt, fermecător.

– Chiar așa sunt, nu? îi dădu el dreptate. Totuși, am și eu mândria mea, ca oricine, iar ceremonia de mâine va avea loc – ce mare lucru?

– Ce mare lucru? repetă Blanche, așezându-se dintr-o dată pe cel mai apropiat scaun. Cred că mi se face rău. Înseamnă atât de puțin pentru tine, Piers, s-o înlocuiești pe Melissa cu o străină, în ceasul al doisprezecelea?

– Ei, asta-i o întrebare plină de subînțelesuri, nu găsești? replică el. Știm amândoi că această căsnicie era un expedient, nu o poveste romantică. Iar aici ai un șir de fete tinere și fermecătoare, care toate speră să-și găsească niște soți buni, când va veni momentul. Una dintre ele ar putea să ne rezolve problema, nu crezi?

După o primă exclamație colectivă de neîncredere, cu ochii măriți, domnișoarele de onoare se avântară în joc cu mult elan, adunându-se în jurul lui, râzând și împăunându-se.

– Vezi? remarcă el, aruncând spre Blanche o privire pe cât de amuzată, pe atât de deziluzionată.

Le privi un moment pe toate, cu o atenție cam obosită, apoi dintr-o dată se întoarse spre cea mai tânără domnișoară de onoare, care rămăsese la o parte, fiind clar că se simțea cât se putea de penibil.

– Ce zici, Cenușăreaso? întrebă el, cu o deliberare ironică. Nu pari, din câte observ, dornică să iei locul miresei fugite.

Lou rămase pe loc, umezindu-și buzele uscate, încă nesigură dacă glumea sau nu, și teribil de stânjenită că-i atrăsese atenția.

– Nu te iau în serios, ceea ce e cu atât mai bine, replică ea, cu ochii dintr-o dată enormi și o expresie scandalizată.

– De ce „cu atât mai bine“?

– Nu... nu-mi plac glumele de soiul ăsta... iar căsătoria e o treabă serioasă, se bâlbâi ea.

Un moment, pe chipul lui Piers se ivi acea undă de tandrețe pe care o mai văzuse.

– Este, într-adevăr, iar eu sunt la fel de serios, spuse el, cu o blândețe neașteptată. Te-ai potrivi de minune, încep să cred, verișoară Lou, și totul va rămâne în familie, ceea ce-o s-o bucure pe verișoara ta Blanche. Primești să mă iei de bărbat?

Toate se uitau la ea, domnișoarele de onoare cu dezgust și uimire, verișoara Blanche cu obișnuita ei mască așezându-se pe față, acum că se ajunsese la un compromis, și Piers, străinul

întunecat și arogant care credea că era de-ajuns să fluiere după o mireasă, pentru ca aceasta să vină în fugă. O sugestie monstruoasă, o situație și mai monstruoasă!

– Î-în nici un caz! replică indignată Lou și, izbucnind în lacrimi, fugi afară din cameră.

* * *

După aceea, pentru Lou nimic nu mai păru rațional sau real. Rugămințile verișoarei Blanche fuseseră disperate și nedemne, comentariile domnișoarelor de onoare deloc măgulitoare, oricât de bine intenționate, și toată lumea părea să discute, să turuie sau să se certe încontinuu.

– Trebuie să fii nebună ca să dai cu piciorul la o asemenea ocazie! spusese verișoara Blanche, scăpând în sfârșit de domnișoarele de onoare, care nu făceau decât să sporească harababura. Uită-te la tine, o nimeni care refuză o șansă unică în viață numai de dragul unor scrupule romantice, ca să nu mai vorbesc de ingratitudinea cu care-mi răsplătești generozitatea. L-am vrut pentru Melissa, într-adevăr, dar cel puțin pot accepta cu bun-simț felul cum s-a schimbat situația.

– Fiindcă, răspunse fățiș Lou, crezi că altfel o să te lase fără un ban.

– Nu „cred", *știu!* se răsti Blanche. Să nu-ți imaginezi, în inocența ta încrezătoare, că Piers nu și-ar pune în aplicare amenințarea dacă n-ar obține ceea ce-și dorește. Are de plătit datorii vechi, și e un om mândru.

– Nu mă vrea. Abia dacă mi-a dat atenție.

– Eu n-aș fi atât de sigură. Atunci, când ați dansat... felul cum te tachina... Pe Melissa n-a iubit-o niciodată, să știi. A fost doar o potrivеală de moment.

– Cred că n-a iubit niciodată pe nimeni.

– Foarte posibil, dar tu, Lou... tu ți-ai cam pierdut capul după el, așa că n-ar trebui să-ți fie prea dificil să-l iei în căsătorie...

– Nu, nu, *nu!* repetă Lou cu o încăpățânare enervantă, iar verișoara ei se lăsă, pentru moment, păbugașă.

– Mai bine du-te și schimbă-ți rochia, îi spuse ea rece. Oricum, Dumnezeu știe cum va fi plătită.

Lou se ridică ascultătoare și porni prin holul semiobscur. Se apropia înserarea, iar în casă se lăsase dintr-o dată o liniște nefirească. Ușa salonului era deschisă, iar înăuntru încă se mai vedeau semnele pregătirilor pentru recepție. La vederea lor, ochii Louisei se umplură de lacrimi la adresa umilitorului sfârșit al tuturor planurilor mărețe ale verișoarei Blanche. Mirosul florilor de seră, care numai ele trebuia să fi costat o avere, era deja îmbătător, iar culoarea albă era atât de predominantă, spectrală și aproape funebră, încât Lou se înfioră.

– Asta nici nu mai e nuntă, ci priveghi, comentă ea cu voce tare.

– Într-adevăr, îi răspunse pe neașteptate glasul lui Piers din spatele ei, iar mâinile lui mari și ferme i se așezară ușurel pe umeri.

Lou se întoarse repede, surprinsă.

– Credeam că ai plecat de mult.

– Încă mai aștept răspunsul, replică el, desprinzându-i o lacrimă de gene cu vârful unui deget. Te-a luat Blanche la trei păzește?

– Nu, nu tocmai... iar răspunsul meu l-ai primit.

– Da, dar speram să nu vorbești serios.

– De ce? Fiindcă până acum încă nu te-a refuzat nici o fată?

Piers zâmbi cu amuzament surprins și o scutură ușor de umeri.

– Nu știi nimic despre viața mea sentimentală, oricât de multă publicitate i s-a făcut, spuse el cu severitate glumeață.

– Numai ce-am citit în ziarele de scandal.

– Exact. Și gândește-te că mâine reporterii vor fi într-al nouălea cer, dacă insiști în încăpățânarea ta.

– Nu văd ce importanță are, spuse obosită Lou. Oricum au să le sară ochii din cap când vor vedea că s-a schimbat mireasa.

– Foarte adevărat, dar asta-i cu totul altă mâncare de pește. Nici un scandal reînviat pentru biata verișoară Blanche, nici un creditor hămesit la ușă, doar un truc de ultim moment ca să ațâțe pofta publicului. E o pleașcă oferită pe tavă oricărui reporter ambițios.

– Și ce-mi pasă mie de poftele publicului? În plus...

– Și mie crezi că-mi pasă, fată dragă? Și-n plus, ce?

– Nu te poți căsători cu altcineva așa, pe nepusă masă. N-ar fi legal.

– Ți-a căzut ceva-n cap? Există și autorizații speciale – totul e perfect legal.

– Și cât...

– Cât o să dureze? Am și obținut-o, în timp ce voi vă certați în camera de sus.

Dacă n-ar fi ținut-o atât de strâns de brațe, Lou s-ar fi smuls din mâinile lui.

– Ești... ești atât de sigur că n-aș putea rezista unei asemenea partide... of, ești de-a dreptul imposibil! strigă ea, dar încetă să se mai zbată, când Piers îi desprinse de pe gene încă o lacrimă, cu degetul.

– Nu-s nici o partidă nemaipomenită, draga mea Lou, îi spuse el umil. Să nu crezi că, dacă sunt bogat, iar ziarele de scandal m-au declarat atât de râvnit, nu-mi cunosc neajunsurile. Nu eu am provocat toate zvonurile năstrușnice care circulă pe seama mea, să știi.

– Da, cred că nu tu le-ai provocat, răspunse ea, întrebându-se dacă și Melissei îi vorbise la fel.

– Și?

– Și ce?

– Știi foarte bine ce. Ascultă, Lou, recunosc că am fost iritat, poate irațional de mult, de această palmă în față destul de salutară, și recunosc că eram ferm hotărât s-o pun pe scumpa ta verișoară Blanche să plătească, nu numai pentru că m-a muls de bani cât a putut de mult, ci și pentru felul cum s-a purtat cu tatăl meu. Ți se pare nerezonabil?

– Nu știu. Se poate purta ranchiună atât de mult timp?

Dintr-o dată, Piers arătă obosit și deziluzionat.

– N-a fost tocmai o ranchiună în sensul acela, spuse el. Cred că o pierdere neașteptată în copilărie îți poate influența viața. Înțelegi, o găseam pe Blanche minunată. Nu mi-am

cunoscut niciodată mama, iar Blanche... în fine, însemna foarte mult pentru mine, evident, din moment ce urma să se mărite cu tatăl meu.

Se lăsă tăcerea. Umbrele deveniseră mai adânci, iar afară continua să plouă încontinuu. Verișoara Blanche, își spuse Lou, trebuia să fi știut că Piers aștepta să-și pledeze cauza.

– Da... înțeleg... spuse ea, deși nu era prea sigură ce anume înțelegea.

– Ești foarte obosită, nu-i așa? o întrebă Piers, simțind cum i se înmuiaseră membrele. Nu-ți mai bate capul cu toate astea. Totuși, aș vrea să știi că ultimatumul pe care i l-am dat verișoarei tale n-a fost tocmai un șantaj, așa cum ai crezut tu.

– Atunci, n-ai să...?

Chipul lui se înăspri dintr-o dată.

– Ba da, am să, dar asta n-are acum nici o legătură cu tine.

– Ba are! Verișoara Blanche... ei bine, nu pot lăsa să fie ruinată doar de dragul... de dragul...

– De dragul a ce? S-ar putea ca verișoara ta să fie mai mult decât temporar stânjenită, cum se spune, dar până la urmă nu va rămâne ruinată. O să-i vină cineva în ajutor, întotdeauna s-a întâmplat așa.

– Nu înțeleg ce încerci să-mi spui.

– Încerc să-ți spun că vreau să mă însor cu tine, draga mea... și cred că, dacă nu-ți displac, s-ar putea să fii femeia de care am nevoie – sau, poate, par iarăși mare și tare? Nu se știe niciodată...

Lou nu mai avea putere să lupte, iar pe chipul lui Piers se ivise din nou tandrețea – acea tandrețe ce se potrivea cu căldura din glasul lui, care o fermecase.

– Nu, nu ești mare și tare, Piers... dar ce pot eu să fac?

– Mărită-te cu mine. Nici o grijă, n-ai să trăiești în puf, oricât sunt eu de bogat, și s-ar putea să fiu prea bătrân pentru tine – dar totuși...

– Totuși... repetă Lou, prea obosită ca să-l mai contrazică.

Piers se aplecă s-o sărute. Buzele lui, calde și neașteptat de tandre, o atinseră ușor ca o binecuvântare, făcând-o să deschidă brusc ochii.

– Nu e cinstit, spuse ea.

– Nu? Dar te vei mărita cu mine, nu-i așa?

– Da... murmură surprinsă Lou, și-i scăpă un mic oftat de ușurare că lupta se sfârșise, că acel străin de care se legase dintr-o dată putea să-i ofere totuși, probabil, o neașteptată consolare.

– Îți mulțumesc, spuse el, dându-i drumul. Acum, pot să plec. Pe mâine, așadar, Lou, și... nu te amărî. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Pe mâine...

* * *

Ziua de mâine sosise, iar Lou era copleșită de nenumăratele pregătiri care o cotropiseră. Trebuia să poarte rochia de mireasă a Melissei, la ordinul verișoarei Blanche; nu avuseseră timp să-i pregătească alta, și aveau aproape aceleași măsuri. Croitoresele fuseseră chemate din nou, iar acum Lou stătea învești mântată în acea creație miraculoasă, de poveste, care-i captivase imaginația, în timp ce femeile ajustau și strâmtau, tăiau și scurtau cu îndemânare, căci Lou era vizibil mai zveltă, iar Melissa puțin mai înaltă.

– O, domnișoară, rochia e senzațională! comentă croitoreasa șefă, iar Lou se întrebă ce credea despre acea întorsătură neașteptată.

– Trebuie să iei din trusou tot de ce ai nevoie, căci tu n-ai nimic potrivit, spuse cu mărinimie verișoara Blanche.

Privind eleganta garderobă a Melissei, Lou primi tot ce i se oferea. Blănurile atârnau pe umerașe căptușite, alături de mantourile elegante, etolele lucioase și jacheta de vulpe pe care Melissa o schimbase cu atâta nepăsare în urmă cu doar câteva zile.

– Asta nu, o refuză Lou, amintindu-și că aceasta costase de trei ori cât etola.

– Acum, ascultă-mă cu atenție, Lou... spuse pentru a suta oară verișoara Blanche – și începu să-i dea alte instrucțiuni, alte sfaturi, alte detalii pe care trebuia să le țină minte. Părea deja să fi dobândit o altă personalitate, îmbrăcată în rochia de mireasă a Melissei, luând trusoul Melissei – iar Melissa... unde era? Oare-și găsise fericirea cu bărbatul pe care-l iubea? Nu regreta viitorul strălucit la care renunțase? Gata să se prăbușească de pe picioare de oboseală, Lou își dădea seama totuși că nimeni nu se mai gândea la Melissa.

– Biata Melissa... murmură ea când, într-un târziu, se prăbuși în pat, pe jumătate adormită. Sper că e fericită... sper să nu afle niciodată ce-a pierdut...

Dar nu se gândea la viața ușoară și luxoasă care o aștepta, în timp ce adormi regretând soarta verișoarei ei, ci la străinul autocratic alături de care, dacă ar fi vrut, Melissa ar fi putut să găsească atât de mult...

* * *

În sfârșit, totul se terminase. Lou, tratată pentru prima oară în viața ei cu atenția și considerația cuvenite unei persoane de maximă importanță, se supuse docilă tuturor acțiunilor care-i fuseseră plănuite și simți foarte puțin. Văzuse totul de atâtea ori la televizor, nunta săptămânii, nunta lunii, nunta anului, întrebându-se cum se simțea mireasa, iar acum juca ea însăși rolul acela, și nu simțea nimic. Mâini grijulii ridicau trena de catifea în urma ei, în timp ce se urca în mașină, și văzu cu un sentiment de vinovăție că tivul se murdărise de noroi. își încleștă nervoasă mâinile în poală, simțind manșetele moi de hermină albă pe pielea încheieturilor, și în timp ce mașina pornea încet, mâna lui Piers e cuprinse pe a ei cu o căldură neașteptată.

– Te-ai prezentat foarte frumos... chiar foarte, foarte frumos, o felicită el blând. Ai fost nervoasă?

– Nu, îi răspunse Lou cu deplină sinceritate. Înțelegi, nu mi se părea real. Totul era doar o prefăcătorie în care nu puteam să cred.

O sprânceană a lui Piers se înălță întrebător, deformându-i un moment chipul.

– Atunci, e timpul să te întorci la realitate, nu-i așa? Te pot asigura că nu am în vedere și o prefăcătorie de căsnicie, spuse el și, indiferent dacă erau rostite ca amenințare sau avertisment, cuvintele lui o stânjeniră.

– N-am vrut să... începu ea, cu voce nesigură. Îmi... îmi dau seama că... Vreau să zic... încerc să spun că...

– Ei, ce încerci să spui?

– Nu-mi ușurezi prea mult sarcina.

– Vei descoperi, teamă mi-e, draga mea Lou, că nu-ți voi ușura prea des situațiile. Sunt un om destul de dificil, din câte se spune.

– Probabil te mândrești cu asta, replică ea pe neașteptate. Când un om e răsfățat și râvnit, își cam pierde considerația față de ceilalți.

– Dumnezeule mare, cine s-ar fi așteptat să mă pui la punct după numai un sfert de oră de la căsătorie! exclamă el cu umor. Mă găsești răsfățat?

– Nu te cunosc, răspunse Lou.

Chiar atunci, mașina puse o frână bruscă, derapând puțin pe asfaltul ud, iar Piers o cuprinse cu brațul de umeri ca s-o sprijine, în același timp atingându-i obrazul cu buzele.

– Ai ocolit foarte dibaci răspunsul, așa-i? Cred că încercai să spui cât mai limpede că ești pe deplin pregătită să-ți asumi... ăă... responsabilitățile mai intime ale căsătoriei, adăugă el, și cum Lou nu-i răspunse imediat, o privi cu un mic zâmbet malițios. La latura asta nu te-ai gândit, nu-i așa? o întrebă, cu oarecare blândețe.

Nu, nu se gândise. Nu avusese timp să reflecteze la lucruri raționale, într-o lume care-și ieșise complet din minți.

– Nu cred că mă vei găsi la nivelul cu care te-ai obișnuit, dar pot să învăț, spuse ea, încercând să pară cât mai demnă.

Dar, când Piers râse, își spuse că nu reușise decât să pară absurdă.

– Și care crezi că e nivelul cu care m-am obișnuit – cum cu atâta delicatețe te-ai exprimat? o întrebă el.

– Păi, îți plac femeile sofisticate... cu experiență... din câte se spune...

– Serios? Atunci, tu vei aduce o noutate totală în viața mea, nu-i așa, Lou? A, uite că am ajuns. Pregătește-te să fii tare la recepția asta, biata mea fetiță; ți se vor pune multe întrebări penibile.

Într-adevăr, în aer plutea multă curiozitate politicoasă – și mai puțin politicoasă – dar cum Lou nu-i cunoștea pe majoritatea invitaților, putu evita fără dificultate comentariile cele mai ostentative. Verișoara Blanche, care avea multă experiență în a face față impertinenței, pregătise niște explicații ca să potolească bârfele, dar domnișoarele de onoare, așa cum subliniase Piers în ajun, nu puteau fi amuțite la nesfârșit, și fără îndoială că aveau să răspândească adevărata poveste în săptămânile următoare.

Tortul fu adus și tăiat, se ținură toasturile, iar cineva rosti o cuvântare care, probabil din cauza schimbării de ultim moment a mireselor, nu păru din cale-afară de inspirată. Piers răspunse destul de acid și, curând, verișoara Blanche o duse pe Lou la etaj să se schimbe. Era și timpul, își spuse ea, să termine înainte de a se pune și alte întrebări stânjenitoare; mai adineaori întrebase cineva unde aveau să-și facă luna de miere, iar biata mireasă răspunsese, cam năucită, că habar n-avea.

– Zău așa, Lou! o mustră verișoara Blanche, în timp ce o conducea pe scară. Doar știai prea bine planurile Melissei. Paris, Roma, Viena – un scurt tur prin marile capitale ale Europei. Încep să cred, totuși, că pentru tine va fi orz stricat pe gâște.

Lou era de aceeași părere. Stătu pasivă în fața oglinzii, în timp ce i se aranjaa ținuta, fabulosul mantou de hermină al Melissei îi era aruncat neglijent pe umeri, iar în mâinile docile i se puneau mănușile și poșeta.

Cineva îi dădu buchetul de mireasă, iar Lou îl privi cu o expresie nedumerită.

– Cu ăsta ce trebuie să fac?

– Să-l arunci, desigur, îi răspunse croitoreasa șefă, zâmbind amuzată.

– Să-l arunc...?

– Domnișoarelor de onoare. Cea care-l prinde va fi următoarea la rând – doar știi, nu?

– A, da, uitasem...

Observă în ochii femeii o scurtă privire de compasiune, sau poate doar curiozitate reprimată, și-și aminti cum îi ținuse partea când ajustase rochiile domnișoarelor de onoare, ba chiar și pe Blanche o pusese la punct, respectuos dar ferm.

– Vă mulțumec tuturor pentru ajutor, și pentru câtă răbdare ați avut, spuse ea cu sfială. Probabil credeți...

– Nu sunt plătită să cred nimic, domnișoară – sau mai bine zis, doamnă, răspunse cu severitate croitoreasa – apoi zâmbi pe neașteptate. Acum duceți-vă, vă așteaptă, și... vă doresc mult noroc.

Noroc... noroc... își spuse Lou, în timp ce ieșea în capul scării. Avea nevoie de tot norocul din lume, ca să facă față vieții noi care o aștepta.

Aruncă docilă buchetul de mireasă spre grupul domnișoarelor de onoare, dar nu observă care dintre ele îl prinse, apoi îl observă pe Piers apărând lângă ea, pentru a o ajuta să treacă prin mulțimea gălăgioasă, spre mașină.

– Unde mergem? întrebă ea după un timp, mai mult ca să risipească tăcerea tensionată.

Piers nu-i răspunse direct.

– N-ai prea avut prezență de spirit, când i-ai spus babei ăleia bârfitoare că nu știi unde-ți vei petrece luna de miere, remarcă el.

Spre surprinderea lui, Lou îi dădu din nou o replică absolut neașteptată.

– Foarte probabil, dar de vreme ce nimeni n-a găsit de cuviință să mă pună la curent, n-aveam de unde să știu.

– Ai și tu dreptate, comentă el blajin.

Apoi frână atât de violent, ca să evite un ciclist care pedala în zigzag, încât Lou fu nevoită să se țină de brațul dintre ei al scaunului.

– Nervoasă? întrebă el, părând să-i facă plăcere faptul că o speria.

– Da, răspunse Lou, prea sinceră ca să-l impresioneze cu un curaj fals.

– Relaxează-te. Știi să conduci, Lou?

– Nu.

– Într-o zi, am să te învăț.

– Nu cu mașina asta!

– Da, probabil nu cu asta. O mașină de mare putere, la fel ca o femeie capricioasă, trebuie să fie mânuită cu înțelegere.

– Ce remarcă răsuflată, observă Lou.

Piers opri brusc mașina pe marginea drumului, într-un scrâșnet de pneuri pe asfaltul ud.

– Pentru cea mai tânără domnișoară de onoare, care până acum a fost ținută ferm în planul noi, ai o mentalitate destul de deconcertantă, draga mea, remarcă el, iar Lou își dădu seama că se înfuriase.

– Îmi pare rău, spuse ea. N-am vrut să fiu grosolană. M-ai surprins doar.

– În ce sens?

– Păi... cu comentariile tale spirituale. Nu m-aș fi așteptat la așa ceva...

– Pe toți sfinții, da' știu că ai tupeu! o întrerupse el, încruntat. Ce credeai, că vreau să te impresionez?

– N-nu tocmai... De... de fapt, nici nu știu ce să mai cred. Nu-mi vine să cred nici acum...

Vocea ei suna ușor înecată de lacrimi, iar iritarea de pe chipul lui Piers se șterse.

– Sărăcuța de tine, ești epuizată, nu-i așa? murmură el. Ne-am întrebat mult dacă am făcut o alegere potrivită, Blanche și cu mine, dar... Te-ajută cu ceva dacă-ți spun că n-am ales la întâmplare?

– Nu?

Ochii ei erau suspect de strălucitori, și vorbea ca și cum nici nu l-ar fi crezut, nici nu i-ar fi păsat.

– Dar abia dacă m-ai băgat în seamă...

– Te-am băgat în seamă mai mult decât crezi. Pentru început, erai singura care nu trăncănea întruna dintre toate gaițele alea, nici nu te agitai, iar calitățile astea două sunt foarte importante la o soție.

– Piers...

– Da?

– Nimic.

Era prea obosită și buimăcită ca să încerce să-și exprime în cuvinte sentimentele tulburi, prea zăpăcită ca să și le poată înțelege măcar.

– Întâmplător, ai trac când te gândești la noaptea nunții? o întrebă el, cu o urmă din vechea lui ironie.

– Nu. Sau, cel puțin, nu la asta mă gândeam acum.

– Nu? Ei bine, ține minte ce ți-am spus la întoarcerea de la biserică. Planurile mele nu includ și o căsnicie simulată. Nu sunt sigur dacă ai înțeles prea bine.

– Am înțeles perfect, replică ea cu gravitate. Nu... Vei vedea că nu sunt tocmai neștiutoare. Am învățat și eu realitățile vieții, să știi.

Un moment, în zâmbetul lui se întrezări acea cunoscută undă de tandrețe.

– Mă bucur să aud. N-aș vrea să descoperi că prințul tău s-a transformat în căpcăun... Cenușăreaso, adăugă el, pornind iar motorul.

Mugetul puternic al mașinii suna într-adevăr cam ca al unui căpcăun fămând, își spuse Lou, întrebându-se pentru prima dată ce fel de amant era Piers. Se însera, iar Lou încetă să mai privească acul vitezometrului care ajungea la șaptezeci, optzeci, nouăzeci de mile pe oră, și începu să dormiteze, extenuată.

Probabil adormise de-a binelea, căci când deschise ochii se întunecase complet. Ștergătoarele de parbriz stăteau nemișcate, semn că ploaia se oprise. I se păru că vedea primele stele pe cer, dar puteau fi și luminile unui sat îndepărtat, sau o plăsmuire a propriei imaginații dornice să pătrundă întunericul.

Adormi din nou, de astă dată rezemându-se involuntar de umărul lui Piers, după care o trezi un scrâșnet asurzitor de frâne. Simți că era aruncată peste bordul mașinii, când cauciucurile se blocară, apoi mașina începu să derapeze și deodată se lăsă liniștea, străpunsă doar de un șuier sinistru de vapori. Lângă Lou, Piers zăcea prăbușit peste volan.

Capitolul 3

Cu toată timiditatea ei emoțională, Lou era destul de imună față de șocurile fizice. După ce se asigură că Piers era doar leșinat, începu să-l examineze. Avea o tăietură pe funte, iar sângele lui stropise oglinda retrovizoare și parbrizul. Începu să-i tamponze rana cu o batistă, ușurată că vadă că nu fusese strivit între fotoliu și volan, și pentru prima dată în ziua aceea viața ei păru să revină întrucâtva la realitate. Omul de lângă ea nu mai era notoriul Piers Merrick cel care le dădea tuturor ordine, ci un străin neajutorat, al cărui chip, lipsit de cunoștință, părea ciudat de inofensiv.

În timp ce-l ștergea cu grijă de sânge, Lou observă că bărbatul cu care tocmai se măritase arăta mai tânăr și mai vulnerabil – nu părea un om greu de iubit, căci acum chipul i se potrivea cu glasul.

– Bietul Piers... murmură ea cu compasiune, mângâindu-i chipul lipsit de cunoștință. Bietul băiețel, cum se răzbună el pe viață cu averile lui fabuloase... și probabil că nici nu-i prea pasă de ele...

Nu știa de unde-i venise acest gând, bănuind doar că, dacă avea atâția bani încât să-și satisfacă orice capricii, valorile își pierdeau importanța pentru el.

Începu să fie conștientă că și ea suferea efectele șocului, din moment ce stătea acolo meditând la tot felul de subiecte năstrușnice, în loc de a porni să caute ajutor. Îl așeză pe Piers cât putea de comod, apoi coborî din mașină și ieși în drum, pentru a încerca să oprească pe cineva. De la accident nu mai trecuse nimeni, iar șoseaua părea puțin circulată – probabil era o scurtătură. Ploaia începuse din nou, iar Lou stătea nehotărâtă în întunericul rece, bucuroasă că avea blana Melissei, deși aceasta îi amintea din nou de identitatea ei de împrumut.

În timp ce încă mai încerca să se hotărască ce să facă, văzu cu ușurare două faruri apropiindu-se și alergă în mijlocul șoselei, făcând semne disperate cu brațele.

Mașina încetini, iar pe fereastră ieși un cap nervos.

– Sunt grăbit, strigă un glas bărbătesc la fel de nervos. Am să anunț un garaj...

– Nu! strigă Melissa. S-a-ntâmplat un accident! So... soțul meu e rănit!

– A, asta-i altceva, răspunse șoferul și trase mașina pe marginea drumului.

Când coborî, Lou văzu că era un bărbat masiv, între două vârste, cu o atitudine competentă ce părea vag familiară, astfel încât nu fu surprinsă deloc când îi spuse:

– Aveți noroc, doamnă. Întâmplător, sunt medic.

– Ce binecuvântare! Cred... cred că s-a lovit de oglindă... are o tăietură urâtă.

Doctorul o privi cam nedumerit. Părea foarte tânără și nefiresc de calmă.

– Hm... mormăi el. Ia să aruncăm o privire.

Se aplecă peste Piers, palpând și examinând, apoi îi strigă lui Lou să-i aducă din mașină trusa medicală.

– Nu are nimic grav, cred, dar ar fi mai bine să-l ducem la spital. Trebuie să-i pună copci, spuse el, după ce-i dezinfectă și pansă rana. S-ar putea să fi suferit și o ușoară comoție. O iau eu înainte, și-am să trimit o ambulanță. Dumneavoastră nu sunteți rănită?

– Nu... nu, nu cred. Care-i cel mai apropiat oraș? Vreau să zic... n-am idee unde ne aflăm.

– Lexiter, la doar cinci mile de-aici.

– Lexiter?

– Lexiter, în Wiltshire. Unde mergeați? întrebă el nervos.

– Nu... nu știu, răspunse Lou.

La vederea expresiei goale din ochii ei, stilul medicului revedeni profesional.

– Nu mai țineți minte? Sigur nu v-ați lovit la cap?

– Foarte sigur – și nu că nu mai țin minte. Pur și simplu n-am știut niciodată.

– Hmm... mormăi el din nou, suspicios.

În acel moment, pacientul se mișcă, iar doctorul se întoarse spre el.

– Își revine, spuse. Dați-mi flaconul ăla cu săruri volatile, vă rog.

– Pisicile dracu'! rosti foarte deslușit Piers, apoi deschise ochii.

– Poftim, beți de-aici, îi spuse doctorul, zâmbind cam abătut când pacientul se strâmbă și ceru o băutură mai tare.

Nici vorbă, dacă riscați să aveți o comoție, îl refuză el, privindu-i cam nedumerit chipul vag familiar. Ați avut un ușor accident și v-ați lovit. Cum vă simțiți?

– Ca un bou! Acum îmi amintesc! Mi-a ieșit o pisică-n față și am încercat s-o evit.

– Nu evitați niciodată animalele când conduceți, îl sfătui mașinal medicul. Ați fi putut s-o omorâți pe... ăă... soția dumneavoastră.

Piers nu păru să-i observe ezitarea, dar expresia îi deveni alarmată.

– Lou... unde e? A pățit ceva? exclamă el.

Lou, care stătea rezemată de portieră, răspunse cu voce tremurătoare:

– Sunt aici, Piers. N-am pățit nimic.

Piers întinse o mână s-o atingă, simțindu-i blana umedă de hermină.

– Biata Cenușăreasă... murmură el. Ce tipic pentru tine s-a sfârșit ziua asta.

Doctorul își drese glasul, mai convins ca oricând că se întâmpla ceva ciudat, apoi deodată în mintea lui se făcu lumină. Piers... reportajele recente din presa de șanț...

– Dumneavoastră nu sunteți Piers Merrick? întrebă el tăios.

Piers zâmbi.

– Ați ghicit, și sunt la fel de sigur că știți că m-am căsătorit azi. Ajunge o pisică afurisită ca să-ți dea toate planurile peste cap, nu-i așa?

Medicul se încruntă. În ziare apăruseră nenumărate fotografii ale viitoarei doamne Merrick, și în nici una nu semăna cu această fată stânjenită care acum întreba neliniștită dacă pisica fusese cumva neagră.

– De unde dracu' să știu eu? ripostă enervat Piers. Noaptea, toate pisicile sunt negre. Principalul e să aflăm cât de rău s-a avariat mașina și s-o punem iar în mișcare, dacă putem.

Încercă să se ridice de la volan, dar medicul îl opri autoritar:

– Vii cu mine direct la spitalul din Lexiter, tinere. Trebuie să ți se pună copci la rană, iar până nu ți se fac radiografiile nu pleci nicăieri – să fim clar înțeleși!

– Ce mama dracului te-a apucat?

În glasul lui Piers revenise vechea lui aroganță, deși se sprijini de ușă cam nesigur, când ieși din mașină.

– Întâmplător, sunt medic, ceea ce e spre norocul dumitale, dacă pot să mă exprim așa. Cred că poți să mergi până la mașina mea. După ce te dau pe mâini sigure, voi vorbi la garaj să-ți aducă mașina. Doamna... ăă... Merrick ne va însoți, desigur.

– De astă dată, Piers îi observă ezitarea, și zâmbi din nou.

– A, e soția mea, nici o problemă, domnule doctor, dar vă înțeleg nedumerirea. Veți afla totul din presa de duminică, n-am nici o îndoială, continuă el ambiguu, în timp ce-l lăsa pe doctor să-l conducă până la mașina lui, unde se așeză pe bancheta din spate și închise ochii.

– Ești remarcabil de calmă, Cenușăreaso, îi spuse el lui Lou, care se așezase alături. Nu verși lacrimi femeiești? Nu-ți exprimi recunoștința că n-ai rămas atât de devreme văduvă?

– Soția dumitale își stăpânește admirabil de bine sentimentele, răspunse răstit doctorul, de la volan. Nu înțelegea reacțiile acelui cuplu ciudat, care probabil plecase în luna de miere, și aștepta cu nerăbdare să scape de ei.

– Nu-i așa? confirmă Piers, adăugând încet, astfel încât să nu-l poată auzi decât Lou: sau poate că pur și simplu nu-i pasă. S-ar putea și asta, nu-i așa, Cenușăreaso?

– Aș vrea, răspunse Lou, simțindu-se foarte obosită și gata să izbucnească în lacrimi, să nu-mi mai spui așa. Oricum, nu mai e valabil.

– Da, cred că ai dreptate. Pantoful s-a potrivit, iar fata de la bucătărie a devenit prințesă.

– N-am lucrat niciodată la bucătărie! protestă Lou.

– Nu le lua pe toate în sensul literal – și nici nu mai fi așa de tăioasă, sărmană fetiță, replică el, luându-i încurajator mâna. Bunul nostru samaritean va crede că ne certăm.

Într-adevăr, doctorul așa credea, deși motorul îl împiedica să audă ce vorbeau. Îl antipatiza profund pe tânărul acela negricios și cu limbă ascuțită, care se declara căsătorit cu fata. Nu era deloc sigur că pretinsa lui soție nu suferise un șoc, declarând cam buimăcită că nu știa unde se duceau și părând mai preocupată de culoarea pisicii decât de faptul că mirele ei scăpase aproape nevătămat. Le dorea succes cu ei celor de la spital; bănuia că tânărul Merrick era prea obișnuit ca toată lumea să-i facă pe plac, pentru a se lăsa reținut acolo împotriva voinței lui fără a crea o scenă.

* * *

Avea dreptate, cu excepția faptului că Piers rareori găsea de cuviință să facă scene. Nu găsi acest lucru necesar nici acum, supunându-se binevoitor atenției medicilor, care-l declarară rezonabil de sănătos, dar îi recomandară să rămână peste noapte sub observație.

– Nici nu mă gândesc! protestă el. Ne așteaptă un drum lung, și n-am nici un chef să-mi petrec noaptea nunții într-un salon de spital – și-n plus, unde-o să stea soția mea?

– Noaptea nunții? se încruntă tânărul medic.

– Azi ne-am căsătorit. Bine faceți că nu citiți ziarele de scandal, dar cred că sora, aci de față, începe să se lămurească, remarcă Piers.

Într-adevăr, ochii tinerei surori începuseră să se dilate nedumeriți, dar medicul, care disprețuia presa de senzație, răspunse rece:

– Vorbiți prea mult, și în nici un caz nu sunteți în stare să conduceți mașina, chiar dacă nu s-a stricat. Până unde aveți de mers?

– Până în Cornwall. Pe o insuliță numită Rune.

– Deci *sunteți* domnul Merrick! exclamă sora. Cel pe seama căruia s-a făcut atâta caz. Am văzut la știri – nunta, vreau să zic, și că v-ați însurat cu o verișoară a miresei, când toată lumea credea că...

– Soră! o întrerupse tăios doctorul.

Apoi, mai binevoitor, spre Piers:

– Nu vă pot sili să rămâneți aici, dar trebuie să insist să stați în Lexiter măcar în noaptea asta. S-ar putea să apară unele efecte întârziate ale comoției, deși personal nu cred, însă e bine să fim prudenți, și aș dori ca mâine dimineață să veniți aici pentru un ultim control.

– Și unde sugerați să-mi încep luna de miere? întrebă Piers, cu un zâmbet strâmb.

– Lexiter e un oraș mare. Avem mai multe hoteluri bune, răspunse ofuscat medicul, la care Piers îi adresă un zâmbet complet dezarmant.

– Sigur că da – și vă mulțumesc pentru toate. Am să revin dimineața.

Tânărul doctor Evans își simți mâna strânsă cu o cordialitate neașteptată, în timp ce sora dispărea grăbită, probabil ca să vadă mireasa.

Lou stătea pe unul dintre scaunele cu spătar drept și țeapăn din sala de așteptare. I se oferiseră reviste și ceai, dar ea nu făcea decât să privească spre peretele din față, cu ochi tot mai tulburi.

– Doamna Merrick? o întrebă sora, căreia între timp i se mai alăturaseră încă vreo două, trei. Soțul dumneavoastră vine acuș. Ce păcat că vi s-a stricat așa luna de miere – dar nu face nimic: bine c-a scăpat teafăr. Vă duceți pe insulă, nu-i așa?

De astă dată, Lou avu atâta minte ca să nu mai răspundă că nu știa. Ba mai mult, părea de bun simț că Piers renunțase la planul unei luni de miere pe continent.

– Da, răspunse ea, încercând să zâmbească. Pe insulă mergeam.

– E așa de interesant! chicoti una dintre surori. Să schimbe miresele, vreau să zic... V-am văzut astă seară la televizor... știați?

– Nu, nu știam, răspunse Lou, care nu observase echipa de televiziune din fața bisericii – și tresări mai tare decât surorile când din ușă se auzi o voce severă:

– Ce-i cu voi aici, fetelor? Ia fiți voi bune și întoarceți-vă imediat la treburile voastre, iar mâine dimineață să vă prezentați la mine!

– Da, soră! răspuneră toate trei într-un glas și dispărură, lăsând-o pe Lou cu o femeie între două vârste care, în pofida aerului autoritar, îi făcu pe neașteptate cu ochiul.

– Nu le poți învinui că-s curioase, doamnă Merrick, spuse ea. Dumneavoastră și soțul ați apărut azi la toate actualtățile.

– Adevărat? întrebă vag Lou, iar sora șefă o măsură scurt cu o privire clinică.

– Păi, sigur, nu se poate să nu știți, răspunse ea. Cred că am fost așa de atenți la soțul dumneavoastră, încât am uitat că s-ar putea să fi suferit și dumneavoastră un șoc. Cum vă simțiți?

– Foarte bine, vă mulțumesc. Nu vreau decât să... să...

– Da? Ce anume?

– Să știu unde anume am să-mi termin ziua asta.

Ochii surorii șefe rămaseră ațintiți spre fața palidă și copilărească a miresei, cu compasiune dar fără pic de reală înțelegere. Ce ghinion, să rămână într-un oraș ca Lexiter când, cu un mire ca Piers Merrick, luna de miere trebuia să fi fost planificată cu cel mai mare lux.

– Ei, mă tem că nu vă putem oferi decât hotelul nostru cel mai bun, spuse ea, dar Queen's e confortabil și prea scump pentru buzunarul localnicilor, așa c-o să vă simțiți bine.

– Nu mai are nici o importanță, nu-i așa? comentă Lou cu o voce abia auzită.

Sora șefă fu ușurată să-l vadă pe soțul ei intrând în sala de așteptare, în urma medicului.

– Doctore... șopti ea repede. Cred că ar trebui s-o examinați și pe doamna Merrick, și poate să-i dați un sedativ. Pare să...

Dar Lou se ridică în picioare cu mișcări țepene și întinse mâinile spre Piers.

– Au spus că ești bine. Așa e, Piers? Cei de la garaj au adus mașina și spun că e în stare de funcționare. Mergem?

Piers făcu un pas grăbit spre ea, luându-i mâinile într-ale lui, iar cei doi care-i priveau avură sentimentul clar că era ceva în neregulă, dar în același timp felul cum omul acela obosit își luase de mâini mireasa tânără și aproape inertă era și destul de înduioșător. Tânărul medic văzu că fata părea să plutească oarecum, și se hotărî să afle de la surori ce povești răspândea cu atâta fervoare presa.

– Sigur vă simțiți bine, doamnă Merrick? întrebă el. N-ați vrea să vă facem un examen, pentru orice eventualitate?

– Nu, răspunse ea cu voce slabă, dar pe un ton ferm. Sunt doar obosită. Am... am avut o zi grea.

– Da, biata mea Cenușăreasă, o zi foarte grea, spuse Piers cu blândețe, dar în curând o să se termine. Aș putea rezerva de aici o cameră la hotel, domnule doctor Evans?

– S-a și făcut, răspunse cam ursuz medicul. Cei de la Queen's v-au rezervat cea mai bună cameră – în perioada asta a anului, hotelurile sunt destul de goale. Și acum, domnule Merrick, o să reveniți mâine la control, vă rog?

– Da, am să vin, răspunse Piers și, luând-o pe Lou cu brațul pe după umeri, o conduse spre ușă.

Așa cum spusese medicul, orașul Lexiter era destul de mare, iar hotelul unde-i lăsă taxiul reprezenta un exemplu

impunător, deși cam hidos, al epocii edwardiene. Interiorul era la fel de urât, cu pardoseli și coloane de marmură, plușuri și aurării demodate și cam deprimante, palmieri în hârdaie gigantice și lădițe bătrânești pline cu flori.

– V-am pus la dispoziție apartamentul nupțial, evident, domnule Merrick. Ce ghinion pentru planurile dumneavoastră – dar, dacă-mi îngăduiți să spun, o întorsătură foarte fericită pentru Queen's, ha-ha...! spuse managerul, conducându-i personal în camerele lor.

– De ce? Vă propuneți să puneți o placă declarând că aici a dormit domnul Merrick? întrebă inocent Piers, iar managerul râse din nou, cam nervos.

Tot personalul hotelului era în culmea încântării, dar legendarul Piers Merrick nu arăta deloc în cea mai bună formă, cu un pansament la frunte, iar mireasa, cu toate blănurile și accesoriile ei, avea aerul unei fetițe travestită în femeie matură, care aplică ascultătoare niște instrucțiuni.

– Ei, spuse Piers, privind camerele cu o expresie enigmatică, n-am mai locuit niciodată într-un apartament nupțial. Dar tu?

– În nici un caz, răspunse Lou, privind în jur cu un ușor zâmbet.

Salonul, dormitorul și camera de toaletă etalau aceeași grandoare prăfuită din restul hotelului, dar managerul trimisese în mare grabă după flori, căci acestea umpleau apartamentul din abundență, aranjate cam la repezeală, iar mirosul lor greu îi redeșteptă lui Lou senzația de înmormântare pe care o avusese în salonul verișoarei Blanche.

– Mă simt ca într-o seră, spuse ea și deschise o fereastră.

– Încălzirea centrală merge din plin, dar mai bine așa, decât să înghețăm în camerele arctice ale celei mai provinciale morgi, comentă Piers.

Lou se uită vastul pat dublu și spre obiectele lor personale, care fuseseră deja despachetate și amplasate în locurile potrivite.

– Îți amintești vreo vreme când nu aveai toate astea, Piers? întrebă ea.

Observase surprinsă că, deși toate accesoriile ei de toaletă scumpe erau noi și menite clar să impresioneze, periile și celelalte articole masculine ale lui erau nepretențioase și vizibil uzate.

– A, da. Am avut o viață normală, cred, dar nu cu adevărat îndestulată până când tatăl meu a primit moștenirea de la acel fiu rătăcitor uitat al familiei care s-a dus în Australia și a adunat o avere în care n-a crezut nimeni, până a murit. Cred că aveam vreo doisprezece ani pe-atunci. Principala diferență pentru mine a fost că tatăl meu și-a schimbat planurile și m-a dat la o școală publică faimoasă pe care altfel nu și-ar fi putut-o permite – fapt pe care, pot să spun, nu l-am apreciat cum se cuvine la vremea respectivă.

Vorbea calm și cu răbdare, conștient că Lou, privind prin cameră, tocmai începea să-i dea seama că era legată de el irevocabil. Încă mai avea pe ea blana, iar Piers i-o luă ușor de pe umeri, lăsând-o să cadă pe jos, după care o întoarse cu fața spre el.

– Lou, o întrebă, ți-e frică?

Îl privi cu ochi aproape lipsiți de vedere. Lui Piers îi venea s-o zgâlțâie. Nu înțelegea că încerca să-i ușureze situația?

Imediat, însă, Lou îi prezentă una dintre acele calme atitudini mature la care el încă nu se învățase să se aștepte din partea ei.

– Da, răspunse ea simplu, mi-e frică. Nu din... motive convenționale, ci pentru că ești un străin, un om dintr-o altă lume decât a mea. S-ar putea să nu fac față.

– Nu te umili singură, Cenușăreaso, îi spuse el cam aspru. Nu-mi plac țapii ispășitori, nici preșurile de șters picioarele, oricât de plăcute ar fi pentru orgoliu.

Ochii ei se deschiseră brusc, șocați, sau poate doar cu surprindere lezată, dar nu spuse nimic, așa că Piers continuă puțin mai blând:

– Cred că ar trebui să ne gândim la cină. Nu mă îndoiesc că inimosul nostru manager ar fi încântat să ne servească în cameră, dar cred că vom onora totuși sala de mese.

– Să mă schimb? întrebă ea cam nesigură.

– Dacă vrei, răspunse Piers indiferent, reflectând că iar se purta ca un copil, în timp ce Lou își scotea costumul, fără pudoare, rămânând în furou, aparent inconștientă de faptul că Piers o privea. Avea o constituție foarte delicată, își spuse el, observându-i oasele mici care, ca acelea ale unei pisicuțe, confereau grație mișcărilor. Și începu să-și regrete decizia de a lua masa în public.

* * *

Când fu gata, Lou se întoarse încet în loc, așteptându-i comentariile, și păru dezamăgită la auzul sentinței lui laconice:

– Nu-ți stă bine culoarea.

Într-adevăr, rochia făcea parte din trusoul Melissei, la fel ca articolele de toaletă, parfumul din flaconul cu o piatră prețioasă pe dop și toate obiectele extravagante de lux destinate unei alte mirese. „De-aș avea măcar *ceva* care să fie al meu, care să nu fi fost cumpărat pentru alta...“ își spuse Lou, nefericită.

– Cred că ești vanitoasă, Cenușăreaso, o tachină Piers, încercând să-i ghicească gândurile. Îți pare rău că nu-mi place rochia?

– De ce să-mi pară rău? A fost făcută pentru Melissa.

Amuzamentul de pe chipul lui se șterse, făcând-o să-și regrete cuvintele.

– Am... Verișoara Blanche a considerat că propriile mele haine n-ar fi potrivite, înțelegi, spuse ea, încercând să-i explice, dar Piers făcu doar o mutră plictisită.

– Draga mea fată, nu e nevoie să te scuzi. Hai, să mergem jos. Sunt curios să aflu ce a considerat bucătarul șef că merge cel mai bine ca ofrandă pentru o lună de miere.

– Va fi ceva special, crezi?

– Sunt gata să pun pariu. Hotelul ăsta lugubru va prospera săptămâni în șir din poveștile scornite pe seama primei nopți din luna de mere a soților Merrick. Să mergem.

Așa cum se așteptase Piers, bucătarul se întrecuse pe sine însuși cu bunătățile care le fură oferite. Lou, care era prea obosită ca să le savureze, abia se atingea de mâncare, spre nemulțumirea lui Piers.

– Și-au dat într-adevăr toată silința, spuse el. Măcar prefă-te că mănânci, Lou, altfel bucătarul se va simți insultat – și pe bună dreptate.

Comandase șampanie pentru că, după cum spunea, asta așteptau din partea lui. Pentru propria lui plăcere, ar fi referat un Bordeaux de soi vechi.

– Atunci, de ce nu l-ai cerut? întrebă ea.

Piers afișă un zâmbet mic și strâmb, în care nu se mai zărea nici urmă de tandrețe.

– Șampanie așteptai și tu, nu? Încă nu ți-ai făcut educația în materie de vinuri.

– Desigur, răspunse ea, agățându-se de resturile zdrențuite ale trecutului, trebuie să reții că am avut puține ocazii să fiu educată la standardele tale. Pe vremea părinților mei, nu ne puteam permite decât vin de Xeres ieftin.

Expresia lui amuzată dispăru și, un moment, Lou avu impresia că în ochi i se citea umilința.

– Mă pui la punct foarte categoric, nu-i așa, Cenușăreaso? spuse el cu blândețe. Nu încercam să te critic, să știi.

– Să mă critici? Deci am și început să te fac de râs, Piers?

– Nu vorbi prostii! Speram doar să te fac să te destinzi, atâta tot. Ce-i în neregulă la vinul ieftin de Xeres, dacă altceva nu-ți poți permite?

– Nimic, cred, răspunse ea nervoasă. Numai că...

– Numai că...?

– Numai că nu mă destind deloc când te repezi la mine și mă muști.

– Mă reped și mușc... Asta am făcut?

Părea surprins, iar ochii îi redeveniseră tandri.

Lou îi observă tandrețea, dar era prea târziu ca să-i mai inspire încredere. Cenușăreasa trebuia să-și folosească propria înțelepciune în relația cu Prințul, căci nu avea pe altcineva la care să apeleze.

– La ce te gândești? o întrebă Piers.

Zâmbind cam nesigur, Lou clătină din cap. I-ar fi fost greu să-și exprime limpede asemenea gânduri, și nici nu se aștepta s-o înțeleagă.

Piers nu mai repetă întrebarea, apoi făcu un semn autoritar cu capul spre șeful de sală. Bucătarul fu chemat la masă și felicitat cu căldură, vainburșul își primi și el mulțumirile, ba chiar și ajutoarele de la bucătărie fură aduse și lăudate, pentru că, așa cum spunea Piers, ele făcuseră toată treaba. Era prima oară când Lou vedea celebrul farmec Merrick în acțiune, și urmărea totul cam jenată. Parcă ar fi fost de neam regal, ba nici măcar regii n-ar fi fost primiți atât de slugarnic.

– Mereu faci asta? întrebă ea în timp ce ieșeau din salonul restaurantului.

Piers înălță o sprânceană, amuzat.

– Crezi că am exagerat puțin? Poate că da – totuși, i-am făcut fericți, deși involuntar, și se dădeau peste cap ca să ne mulțumească.

– Cred că oamenii se dau mereu peste cap pentru tine, Piers, remarcă ea.

Îi răspunse cu o mică grimasă:

– Ei, cu bani poți cumpăra aproape orice, după cum observ mereu. Ai să înveți și tu asta, când te vei obișnui să fii nevastă de om bogat.

– Nu cred c-am să învăț prea ușor. Nu-mi doresc afecțiune de cumpărat.

Spre surprinderea ei, Piers se opri locului, la mijlocul drumului spre lift.

– Și ce vrei să spui cu asta? întrebă el, cu o schimbare de ton amenințătoare. Sugerezi, de exemplu, că ți-am cumpărat afecțiunea, că pot, cum s-ar spune, să mă amăgesc cu gândul că simți ceva pentru mine?

Privirea lui cinică o făcu să roșească, conștientă că reușise să-l rănească.

– Nu la noi mă gândeam. Vorbeam... vorbeam așa, în general... se bâlbâi ea.

– Atunci, ar trebui să te gândești la noi. Ar trebui să te gândești foarte serios la viitorul nostru și la tot ce-ar putea să implice, replică el.

Cu coada ochiului, Lou văzu că un liftier și două chelnerițe îi priveau cu o curiozitate discretă.

– Da... da, așa ar trebui, se grăbi ea să-i dea dreptate. Piers, se uită lumea. N-ar fi mai bine... n-ar fi mai bine să mergem sus?

– Poate preferi să mai stai în salon și să amâni ora fatală, ripostă el.

Un moment, Lou se întrebă dacă nu cumva era la fel de nervos ca ea, apoi râse în sinea ei că-i putuse veni o idee atât de absură.

– Nu, răspunse, să mergem sus. Trebuie... trebuie să te culci devreme, desigur, după lovitura la cap, nu-i așa?

Îi văzu zâmbetul mic și lipsit de umor, dar Piers porni spre lift fără să-i mai răspundă nimic. Numai după ce ușa apartamentului se închise în urma lor, reveni la subiectul de care Lou sperase să uite.

– Biata mea Cenușăreasă, spuse el, luând-o de umeri. Sperai să-ți expediezi mirele la culcare cu găinile, ca să scapi de consecințe? Lovitura la cap nu m-a scos complet din funcțiune, să știi!

Lou rămase privindu-l nehotărâtă.

– Piers... începu ea cu o voce șovăitoare, nu știu cum să-ți răspund... Te-am luat de bărbat, și-ți voi dărui cu plăcere tot ce-mi ceri. Acea... acea afecțiune despre care ai vorbit jos... e adevărat că... nu m-aș fi măritat cu tine numai ca s-o scot pe verișoara Blanche din încurcătură, sau... din motive meschine. Fericirea nu poate fi cumpărată.

– Un clișeu vechi de când lumea.

– Vechi, dar adevărat.

– Poate.

Piers îi luă fața între mâini, dintr-o dată blând și parcă nesigur pe sine.

– Ești foarte dulce, îi spuse el. Foarte dulce, și meriți un soț mai bun decât ai primit, teamă mi-e. Poate că amândoi suntem puțin cam nebuni.

– Regreți ceva?

– Nu regret niciodată nimic. Dacă nu reușesc un lucru, îl uit sau renunț la el.

– Aha... Ăsta-i un avertisment?

– Nu în sensul la care te referi, cred, răspunse el cu amuzament blând, dar Lou nu mai era atât de sigură. Nu spusese că banii puteau cumpăra totul? Un aranjament generos, câteva cadouri costisitoare, chiar și o nevastă aleasă neinspirat, toate puteau fi înlăturate cu ușurință.

– Ești foarte obosită, nu-i așa, Lou? întrebă el, înțelegând prea târziu că abordase o cale greșită. Se simțea inexplicabil de umilit de sinceritatea ei, de eforturile ei nepricepute de a-l mulțumi.

Dar Lou nu voia să-și recunoască oboseala, temându-se ca Piers să n-o ia ca pe o scuză, dar când el o așează o canapea, strângând-o alături, cu un gest liniștitor dar și destul de impersonal, îi spuse impulsiv:

– Știu atât de puține despre tine, Piers... Mai spune-mi.

– Ce vrei să afli?

– Vorbește-mi despre insulă, îi ceru ea, simțind că, în chip straniu, insula făcea parte din el.

– Despre Rune?

– Acolo mergem, nu-i așa? Mi-a spus o soră.

– O soră?

În glasul lui se simțeau mirarea și nemulțumirea.

– Credea că știu unde-mi voi petrece luna de miere, evident, explică sfioasă Lou.

– Îmi pare rău dacă schimbarea mea de planuri te-a dezamăgit, îi răspunse el cu o politețe destul de formală, dar nu mă așteptam ca tu și Melissa să aveți aceleași gusturi în materie de... ăă... lună de miere.

Lou se ridică în picioare și începu să-și desfacă fermoarul rochiei. În fond, trebuia să ia cineva inițiativa pentru a duce acea zi dificilă până la apogeul ei firesc, și nu știa cum să-l facă pe Piers să înțeleagă clar că, deși nu putea aspira la priceperea Melissei în asemenea situații, era și ea o elevă dornică să învețe.

– Ce expresie ridicolă e asta, „lună de miere“, comentă ea cu falsă veselie, chinuindu-se cam fără succes cu fermoarul, la care nu mai putea ajunge.

– Este, într-adevăr, îi dădu dreptate Piers, iar în glas îi reveni amuzamentul, în timp ce o ajuta să-și desfacă fermoarul până la capăt.

„Mă întreb câte femei...“ începu să-și spună Lou, și roși când văzu în ochii lui că-i ghicise gândurile. Apoi Piers trecu în dormitor, atinse curios cu un deget cămașa de noapte pretențioasă întinsă pe pat, după care își luă pijamaua și dispăru în baie.

Lou se dezbrăcă repede, fără să-și piardă prea mult timpul cu cremele și loțiunile Melissei, căci niciodată nu deprinsese obiceiul produselor cosmetice scumpe. Din când în când, verigheta îi cădea din deget, așa cum se întâmplase de mai multe ori pe parcursul serii; o puse pe masa de toaletă, ca să nu și-o piardă în pat, apoi luă pe ea cămașa de noapte a Melissei și se vârî în așternut.

Piers întârzia. Probabil era obișnuit cu femeile care petreceau ore întregi pregătindu-se pentru el. Tocmai când se pregătea să-și ia rujul și parfumul, îl văzu intrând și oprindu-se, cu privirea spre ea.

– Voiam... voiam să-mi dau cu puțin parfum, spuse Lou cam încurcată.

În zâmbetul lui se citi o urmă de tandrețe, în timp ce-i privea fața neliniștită.

– Nu zău? Ei, poți s-o faci și mâine.

– Mâ... mâine?

– Să încerci parfumul. La ce te uiți? Pansamentul ăsta prozaic îți spulberă iluziile romantice?

– Nu... Te face să arăți cam ca un pirat – cu halatul tău atât de elegant și eșarfa roșie de la gât...

– O ținută cam ostentativă, nu crezi?

– A, nu, deloc! E destul de extravagantă, dar se potrivește cu aerul tău de aventurier.

– Îți par un aventurier?

– Știi bine că da. Ba chiar, presupun că te-ai folosit adesea de asta.

– Ciudată conversație, nu ți se pare? comentă el, așezându-se pe pat.

Nu înțelegea, se întrebă Lou, că îndruga verzi și uscate ca să-și învingă nervozitatea?

– Îmi cer iertare, spuse ea, frământând nefericită cearșaful în mâini.

– Nu mai fi așa de naivă, glumeam doar, replică tăios Piers. Unde ți-e verigheta?

– Îmi tot cădea, așa că am lăsat-o pe masa de toaletă. Era pentru Melissa, nu?

– Da, a Melissei era. Trebuie să-ți fac rost de alta.

Vorbea cu indiferență, iar Lou își dădu seama că greșise amintindu-i de Melissa. Nu putea fi plăcut să și-o imagineze pe mireasa pe care și-o alesese bucurându-se de favorurile altui bărbat. Făcu greșeala de a încerca să-i explice propriile ei dificultăți.

– Înțelegi, spuse ea, tot ce am la mine îi aparține Melissei. Mă... mă simt ca un... ca un copil adunat de pe drumuri. Nu sunt soția pe care ți-ai dorit-o, și nu mai sunt nici eu însămi... poți să înțelegi, Piers?

– Înțeleg perfect, răspunse el, ridicându-se în picioare.N-a fost un schimb cinstit, nu-i așa?

– Nu te înțeleg... murmură ea. Voiam... am vrut... *vreau...*

– Sigur că vrei, sărăcuța mea inocentă, dar dacă-mi vei scuza lipsa de ardoare într-o asemenea ocazie, eu mă duc să mă culc.

Când ochii ei se îndreptară spre locul liber de alături, Piers adăugă:

– În camera cealaltă. În fond, lovitura mea la cap ți-a fost de folos, nu-i așa, dulceața mea? Noapte bună. Dumnezeu să te binecuvânteze.

– Să ai grijă de tine, răspunse Lou în timp ce Piers se apleca s-o sărute.

Apoi, când ușa dintre cele două camere se închise în urma lui, își înfundă fața în pernă și începu să plângă, deznădăjduită că era atât de nepricepută.

Capitolul 4

Ajunseră la destinație în seara următoare. Piers se prezentase dimineața la spital, dar întrucât fusese declarat apt să șofeze, nu mai avuseseră nici un motiv să rămână în Lexiter.

Lou, care dormise prost, văzu că și el era fără chef. Abia când ajunseră în apropierea coastelor din Cornwall păru să devină conștient de prezența ei, arătându-i diverse puncte de reper în lumina asfințitului și conducând mașina cu o viteză alarmantă pe drumurile mărginite de maluri înalte, care păreau prea înguste chiar și pentru un singur autovehicul, necum pentru două, în caz că venea cineva din sens contrar.

– Ce se întâmplă dacă întâlnim altă mașină? întrebă ea.

– Cineva trebuie să dea înapoi. N-ai observat adânciturile săpate în maluri?

– Nu. A, da, văd acum una. Ce întortocheat e drumul ăsta! Când vom vedea marea?

– Imediat. N-ai mai fost niciodată în Cornwall?

Păru mulțumit când Lou îi spuse că nu fusese, iar în glas i se simțea o căldură nouă când îi răspundea la întrebări, ca și cum s-ar fi apropiat de o comoară secretă, numai a lui.

– Vorbește-mi despre Rune, îi ceru Lou.

– Nu cred c-o să-ți placă prea mult, răspunse el, cu o anume austeritate. E o insulă foarte mică, și nu oferă nici o posibilitate de distracție, decât cele pe care ți le poți rezolva singur.

– Cum ar fi...?

– Pescuitul, navigația, privitul păsărilor, pentru cei pe care-i interesează. În perioada asta a anului, vremea e cam aspră, iar furtunile pot tăia accesul spre țărm. Iernile pe Rune pot fi lungi și grele.

– Ne vom petrece iarna acolo? întrebă Lou.

– Cum ai reacționa dacă ți-aș răspunde că da? Cred că nu-mi prea iei în serios regatul insular.

– N-am avut timp să mă gândesc, replică ea politicos. În fond, când am pornit la drum, nici nu știam unde ne duceam.

– Într-adevăr. Simți că te-am frustrat de o lună de miere convențională – Paris, strălucire, hoteluri de lux?

– Nu mă pot simți frustrată de un lucru la care nu m-am așteptat nici un moment.

Piers zâmbi ușor.

– Într-adevăr, răspunse el cam sec. Uite și marea, adăugă, oprind mașina.

Ajunseseră pe creasta unui lanț de coline înalte ale căror piscuri stâncoase se întindeau până departe. Sunetul valurilor, departe jos, și șuieratul vântului, făcură ca pe Lou s-o străbată un fior e teamă.

– Ți-e frig?

– Nu.

– Frică, atunci?

La fel ca înainte, îi răspunse foarte simplu:

– Da, mi-e puțin frică. Regiunea asta e pentru mine la fel de necunoscută ca tine. S-ar... s-ar putea să nu fac față cerințelor.

– Ai mai spus. Și crezi că Melissa le-ar fi făcut față?

Lou nu și-o putea imagina pe verișoara ei iubitoare de plăceri suportând mult timp intemperiile cele mai aspre ale naturii, dar nu răspunse decât atât:

– Melissa poate face față la multe, cred. Totuși, îmi imaginez că nu-ți propuseseși s-o aduci aici în luna de miere.

Piers îi aruncă o privire scurtă, ca și cum observațiile ei aparent nevinovate l-ar fi nedumerit încontinuu.

– Ar fi însemnat să pretind cam mult de la amândoi.

– Ce ciudățenii spui!

– Ciudățenii? Nu mi-am făcut nici o iluzie cu frumoasa Melissa. Era convinsă că avea să mă poată convinge, la momentul potrivit, să vând Rune, astfel încât, cu cât o țineam mai mult timp departe de insulă, cu atât amânam inevitabila ciocnire. Rune ar fi plictisit-o de moarte.

Rostea numele Melissei cu atâta înverșunare, încât Lou își spuse că, probabil, verișoara Blanche greșise declarând că Piers nu simțea nimic pentru ea. Nu era deloc plăcut să știe că fusese luată de soție din ciudă, urmând să-și împartă mirele cu stafia miresei de drept. Lou își trase mai strâns pe trup blana, cutremurându-se din nou – iar Piers, cu perspicacitatea lui stranie, îi luă bărbia în mână și o întoarse cu fața spre el.

– Consideri că am profitat de tine, nu-i așa? spuse el. Crezi că, din moment ce te aduc direct pe Rune, înseamnă că nu te consider demnă de a-mi cheltui banii cu tine. Nici că s-ar putea să greșești mai amarnic. Când mă vei cunoaște mai bine, ai să înțelegi că-ți fac un compliment.

– Fiindcă accepți să-ți împarți insula cu mine? întrebă ea sfioasă.

– Poate, replică Piers cu un mic zâmbet enigmatic. Dar asta va depinde numai de tine, draga mea.

Deci, sosise momentul s-o pună la încercare, își spuse Lou cu un neașteptat val de furie, iar când vorbi, Piers îi auzi surprins schimbarea din ton:

– Va depinde și de tine, Piers. M-ai luat de soție.

– Într-adevăr, spuse el, răsucind cheia de contact cu un gest grăbit, parcă nerăbător să pună capăt acelei conversații care devenea prea personală. Trebuie să-mi amintești asta din când în când.

Se întunecase când ajunseră în micul cătun St. Bede, de unde urmau să ia o barcă până pe insulă. La debarcader aștepta un barcagiu, dar în jur nu se mai vedea nimeni. Lou încercă să distingă forma insulei în întuneric, în timp ce bagajele erau descărcate din mașină. Localnicul tăcut și lat în umeri îl salutase monosilabic pe Piers, aruncase o privire lipsită de curiozitate spre mireasa lui, apoi stabilizase barca în timp ce Piers o lua pe Lou în brațe și o cobora la bord. Apoi Piers trecu la cârmă, în timp ce barcagiul își aprindea pipa. Nimeni nu scotea o vorbă.

Traversarea dură puțin timp, căci insula era la nu mai mult de o milă distanță, iar Lou văzu în curând câteva lumini și o

masă întunecată zăcând ca un fel de monstru ciudat pe apă. O cuprinse un sentiment de surescitare. Ca în orice poveste, era adusă pe insulă, la castelul prințului.

Debarcă fără să aștepte ajutorul cuiva, nerăbdătoare să pună piciorul pe Rune, și alunecă pe pietrele alunecoase ale debarcaderului, căzând.

– Pentru numele lui Dumnezeu, termină cu figurile astea până te obișnuiești cu bărcile, altfel ai să te pomenești în apă! o dojeni aspru Piers.

Apoi se întoarse să salute doi bărbați care veniseră să le ia bagajele, și porni după ei spre casă, fără să-i mai dea atenție.

Lou îi urmă, cam abătută, alunecând din când în când pe treptele de piatră care urcau spre o mică terasă. O clipă, simți un junghi de dezamăgire, căci casa, clădită din piatră și ardezie, nu era foarte mare. Piers, întorcându-se, îi văzu expresia de pe față în lumina care se revărsa pe ușa deschisă și râse sonor.

– Biata mea Cenușăreasă, te așteptai la un palat? Teamă mi-e că vei găsi casa mea foarte simplă și nepretențioasă. Intră, s-o cunoști mai bine.

Trecu pragul, ținându-i ușa deschisă, iar când o văzu pe Lou ezitând, zâmbetul îi deveni ironic.

– Ești superstițioasă, Lou? Ei bine, te pot învrednici măcar cu unul dintre convenționalismele de care te-am lipsit.

Și, luând-o în brațe, o trecu pragul.

– Nu era necesar, spuse ea, încercând să-și ascundă nervozitatea.

– Dar te așteptai s-o fac, nu-i așa? Te așteptai la multe lucruri pe care n-am știut să le apreciez just, teamă mi-e.

– Nu mă așteptam la nimic, insistă Lou încăpățânată, înghițindu-și lacrimile pe care și le stăpânise prea multă vreme.

– Atunci, trebuie să-ți schimbi stilul, Cenușăreaso, răspunse încet Piers. Dacă nu aștepți nimic, nu vei primi nimic – numai dovleci și șoareci albi. Vino s-o cunoști pe Tibby, căci de bunăvoința ei vei avea mult mai multă nevoie decât de a mea.

* * *

Lou, căreia îi pierise aproape tot curajul, nu simțea că-i făcuse o impresie prea bună lui Tibby. Femeia, bătrână, slabă și suptă la față, foarte bătoasă și cu ochi ageri, apăruse din fundul casei, probabil de la bucătărie. Fusese doica lui Piers, și avea grijă de casa de pe insulă de când o cumpărase Piers, iar Lou era la fel de dezamăgită de Tibby cum fusese și de casă. Trăise cu impresia că doicile erau niște femei dolofane și mămoase, oricând gata să asculte confidențe, dar Tibby numai așa nu arăta. Îl întâmpină pe Piers cu o plăcere rezervată, apoi îi măsură mireasa cu privirea.

– Credeam că ai mai multă minte, Piers, fu primul ei comentariu, destul de sever. Răpitul fetițelor din leagăn e primul semn de bătrânețe. Ce te-a apucat?

– Nu știu, Tibby, poate că am avut doar un neașteptat moment de luciditate, răspunse alene Piers.

– Luciditate, vezi să nu! Temperament, mai degrabă... Am citit și eu ziarele, să știi.

– Nu trebuie să crezi tot ce citești în presă, Tibby dragă, și te rog să te porți frumos cu micuța mea mireasă. Are multe de învățat despre viața de-aici.

– N-o să învețe nimic dacă nu vrei s-o înveți tu – dar cred că asta te va amuza, o vreme.

– Ai înțeles că Tibby are o părere proastă despre mine ca posibil soț, comentă Piers, arcuind o sprânceană spre Lou.

Prea obosită ca să le mai dea atenție, Lou își lăsă ochii să cutreiere noua ei locuință – atât cât vedea din ea de unde stătea. „Fă cunoștință cu casa", îi spusese Piers, și începu să-și dea seama că fațada modestă o indusese în eroare. Casa avea o adâncime care din față nu s-ar fi ghicit – sau poate constructorul o proiectase astfel încât să dea iluzia de spațiu. Din holul larg, înalt și boltit, porneau mai multe coridoare de piatră, scări care urcau la etaj și alte trepte coborau spre diverse camere; o sobă mare, urâtă dar eficientă, emana o căldură plăcută, iar lămpile cu gaz aruncau umbre diforme pe pereții văruiți.

– Cam golașă și monastică, așa ți se pare? remarcă Piers dintr-o dată, făcând-o să tresară, iar Lou își dădu seama că o priveau amândoi, Piers cu o undă de amuzament, Tibby cu buzele strânse și o expresie de nepătruns. Părerea ei despre casă n-ar fi contat pentru nici unul dintre ei, așa că nu răspunse.

– Vrei să te duci în camera ta, poate? întrebă bătrâna – și, fără să aștepte, porni spre etaj.

Camera în care fu condusă Lou era înaltă și îngustă, cu o rogojină pe podea și un pat ce arăta confortabil dar

neprimitor, cu aspectul său utilitar și sever și cuvertura simplă, de culoare închisă. Ușa spre o altă cameră stătea întredeschisă, iar prin ea Lou zări lumina unui foc pâlpâind peste un covor persan și lucind în lustrul lemnăriei patinate – o cameră căreia cea unde se afla, impersonală și austeră, îi era în mod clar doar o anexă.

– Vrei să-ți despachetez? întrebă Tibby, cu o ostilitate nedisimulată.

– Nu, mulțumesc, răspunse politicos Lou, împăcându-se cu gândul că menajera o antipatiza.

Apoi observă că Piers le urmase și le privea din ușă, cu sprâncenele înălțate.

– De ce n-ai mutat patul? întrebă el.

– Am timp destul mâine dimineață, răspunse Tibby. O să ai nevoie să dormi bine la noapte, după lovitura aia la cap.

– Ești o babornițăîncăpățânată, asta ești! replică Piers, pe tonul firesc și nejignitor propriu oamenilor care se cunosc de multă vreme. Bine, atunci du valizele doamnei Merrick în camera cealaltă, iar pe ale mele adu-le aici. Ai dat dispoziție unde urmează să doarmă?

– Ți-ma pregătit camera ta obișnuită, firește, dar dacă madam vrea să faceți schimb...

Piers percepu și el sarcasmul abia disimulat al cuvântului „madam“, căci dispoziția îngăduitoare îi fu înlocuită fulgerător de furie.

– Nu mai sunt țâncul pe care l-ai avut în grijă cândva, Tibby, spuse el cu toată aroganța lui cunoscută. Va trebui să-ți controlezi gelozia, dacă vrei să mai rămâi cu noi.

– Eu, geloasă?

– Da, tu, și n-am să permit. Prea mult timp ai fost singura femeie din casa asta, cum știi foarte bine. Ai fi putut-o primi pe soția mea cu mai multă generozitate.

– Soția cu care ar fi trebuit să te însori tu n-ar fi locuit niciodată aici, mormăi îndârjită bătrâna. Rune era la adăpost de-alde ea. Și-ar fi cunoscut locul în viața ta. Ți-a dat cu piciorul, Piers, nu-i așa, iar tu, numai din ciudă, ai luat-o pe verișoara care nici nu știe pe ce lume trăiește.

– Destul! se răsti Piers, în aceeași clipă în care Lou, cu ochii în lacrimi, striga:

– O, încetați vă rog, amândoi! Nu-mi pasă unde-am să dorm, dacă de-aici a pornit totul. Domnișoară Tibby, îmi pare rău că nu vă plac, dar vă rog, vă rog, plecați acum.

Umbra prelungă și subțiratică a bătrânei se prelinse pe perete în timp ce pornea spre ușă, iar ochii ei reci fulgerară spre Lou fără nici un semn de scuză.

– Prea bine, fu singurul ei răspuns, și ieși.

– Nu încerca s-o îmblânzești pe Tibby prezentându-ți tot felul de scuze, spuse Piers. N-o să facă decât să te disprețuiască.

Cu asta, Lou ajunse în sfârșit la capătul puterilor. Lacrimile începură să-i șiroiască pe față, în timp ce suspinele sfâșietoare îi întretăiau cuvintele pe care i le arunca lui Piers. Nu era de-ajuns, strigă ea, că-l luase de bărbat ca să salveze aparențele? Nu jucase destul rolul altei femei, purtându-i hainele, împrumutându-i identitatea, cerând atât de puțin în schimb – numai considerație și înțelegere?

– Numai tu ești de vină! încheie ea. Atotputernica aroganță care crede că banii pot cumpăra orice... desconsiderația față de sentimentele altcuiva... Bine de Melissa că a scăpat!... N-a fost decât ciudă, cum a spus bătrâna... ei bine, nu-i deloc plăcut să știu că am fost luată de soție din ciudă!

Piers o ascultase fără s-o întrerupă, expresia surprinsă devenindu-i gravă. O dată sau de două ori gura i se crispă, parcă de durere, iar cu alte vreo două prilejuri zâmbi cu ușoară indulgență.

– Ei, dar mă surprinzi, Cenușăreaso, spuse el când Lou termină. Nu m-aș fi așteptat să ascunzi atâta venin în tine.

– Venin?

– Da, poate că e cam prea mult spus – atâtea resentimente acumulate, să zicem? Chiar crezi că m-am însurat cu tine ca să-i fac în ciudă Melissei?

– Nu... n-am spus asta...

– Dar cui altcuiva aș fi putut să-i fac în ciudă, dacă ăsta era motivul meu?

Lou tăcu, iar Piers îi luă mâinile, simțind cât de reci erau, și o conduse în camera de alături. După ce o așeză cu blândețe într-un fotoliu de lângă foc, îi aduse un brandy dintr-un răcitor vechi care conținea și obișnuita colecție de medicamente și articole de prim ajutor, iar în timp ce Lou sorbea din pahar, mută valizele dintr-o cameră în cealaltă și luă pijamaua care aștepta pregătită pe patul desfăcut, identic cu cel din camera cealaltă.

– Da, și locul celuilalt e tot aici, spuse el, văzându-i privirea. L-am mutat acolo numai fiindcă mă deprimă să dorm cu un pat gol alături. Să-ți desfac bagajele?

Știind că nu făcea decât să-i lase timp să-și revină, Lou clătină din cap.

– Mâine o să ne organizăm cum se cuvine, continuă Piers, deschizându-i valizele. Cred că Tibby mi-a înțeles greșit instrucțiunile.

Nici unul dintre ei nu credea asta. Tibby avusese grijă să se asigue că și a doua noapte de căsnicie a Louisei avea să fie la fel de nereușită ca prima.

– Te simți mai bine acum? întrebă Piers, luându-i paharul gol din mână.

Când Lou dădu din cap cu un zâmbet destul de nesigur, veni lângă ea și se așeză pe brațul fotoliului.

– Lou... începu el cam ezitant, mă consider dator să-ți schimb anumite păreri preconcepute.

– Da...?

Dintr-o dată, momentul părea plin de făgăduieli, iar Lou își frecă obrazul de mâneca lui, ca o pisică.

– Nu vreau să crezi că schimbarea mea de planuri neașteptată a avut ceva de-a face cu ciuda. Numai lui Tibby i-e ciudă, iar problema asta, teamă mi-e, va trebui s-o rezolvați între voi două. Tibby s-ar fi purtat mai îngăduitor cu Melissa, întrucât considera că așa se îndrepta o socoteală veche. A fost foarte atașată de tatăl meu și cred că are ideea sucită că generația următoare poate regla vechile conturi.

– Iar tu nu ești de aceeași părere, Piers? întrebă ea, încercând să pună în ordine toate fațetele numeroase ale acelei situații derutante.

– Ba da, cred că am fost. Melissa seamănă foarte mult cu Blanche la aceeași vârstă, știi, și... prima impresie pe care o are un băiețel despre o femeie poate să dureze.

– Ca un fel de sublimare?

– Cred că da. Probabil că psihanaliștii au și o denumire specifică pentru asta.

– Freudienii ar spune că a fost un transfer subconștient al complexului matern, preciză Lou, chicotind somnoroasă la gândul că Melissa ar fi putut acorda o alinare maternă oricărui bărbat cu care se căsătorea.

– Foarte probabil, răspunse cam tăios Piers, dar te asigur că nu în termenii ăștia gândeam când m-am logodit cu verișoara ta. Voiam să mă așez la casa mea, să-mi întemeiez o familie, să las în urma mea ceva de valoare. Vechile legături fiind așa cum erau, cu Blanche gata să se târguiască, soluția părea destul de simplă.

– Mie nu mi se pare deloc simplă, spuse Lou. De ce-mi explici toate astea? Cu siguranță, ai iubit-o pe Melissa, nu?

Piers făcu un mic gest nervos.

– Deoarece cred că motivele mele au rămas aceleași. Vreau să-mi întemeiez un cămin, iar tu, micuța mea Cenușăreasă, corespuzi cu multă noblețe acestui rol. Melissa e a naibii de atrăgătoare, și recunosc că nu mă lasă indiferent faptul că m-a părăsit în ultimul moment, dar credeam că ți-am dat clar de înțeles că nu te-am ales la întâmplare – pe lângă care, nici nu era nevoie să accepți să te măriți cu mine într-o asemenea grabă, nu-i așa?

– Într-adevăr, murmură ea, amintindu-și cum, când îl auzise pentru prima oară vorbind, își spusese că avea un glas de care putea să se îndrăgostească.

– Îmi imaginasem – sau poate eram doar înfumurat, când te-am convins în sfârșit – că aveai o mică slăbiciune față de mine, fără nici o legătură cu averea sau cu reputația mea – ori mă înșel, cumva?

– Nu, dragul meu Piers, nu te înșeli, recunoscu ea, adăugând cu umilință: îmi pare rău... îmi pare rău pentru toate lucrurile îngrozitoare pe care ți le-am spus. Te rog să mă ierți că am făcut o scenă.

Considerase că-i datora măcar atâta lucru, dar căldura din privirea lui dispăru dintr-o dată.

– Să nu-ți ceri niciodată iertare, spuse el cam repezit. Nici mie, nici lui Tibby – nimănui care-ți zdruncină încrederea în tine. Lumea te crede pe cuvânt, înțelegi, iar umilința nu folosește la nimic.

Lou se simți mustrată și nedumerită în același timp. În copilăria ei, umilința fusese considerată o virtute, iar părerea prea bună despre sine, un cusur care nu trebuia să fie încurajat.

– Nu înțelegi umilința, așa-i? îl întrebă ea șovăitor, făcându-l să se încrunte.

– Nu-mi plac preșurile de șters piciarele, replică Piers mai repezit decât intenționase, și fu surprins de scăpărarea din ochii ei.

– Nu era nevoie să spui asta, remarcă Lou, și oricum mi-ai mai spus-o. Nu sunt preșul nimănui.

– Ai dreptate, răspunse el cu blândețe. Te rog să-mi accepți scuzele.

– Adineaori mi-ai spus să nu-mi prezint niciodată scuze, ripostă ea.

– Într-adevăr. Dar ești frântă de oboseală, nu-i așa? Îți propun să te duci direct la culcare, și să lași despachetatul pe mâine dimineață.

– Dar trebuie să fie aproape ora cinei. Domnișoara Tibby ne așteaptă...

– Am s-o trimit sus cu o tavă – și pentru numele lui Dumnezeu, nu-i mai tot spune cotoroanței ăleia bătrâne „domnișoara Tibby", n-o să facă decât să te disprețuiască și mai mult.

– Da, desigur... murmură Lou, și abia auzi ușa închizându-se în urma lui.

* * *

Pentru Lou, primele zile pe Rune trecură într-un amestec curios de emoții contradictorii. Încă din prima zi, fusese lăsată singură. Piers avea treburi în oraș și urma să se întoarcă mai târziu, sau chiar în ziua următoare, după cum îi spusese Tibby, cu o satisfacție răutăcioasă. Lou, odihnită și mai pregătită să-i înfrunte ostilitatea, refuză să-și arate dezamăgirea, dându-i astfel satisfacție. Din politețe, îi ceru lui Tibby să-i arate locurile, dar micul ei avans binevoitor nu fu apreciat deloc favorabil.

– Umblă pe unde poftești, insula nu-i mare, răspunse rece Tibby. Nu e nevoie să-mi pierd vremea plimbându-te pe tine peste tot.

Lou luă cina de una singură, servită cu năduf de Tibby, care la sfârșit îi spuse:

– Du-te la culcare, n-o să se-ntoarcă-n seara asta.

Încercând să pară prietenoasă, Lou îi răspunse:

– Nu trebuie să mă aștepți, Tibby. Pot să-ncui și eu ușile, dacă-mi spui pe care anume.

Femeia râse cu disreț.

– Să-ncui ușile pe insulă! Aicea nu ne batem capul cu orășenisme din astea. Cine crezi c-ar vâsli atâta drum ca să ne spargă casa? Dacă vii acum, îți luminez drumul până-n dormitor. Am stins lămpile.

Înțelegând că ar fi deranjat-o dacă mai zăbovea, Lou o urmă pe scară, iar când ajunse în camera ei își dădu seama de ce insistase atâta Tibby s-o conducă. Patul nu fusese mutat din încăperea alăturată.

Un moment, Lou se abținu să comenteze, dar bătrâna părea să aștepte o remarcă, și trebuia să înceapă în sfârșit să-și impună autoritatea.

– De ce n-ai adus patul celălalt Tibby? întrebă ea încet.

– N-am avut timp.

– Ai avut toată ziua.

– Bărbații au fost obosiți.

– Atunci, te rog ai grijă să fie adus mâine dimineață. Noapte bună.

– Dacă s-o-ntâmpla ca domnu' Piers să se răzgândească până mâine, replică Tibby cu răutate. Nu-l văzui să pară prea grăbit să-și înceapă luna de miere, nu-așa? Noapte bună.

Era pentru prima oară când în voce i se simțea ușor accentul din Cornwall pe care probabil îl dobândise de când venise pe Rune. Când închise ușa, Lou se înfioră. Făcuse un mare efort ca să se impună, și nu reușise. Era clar că Tibby

nesocotise intenționat ordinele lui Piers, dar la fel de clar era că mirele nu se grăbea să se întoarcă la proaspăta lui soție.

* * *

Lou își petrecu ziua următoare cățărându-se peste stânci, descoperind grote, lăculețe și scoici stranii pe mal. Vremea devenise neobișnuit de frumoasă pentru luna noiembrie, și-i era greu să creadă că furtunile puteau tulbura vreodată albastrul liniștit al mării.

Atrasă de o deschizătură mai largă în peretele stâncos al falezei, care arăta ca intrarea într-o galerie, Lou văzu cu coada ochiului o șalupă apropiindu-se de insulă. Putea fi Piers, care se întorcea, iar dacă se grăbea, îi putea ieși în cale la ponton. Dar galeria o atrăgea, stârnindu-i curiozitatea. În fond, Piers o lăsase pe insulă fără nici o explicație – de ce s-ar fi grăbit să-i ureze bun venit înapoi?

Se strecură prin spărtură, simțind într-o clipă răcoarea și umezeala galeriei, și văzu că aceasta se lărgea imediat. Dintr-o dată, o lance de lumină străpunse întunericul, iar Lou, stând cu picioarele într-o băltoacă de apă sărată, clipi din ochi la vederea extraordinarei peșteri care se deschidea în fața ei. Era o cavernă naturală, la care contribuise și mâna omului. O lespede mare de piatră, chiar sub raza de lumină, sugera un altar, pe pereții de stâncă se vedeau cioplituri rudimentare, iar plafonul se înălța sub formă de boltă până la gaura din vârf, pe unde intra lumina. Stalactitele sclipeau sub tavan, de o frumusețe incredibilă, atât de multe încât peștera părea plină

de scânteieri, dar apa de sub altar arăta neagră și fără fund, iar marginile craterului păreau să fi fost cizelate grosolan spre a forma un bazin vast.

Lou simți un fior atavic la vederea apelor negre, iar verigheta, atât de largă încât îi cădea mereu, îi alunecă de pe deget și căzu, cu un mic plescăit, în bazinul amenințător.

Un moment, Lou avu o presimțire rea, dar apoi își aminti că verigheta îi fusese destinată Melissei, iar ghinionul, dacă venea, ar fi trebuit s-o ocolească.

Dar micul incident o tulbura. Dintr-o dată, peștera i se părea ostilă, iar dorul de lumină și aer curat o atrase înapoi spre ieșire.

Galeria, însă, părea să se fi schimbat. La venire, Lou pășise printre bălțoace, dar acum apa forma o suprafață neîntreruptă și era considerabil mai adâncă. Își dădu seama că uitase de maree, și de pericolele coastelor din Cornwall. Nivelul apei creștea cu o viteză alarmantă, năvălind prin spărtură cu un vuiet care reverbera amenințător.

Lou începu să înfrunte furia torentului, dar după un timp porni înapoi; mai bine să se înece repede, acolo, în peștera de sacrificiu, urcându-se pe altarul de piatră. Dar așa n-ar fi făcut decât să întârzie un sfârșit inevitabil... Prin urmare, porni din nou spre ieșire, și în sfârșit ieși la soare, cu o senzație de șoc. Fluxul inunda vizibil plaja, și foarte curând aceasta urma să fie acoperită complet de valuri, tăindu-i orice cale de salvare.

Se întoarse s-o ia la fugă spre debarcader, și dintr-o dată se pomeni prinsă într-o îmbrățișare strânsă și brutală.

– Ce naiba te-a apucat, să-ți vâri nasul peste tot pe domeniul meu? întrebă glasul furios al lui Piers.

Un moment, Lou abia îi înțelese cuvintele, atât era de ușurată.

– Era să mă înec! protestă ea. Am găsit o galerie în stâncă și o peșteră minunată... dar cred că avea influențe rele. Nu... nu mă pricep la maree, Piers. Cred c-ar fi trebuit să întreb.

– Așadar, ai găsit Peștera Druidului, da? replică el. Asta a fost prima mea descoperire, când am cumpărat insula.

– Puteam să mă înec... repetă Lou.

– Nu era nici un pericol, răspunse Piers cu un calm înghețat. Peștera nu se umple niciodată mai mult de-atât, decât pe timp de furtună. Dar mareele și curenții pot fi periculoase prin părțile astea, chiar dacă peștera e destul de sigură. Trebuia să-i spui lui Tibby unde te duci.

– De unde să știu unde mă duceam? întrebă ea pe un ton rezonabil. Nu făceam decât să explorez insula – și nu mi-am vârât nasul nicăieri, cum ai spus adineaori. Și-n fond, de ce să nu mă uit pe unde vreau?

– Fiindcă insula e a mea, și o arăt cui consider eu. Dacă ai fi așteptat...

Piers nu mai continuă, iar Lou, privindu-i chipul dur și implacabil, își dădu seama că-l rănise într-un fel inexplicabil. La fel ca un copil, plănuise să-i arate comorile lui, iar ea îi răpise această plăcere.

Merseră în tăcere până acasă, unde Tibby observă cu o bunăvoință caustică:

– Hainele orășenești nu-s potrivite pentru Rune. Frumos ți-ai mai aranjat trusoul, deja, nu-i așa, duduie?

– Mai bine să-ți facem rost de niște pantaloni și pulovăre, remarcă absent Piers, aruncând o privire intiferentă spre hainele cândva elegante și scumpe care fuseseră destinate

pentru luna de miere a Melissei. Femeile de la oraș rareori au îmbrăcăminte potrivită pentru Rune, nu-i așa, Tibby?

Bătrâna nu răspunse, zâmbind doar în semn că și mireasa aleasă de el era la fel de nepotrivită.

– Unde-ai fost? o întrebă ea pe Lou. Domnul Piers a fost surprins că nu te-a găsit aici.

– A găsit Peștera Druidului, răspunse Piers, adăugând ironic: pare să creadă că ar fi putut să se înece.

– A, făcu Tibby, marea ta comoară – ce păcat...!

Apoi, ochii ei pătrunzători se îndreptară spre mâinile nervoase ale lui Lou.

– Și cu verigheta ce s-a întâmplat, duduie?

– A căzut în bazin. Mi-era prea largă, răspunse abătută Lou.

Tibby zâmbi cu o expresie tainică.

– Poate că ți-ai făcut sacrificiul aducător de pace, poate că nu, comentă ea pe un ton misterios.

– Sacrificiu?

– Vocea cere sacrificii, nu știai? Da' la urma urmei, ce-ai oferit nu-ți aparținea, așa că poate n-o să se pună la socoteală.

– Tibby! o repezi Piers, enervat. Termină cu prostiile și du-te să-ți vezi de treburi.

– N-am avut nici un gând rău, mai spuse Tibby peste umăr, plecând, cu un zâmbet răutăcios spre Piers.

– Despre ce sacrificiu și voce vorbea? întrebă Lou.

– Aiureli superstițioase pe care le-a auzit de la localnici, cred. S-a supărat că te-ai apucat să explorezi insula fără să ceri permisiunea.

Exasperată, Lou strigă:

– Oricine-ar crede că am comis un sacrilegiu, după cum o tot țineți în legătură cu grota aia veche și nenorocită! Oricum, am găsit-o îngrozitoare.

– Atunci, nu sunt șanse s-o mai vizitezi din nou, așa-i? replică Piers, cu o undă de amuzament în ochi, ca și cum și-ar fi amintit că trebuia să fie îngăduitor cu gafele copiilor. Du-te și spală-te, Cenușăreaso. Nici un prinț nu s-ar uita la tine, în halu-n care arăți.

Până la urmă, ziua se sfârșise prost. Pătrunsese fără voie și permisiune în lumea lui privată și nu se îndoia că Tibby mai cocea și altele, căci în pofida dispozițiilor ei din seara trecută, nimeni nu mutase al doilea pat. Un moment, se simți învinsă și furioasă, dar acum nu mai putea face nimic. Își aminti ce spusese bătrâna: „Dacă s-o-ntâmpla ca domnu' Piers să se răzgândească până mâine..." Poate că se răzgândise. Poate că deja își regreta căsătoria pripită, sau poate că accidentul de mașină îl dezmeticise mai mult decât îi convenea să recunoască. În orice caz, nu putea să-l întrebe – așa că, pentru a-l înștiința că înțelesese, închise bine ușa dintre camere și se duse la culcare.

Capitolul 5

A doua zi, însă, Piers devenise un cu totul alt om. Lou îl găsi stând lângă pat, cu ceaiul de dimineață pe o tavă și rugămintea umilă de a-l bea împreună. Soarele strălucea pe ferestre, iar cerul era albastru ca primăvara, nu ca în prag de iarnă.

– Ce ciudat, când te gândești că suntem în noiembrie, comentă ea, amintindu-și ziua ploioasă a nunții și înserarea care la Londra se lăsa atât de repede. Dar în Cornwall e un climat diferit, nu-i așa?

– Așa se spune. Probabil e un calm amăgitor, înainte de a începe furtunile, răspunse Piers. Ar fi bine să profităm la maximum.

Lou îl privi sfioasă, întrebându-se dacă se referea și la altceva, nu numai la vreme, iar Piers îi zâmbi încurajator, așezându-se pe marginea patului ca să-și bea ceaiul.

– Îmi pare rău pentru ieri, spuse el. Nu m-am supărat că ai explorat insula, să știi. Dar aș fi vrut... aș fi vrut să ți-o arăt eu.

– Trebuia să-mi dasu seama, răspunse Lou. Numai că n-aveam cu se să-mi umplu timpul. Și mie îmi pare rău.

– Te-ai simțit părăsită, așa-i?

– Nu tocmai, dar... voiam să scap de Tibby, cred. Mă tem că nu mă prea place.

– Tibby e doar geloasă – nu numai fiindcă nu vrea să aibă concurente pe Rune, ci și pentru că-și spunea că, însurându-mă cu Melissa, aș fi lichidat o datorie veche.

– O datorie?

– Față de tatăl meu, și față de ea. Era pregătită s-o primească pe fiica Blanchei, înțelegi, pentru că și ea căzuse sub vechea vrajă. Tibby are idei destul de feudale.

– Și eu ești puțin cam feudal, remarcă Lou.

Piers zâmbi.

– Da, mă rog... e un obicei de care nu mă îndoiesc c-ai să mă dezveți, Cenușăreaso, răspunse el.

Văzu cu amuzament afectuos surprinderea și îndoiala care i se iviră în ochi, făcându-l să se rușineze puțin de ușurința cu care își luase o mireasă nehotărâtă.

– Erai nehotărâtă? o întrebă – iar la vederea nedumeririi ei, adăugă: îmi urmam propriile gânduri. La miresele nehotărâte mă refeream.

– Nu se poate să nu știi că n-am fost o mireasă nehotărâtă, răspunse ea cu sinceritate. Nu m-aș fi măritat cu tine nici în ruptul capului, nici chiar de hatârul verișoarei Blanche, dacă nu... dacă nu...

– Dacă nu ce?

– Dacă nu mi-ai fi plăcut, desigur, răspunse ea înțepată.

Piers își puse pe tavă ceașca goală și se ridică în picioare, vizibil ușurat.

– Desigur, repetă el cu ușoară ironie. Ei bine, acum fugi sus și-mbracă-te, leneșo. E o zi prea frumoasă ca să ne-o pierdem înăuntru. Tibby ne poate pune un coș de picnic, și vom porni într-o inspecție a insulei.

Era prima dintr-un lung șir de zile asemănătoare. Vremea neobișnuit de caldă continua să dureze, iar Lou îi era recunoscătoare lui Piers că-i împărtășea micul lui regat, și avea grijă să nu întreacă niciodată măsura, cu inițiative de-ale ei proprii.

La un moment dat, Piers îi spuse:

– Te uiți la mine uneori, Lou, de parcă n-ai înțelege. Și nici nu înțelegi, nu-i așa?

Lou scutură din cap întrebător, nedumerită. Acceptase ezitarea lui de a consuma în fapt căsătoria, ca pe un semn că-și regreta hotărârea pripită, la fel cum accepta și tergiversările lui Tibby în legătură cu mutarea celui de-al doilea pat. Știau amândouă că pretextul accidentului de mașină își atinsese scopul; copcile fuseseră scoase, cicatricea era aproape vindecată, astfel încât nu-i mai rămânea decât să creadă că accidentul fusese o scuză binevenită pentru Piers.

– Nu, nu înțelegi, reluă el, risipindu-i destul de brutal șirul gândurilor. De ce-ți imaginezi că te-am adus pe insulă?

Se aflau pe mal, iar Piers o ținuise blând dar ferm de peretele stâncos, pradă uneia dintre acele schimbări de dispoziție ale lui pe care Lou le găsea atât de deconcertante.

– Fiindcă ți-era cel mai ușor, cred, răspunse ea, căutându-și zadarnic cuvintele. Vreau să zic, luna de miere pe care o planificaseși s-ar fi... ar fi fost...

– S-ar fi irosit – asta voiai să spui? interveni el ironic, când Lou se întrerupse, nehotărâtă. O, nu, draga mea, luna de miere a fost concepută din motive evidente – excursia de lux la care se așteaptă lumea în asemenea împrejurări. Aici, pe insulă, avem ocazia să necunoaștem mai bine.

Lou clipi din ochi.

– Dar, cu siguranță, ai fi vrut s-o cunoști mai bine și pe Melissa, nu? întrebă ea.

Zâmbetul lent al lui Piers o derută și o alarmă și mai mult.

– Știam deja tot ceea ce era necesar despre Melissa, și nu cred că-și propunea să mă scormonească prea adânc, răspunse el.

Lou simți un val scurt și irațional de furie.

– Amândoi erați atât de indiferenți unul cu celălalt, încât nici nu mă mir că a fugit cu altul, replică ea.

Dintr-o dată, zâmbetul lui Piers deveni tandru.

– Nu mă plâng. Totuși, n-aș vrea să crezi că sunt complet lipsit de simțăminte naturale. Melissa nu mi-era complet indiferentă, în sensul la care te referi. E o tânără foarte atrăgătoare, continuă el deliberat.

– Sigur, a vorbit gura fără mine, cred, se grăbi Lou să se justifice. Totuși, n-a fost tocmai cinstit să te însori cu mine numai din ciudă, nu-i așa?

– Dai prea multă atenție opiniilor nemăgulitoare ale lui Tibby, răspunse Piers, revenind la vechea lui aroganță.

– Tibby spune numai ceea ce-ar spune toată lumea. De-asta m-ai adus aici, pe Rune, nu-i așa – ca să mă ascunzi până când oamenii se opresc din râs?

Brațele lui căzură pe lângă trup, dându-i drumul în caz că voia să se întoarcă și s-o ia la fugă, dar cum Lou nu se clinti, o atinse din nou, ezitant, trăgând-o spre el cu blândețe, așteptând umil până când trupul ei tânăr, contrazicându-i înverșunarea cuvintelor, cedă fără să protesteze.

– Încearcă să mă suporți, Lou, îi spuse el, fără să știe cât de rapid își făcea efectul asupra ei farmecul din glasul lui. Recunosc că a putut exista o anume măsură de adevăr în motivele pe care mi le atribuiau prietenii, fără îndoială, dar asta a fost înainte. Oamenii își pot schimba motivațiile într-o singură zi, într-o oră doar, iar eu te-am adus pe Rune nu ca să te ascund de bârfe și râsete, ci ca să ne ascundem amândoi până ne cunoaștem mai bine. Credeam că am spus clar asta, când ți-am răspuns la prima întrebare.

– Nu e nimic clar, Piers, spuse ea, cu ochii în lacrimi.

– Ei, poftim, uite ce-am făcut! remarcă el, ștergându-i atent lacrimile cu degetul. Nu trebuie să mă iei prea în serios, Cenușăreaso, când îmi vin toanele. De cele mai multe ori, nici chiar eu însumi nu mă înțeleg.

– Tocmai asta-i problema mea – să știu.

– Să știi?

– Când să te iau în serios, și când nu. Am... am atât de puțină experiență cu bărbații...

– Cum, n-ai avut nici un admirator? Nici un posibil pețitor?

– Numai vreo doi admiratori, poate – funcționari plictisiți de neveste. Iar pețitorii nu se găsesc chiar atât de ușor; în zilele noastre, tinerii care abia încep să-și câștige existența nu prea au bani.

– Ce fermecătoare ești, ce înviorător de nefeminină, comentă el, surprins că se simțea atât de nemulțumit la gândul celor doi funcționari.

– Nefeminină? repetă ea, retrăgându-se, dar Piers o trase din nou spre el, sărutând-o pe vârful nasului.

– Nu la propriu, gâsculiță, râse el. Poate-ar fi trebuit să spun că n-ai nimic de cață. Și acum, să mergem acasă și să vedem ce ne-a pregătit Tibby la ceai.

Tot drumul înapoi, peste nisipurile ude, o încântă cu anecdote și câte un compliment implicit, cu o considerație surprinzătoare față de amărăciunea ei, arătându-se, după cum își spunea surprinsă Lou, cu lipsa ei de experiență, preocupat ca un adevărat amant.

* * *

Pe măsură ce treceau zilele, Lou își dorea tot mai mult să-și găsească drumul spre îngăduința lui Tibby la fel de ușor ca Sam Smale, tânărul pescar care nu-i vorbea aproape deloc, dar se vedea clar că era favoritul lui Tibby.

– Ții mult la Sam, nu-i așa? întrebă ea într-o zi, sperând să găsească un teren comun.

– E un băiat bun. Un pic cam mândru de felul cum arată, poate, da-i băiat bun, răspunse Tibby. Iar când domnul Piers e plecat la plăcerile lui, nu prea am pe nimeni pentru care să-mi fac griji.

– Încă îți mai faci griji pentru Piers? întrebă sfioasă Lou.

– Dacă-mi fac griji pentru el! pufni Tibby, cu o undă de milă disprețuitoare în ochii ei duri. Ce nevoie au de-alde el de mângâierea unei femei, când cu banii poți să-ți cumperi de toate – chiar și dragostea?

– Nu cred că-i adevărat.

– Nu-i adevărat? Te măritași cu el, nu-i așa, cu toate că-i era juruit alteia? L-ai fi luat la fel de repede și fără averea lui?

– Da... da, cred că aș fi făcut-o.

– Atunci ești cu atât mai proastă. Să nu crezi, tinerico, că dacă aia-i dădu cu picioru', a uitat-o. Bărbații săvârșesc fapte necugetate când sunt răniți în amorul propriu, și pe urmă le pare rău. Seamănă cu maică-sa?

– Da, foarte bine, răspunse scurt Lou; nu-i era plăcut să întrezărească posibilul adevăr prin cețurile trandafirii ale prefăcătoriei.

– Atunci, făcuși o mare greșeală că i-l luași, se răsti Tibby. Nu te prevenii, când găsiși peștera?

– Ai făcut unele aluzii vagi la niște voci și sacrificii, dar Piers spune că astea nu-s decât superstiții, răspunse Lou mai tăios decât intenționase, căci începea să se sature de toate acele înjosiri continue.

Bătrâna, însă, nu făcu decât s-o privească îngâmfată și că puțină răutate.

– Fiindcă nu vrea să-și aducă aminte legenda așa curând! Întâmplarea face că-i pare rău deja că te puse-n locu' alteia. Aici n-ar fi adus-o niciodată, asta-i sigur!

Dintr-o dată, se aplecă brusc spre Lou, cu un aer avid și confidențial.

– Cum era, fata duduii Blanche? întrebă ea.

Lou, însă, nu putea să-i spună.

Cum era Melissa? se întrebă. Niciodată n-o cunoscuse pe adevărata Melissa, cea de după fațada aceea elegată și

sclipitoare, și spera sincer să fie fericită, întrebându-se, cu primele unde de curiozitate, ce fel de bărbat îl înlocuise pe Piers atât de ușor.

– Cine e omul acela cu care a fugit Melissa? îl întrebă ea în aceeași zi, și imediat își dori să n-o fi făcut, la vederea asprimii apărute pe chipul lui.

– Un actoraș mărunt, din câte-am înțeles, răspunse el scurt. Nu l-am cunoscut niciodată.

– Poate-ar fi fost mai bine să nu te întreb?

– De ce? Ai tot dreptul să-ți satisfaci o curiozitate firească.

– N-a fost curiozitate în sensul vulgar al cuvântului.

– Și asta cam ce-ar vrea să însemne? Orice curiozitate e vulgară. Toate defectele private ale cuiva – și opusul lor – au dreptul la o înmormântare decentă.

Lou oftă, fără să-și dea seama că Piers o auzea, și-l văzu privind-o cu o sprânceană arcuită.

– Nu plânge după lună, Cenușăreaso – e făcută doar din brânză verde, spuse el criptic.

– Nu plâng după nimeni, răspunse Lou, iar din ușă se auzi vocea acidă a lui Tibby:

– Bine faci, duduie. Cine nu plânge după nimic n-are de ce să fie dezamăgit, adăugă ea, punând pe masă o lampă cu gaz aprinsă.

Lou descoperise că Tibby avea acel obicei de a intra pe nesimțite în cameră pentru a-și aduce propria contribuție la conversație. Bănuia că asculta adeseori la ușă înainte de a intra, întrucât comentariile ei erau de obicei adecvate și incomode.

– Ăsta-i un punct de vedere foarte defetist, Tibby, observă Piers, căruia părea să-i fi revenit buna dispoziție. Și n-aduce nici o consolare pentru o mireasă, n-ai spune?

– Când nu găsești de cuviință să te culci în pat cu mireasa, ce să mai aștepte biata fată? replică Tibby, iar Lou tresări, când Piers lovi cu pumnul în brațul fotoliului.

– Destul! strigă el. Dacă nu-ți poți ține pentru tine gândurile astea depravate, mai bine taci. Ieși afară și să nu ne mai deranjezi până la ora cinei.

Lou se așeză pe podea, lângă foc, ca să-și ascundă roșeața din obraji.

– Îți cer iertare în locul lui Tibby, spuse Piers. I-am permis să vorbească prea multe, în trecut.

Cum Lou nu răspunse, se aplecă înainte și-i întoarse fața spre el.

– Nu știi ce să crezi, așa-i, Lou? o întrebă el amuzat.

Apoi îi văzu expresia întrebătoare a ochilor și se schimbă din nou la față.

– Biată Cenușăreasă, murmură el cu glasul înăsprit și puțin ironic. Crezi că nu știu? Noapte de noapte te întrebi, nu-i așa? Și noapte de noapte răsufli ușurată când te vâri în pat singură.

Roșeața din obrajii ei se șterse, dar îi susținu privirea fără să ezite.

– Nu știi nimic despre gândurile mele, îi răspunse ea calmă. Iar dacă m-ai privit în fiecare seară cu idei greșite, numai tu ești de vină.

– Vai de mine! exclamă el, descumpănit o clipă de un atac atât de direct și de neașteptat. Și cu toate astea, draga mea, ai fost vizibil ușurată când lovitura mea a coincis cu noaptea nunții, nu-i așa? Foarte firesc, mă grăbesc să adaug, din moment ce eram aproape un străin pentru tine.

– Da, erai un străin, confirmă Lou. Piers... de ce crezi că m-am măritat cu tine?

Expresia lui dădu clar de înțelș că se așteptase ca întrebarea să fie formulată invers.

– Gloria... aura de poveste... răspunse el cu nepăsare. Și-n plus, te-am luat cu forța, Blanche și cu mine.

– Da, era ca într-o poveste. Și încă mai e, într-un fel... Insula, vremea nefiresc de frumoasă, Tibby, ca o ursitoare rea care dăruiește blesteme în loc de daruri – și tu...

– Iar eu, cred, sunt Regele Demon – sau poate Amantul Demon? Ce copil ești!

– Nu ești nici un fel de amant, și nici eu nu sunt un copil, răspunse Lou, iar Piers se aplecă spre ea și o trase lângă genunchiul lui.

– Pentru mine ești un copil, în comparație cu femeile care au găsit de cuviință să mi se dăruiască, spuse el, pe un ton dintr-o dată serios.

Ridicând o mână, Lou îi atinse chipul.

– Trebuie să încerci să uiți de lipsa mea de experiență, spuse ea cu blândețe. De multe ori, nici nu știu cum să te iau.

– Sărmana mea Cenușăreasă... N-am fost tocmai cinstit cu tine, nu-i așa?

– Până și Cenușăreasa a ieșit din cenușă – și, din câte ni se spune în poveste, a trăit fericită cu prințul ei, până la adânci bătrânețiș.

– Iar prințul ăsta de-aici nu-și prea face datoria – asta îți tot spui?

Lou își frecă obrazul de genunchiul lui, dorindu-și să nu-i mai vorbească mereu ca unui copil, deși poate că aceasta era

singura lui apărare în fața situației stânjenitoare. Piers îi simți micul fior de protest care-i străbătu trupul și-i ridică fața spre chipul lui.

– Iartă-mă dacă par să te privesc de sus, spuse el cu acea perspicacitate care o lua atât de des prin surprindere. Și încearcă să-ți aduci aminte că nu fac altceva decât să încerc să echilibrez balanța.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, gestul meu cel nobil a pus carul înaintea boilor, nu-i așa? Te-am luat de soție fără să-ți fac curte, care cred că e foarte importantă pentru o fată, așa că trebuie s-o luăm de la început. Acum înțelegi?

Dintr-o dată, fața ei deveni atât de radioasă încât Piers se întrebă un moment dacă nu cumva greșise cu atitudinea lui prevăzătoare.

– În felul meu... și când voi găsi eu de cuviință... vom ajunge la acel final fericit, îi spuse el, și o sărută cu blândețe.

* * *

Ocazional, Piers se ducea cu treburi pe țărm, dar n-o lua cu el. Lou știa vag că avea acolo unele proprietăți, ca și în alte zone ale țării, dar el nu vorbea niciodată despre afaceri cu ea și avea să treacă un timp până să afle despre numeroasele activități caritabile în care era implicat.

În schimb, îi vorbea pe larg despre cheltuielile opulente de pe vremea când fusese burlac, dar când Lou descoperi întâmplător roadele culese de fundațiile de binefacere și prietenii nevoiași, se închise în el și tăcu.

– De ce-ți place să fii crezut doar bogat și desfrânat, ca o mană cerească pentru ziarele de scandal? îl întrebă ea o dată.

Sprâncenele lui se înălțară, auzind-o cât de fără ocolișuri îi vorbea.

– Oamenii obișnuiesc să aplice etichete, replică el evaziv. Nu e bine să-ți dezamăgești publicul.

– Ce prostie! exclamă Lou, întocmai ca nemuritoarea Alice a lui Lewis Carrol. Asta merge pentru vedetele de cinema și oamenii care aleargă după publicitate, dar nu pentru un bărbat normal.

– Chiar *semeni* cu Alice uneori. Nu observasem până acum, spuse el cu interes – și fu încântat când Lou îl întrebă cu inocență dacă Alice era una dintre vechile lui prietene. Dar, cu toate aluziile ei, nu se grăbea s-o ia cu el în călătorii, și nici să facă încă o vizită la Peștera Druidului.

– De ce nu? îl întrebă Lou. Vreau s-o explorez în întregime.

– Nu ți-a plăcut. Mi-ai spus că are influențe rele.

– Da, mă rog... Atunci eram speriată. Cu tine, nu mi-ar mai fi frică. Și-n plus, Tibby spune că...

– Tibby spunr multe prostii, dacă ai naivitatea s-o asculți, o întrerupse el cam dur.

– Dar există o legendă, nu-i așa?

– Foarte probabil. Cornwallul e plin de legende și de superstiții. Lasă peștera în pace, Lou.

Lou se conformă fără să mai discute. Avea nevoi mai presante. Trusoul scump al Melissei se distrugea cu repeziciune, iar când Piers o întrebă cam nervos de ce nu purta haine mai potrivite pentru expedițiile pe insulă, îi răspunse cu oarecare indignare:

– Fiindcă altceva nu am. Ai spus c-ai să-mi cumperi pantaloni și pulovăre, dar nu mă iei niciodată cu tine. Credeai că-mi place să port hainele scumpe ale Melissei?

– Ale Melissei?

– Nu se poate să nu știi că tot ce am aici îi era destinat ei, și oricum nu era planificat pentru genul ăsta de viață. Nici n-au avut timp să mi le ajusteze, și-n plus...

Și-n plus, vrusese să continue, *tu le-ai plătit pe toate,* dar Piers o întrerupse:

– În plus, e timpul să-ți cumpăr o verighetă proprie – asta voiai să spui, nu? Ai perfectă dreptate, desigur. Mâine vom merge la Truro și vom remedia omisiunea asta. Am fost egoist, vrând să te țin pe insulă nerăsfățată. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să te duc înapoi la Londra. Ai nevoie de bijuterii decente, de haine alese de tine. Când vom termina cu Rune, ai să fii gata pentru plăceri mai sofisticate. Va fi destul de distractiv să te răsfăț.

– Cum adică... când vom termina cu Rune?

– Când își va fi servit scopul de a ne ajuta să ne cunoaștem mai bine. N-ai uitat ce ți-am spus, nu-i așa?

Nu uitase, dar se așteptase ca el să fi uitat. Știa că, în viziunea oamenilor, Piers Merrick tindea spre afirmații aruncate în treacăt.

– În felul tău... când va sosi momentul, așa ai spus, răspunse ea cam sfioasă.

– Da, Lou, chiar așa. Mai suportă-mă un timp, bine? Mâine vom merge să facem cumpărături.

Îi zâmbi, dar nu-i răspunse. Ziua fusese atât de plăcută, iar Piers atât de blând, încât se mulțumea cu planurile lui pentru amândoi.

* * *

A doua zi, crezu că se răzgândise, dar Piers părea într-o dispoziție sărbătorească și chiar dacă, în unele momente, Lou se simțea ca o elevă răsfățată de un unchi darnic, ziua fu încununată de succes. Explorară meticulos magazinele după confecții mai potrivite pentru viața pe insulă, cumpărară o verighetă și alte câteva bijuterii fermecătoare, iar Piers îi observă cu ușoară ironie încântarea.

Înainte de a pleca din oraș, pradă unui impuls neașteptat, umplu mașina cu flori, fructe și coșuri extravagante cu aranjamente de seră care, scoase din ambalaje, n-aveau să reziste decât o zi.

Lou privi cu ochi mari beția de culori.

Dar, când porniră cu șalupa spre insulă, starea de spirit a lui Piers se schimbase din nou. Lou se uită pe furiș spre chipul lui întunecat și nervos, când luă cârma. În același moment, îi aruncă și el o privire, și zâmbi tandru și amuzat.

– Ce-ți spuneai, că toate cadourile astea au un aer mai degrabă nupțial? întrebă el.

Răspunsul ei, însă, se pierdu în șuierul vântului.

– Și de ce nu? continuă enigmatic Piers. Poate că am așteptat prea mult.

Când ajunseră la debarcader, o ajută să treacă pe ponton, ținând-o un moment în brațe înainte de a o lăsa jos. Acea delicată promisiune de împlinire era atât de delicată, încât chiar și când unul dintre pescari anunță că vremea era pe cale să se schimbe, Lou refuză să creadă că ceva le putea strica ziua.

– Te deranjează dacă vine furtuna? întrebă Piers, pe un ton vesel și destul de provocator. S-ar putea să rămânem izolați aici, să știi.

– Nu, Piers, nu mă deranjează deloc, răspunse ea cu reținere politicoasă, dar în voce i se simțea aceeași veselie, și-i veni să râdă amuzată la vederea lui Tibby, care le venea în întâmpinare cu un aer revoltat față de acele cheltuieli extravagante.

– De ce pozne te mai ții acum, Piers, poți să-mi spui și mie? întrebă ea. Mergi prea departe cu prefăcătoria, aruncând banii pe toate prostiile astea. Pe Rune n-au ce să caute atâtea farafastâcuri.

– Întâmplător, banii sunt ai mei, iar prefăcătoria cred că-i numai a ta. Cât despre soția mea, are dreptul la oricâte farafastâcuri dorește, replică Piers.

– Dacă te pregătești pentr-un asediu, mai bine-ai fi adus provizii, pufni Tibby. Vremea-i în schimbare, ziseră oamenii.

Lou se duse la etaj să-și schimbe rochia, hotărâtă ca după ceai să aranjeze florile, aducând voia bună în toate camerele. Piers o privi cum circula prin toată casa cu buchete, vaze, boluri și toate recipientele pe care le putea găsi.

– Lou... vino aici, o chemă el la un moment dat.

– Ce este? întrebă ea.

Cum Piers nu-i răspunse imediat, își dădu seama că vântul se întețea.

– Ce părere ai despre mine? o întrebă el pe neașteptate, trăgând-o de mână ca s-o așeze pe brațul fotoliului.

Lou deveni mai rigidă, conștientă că un răspuns greșit ar fi stricat noua armonie dintre ei.

– Nu... Încă nu te cunosc foarte bine, ocoli ea un răspuns prea exact. Încă... încă suntem numai niște cunoștințe, nu-i așa?

Brațul lui i se strânse în jurul mijlocului ei.

– Da, cinstita mea Lou, suntem doar două cunoștințe – și trebuie să remediem asta, nu-i așa?

– Nu știu întotdeauna cum, spuse ea cu simplitate, temându-se atât de tare că lăsa de dorit, încât Piers o privi cu o expresie de scuză tandră.

– Sigur că nu știi, spuse el. E datoria mea să dau la o parte barierele.

– Unele s-au dat la o parte azi, nu crezi?

– Da, așa se pare. Dar mă faci să mă simt rușinat că asemenea cadouri pot să te bucure. Mi-ar plăcea mult să te duc la niște cumpărături serioase – să-ți iau diamante, blănuri, toate deliciile extravagante la care visează femeile. Asta-i singura plăcere adevărată pe care o aduc banii.

– Nu cred că am jinduit vreodată după diamante, iar blănuri am, deși nu-mi erau destinate mie, răspunse Lou cu sinceritatea ei obișnuită.

– Biata Cenușăreasă – o neglijență de neiertat din partea mea, nu-i așa? Nu face nimic, o putem îndrepta mai târziu. Între timp, poți purta pantalonii ăștia destul de atrăgători și ce-am mai cumpărat azi, ca să-ți redescoperi propria identitate. Sărută-mă, Lou. Nu cred c-ai făcut-o vreodată din proprie inițiativă.

– Dacă stau să mă gândesc, nici tu nu mă prea săruți, observă prozaic Lou.

Totuși, se aplecă spre el ascultătoare și, când buzele ei le atinseră pe ale lui, simți o dorință involuntară de a-l explora, începând să-i mângâie ușor pleoapele, obrajii, șaua nasului, până când Piers o cuprinse în brațe, ținând-o strâns.

Lou rămase la pieptul lui, mulțumită, și după ce pulsul ei își încetă goana nebunească, privind peste umărul lui spre întunericul din afara ferestrelor cu draperiile trase. Văzu luminile familiare ale caselor de la debarcader, iar pe apă se mișca fasciculul de raze al unui far, și Lou auzi un sunet slab de motor.

– Vine o șalupă, spuse ea alene.

– Provizii de alcool, în caz că se strică vremea, cel mai probabil, răspunse Piers – și-i dădu drumul, fără tragere de inimă, când Lou își aminti că mai avea de pus destule flori în vaze.

După un timp, Piers se retrase în cabinetul lui, ca să lucreze o oră, înainte de cină. A doua zi, își spuse el cu un zâmbet, patul buclucaș urma să fie mutat la locul lui, iar în seara asta... ei bine, o ușă despărțitoare neîncuitată nu prezenta nici o dificultate.

Lou, terminându-și în sfârșit aranjamentele florale, fu surprinsă să audă clopotul agățat lângă ușa din față. Suna atât de rar, întrucât nimeni nu vizita insula, încât un moment simți o spaimă superstițioasă. Totuși, nu putea fi o fantomă care cerea să fie primită înăuntru. Auzi pașii lui Tibby, șuieratul vântului, când ușa se deschise, și un zvon de glasuri. După un timp, pașii reveniră prin hol, urmați de vocea lui Tibby, răgușită și parcă triumfătoare, anunțând din ușă:

– Ne veni o vizită, duduie. Mă duc să pregătesc una din camerele de oaspeți!

Se dădu la o parte, iar Lou o privi neîncrezătoare pe nou-sosită, care intră pe lângă bătrâna servitoare, plină de sine.

– *Melissa!* Ce Dumnezeu e cu tine aici? exclamă ea.

Verișoara ei, înaintând în cameră cu pași delicați, o îmbrățișă cu o efuziune neașteptată din partea ei și comentă, cu candoarea ei caracteristică:

– Dumnezeule, ce văgăună! Cred că ești totalmente sonată, Lou, că ai acceptat o lună de miere atât de necivilizată, dar poate că nici nu ți s-a cerut părerea. Nu, dacă stau să mă gândesc, n-ai prea avut de ales. Iubito, știu că e o lipsă îngrozitoare de tact din partea mea să vin într-un asemenea moment, dar ai să-mi dai adăpost, nu-i așa? Sunt într-un mare necaz – dar *mare de tot,* draga mea.

Lou, luată prin surprindere, nu putu decât s-o privească fix, murmurând:

– Desigur...

Dar Tibby, care ascultase și privise totul, se apropie și o măsură încet pe Melissa cu privirea.

– Ești leită mamă-ta. Parc-ai fi domnișoara Blanche însăși, așa cum o cunoscui. Mai bine să-i spun stăpânului, încheie ea cu un zâmbet satisfăcut și răutăcios, însă chiar în acel moment Piers intră în cameră.

– Cine a sunat clopotul? întrebă el.

Când o văzu pe Melissa, înțepeni vizibil din tot trupul, iar chipul îi deveni dur, încremenit.

– *Ei...* făcu el încet, iar Lou știu că, indiferent cum visase că avea să se sfârșească ziua, se întorsese la punctul de plecare.

Capitolul 6

Mai târziu, Lou nu avea să-și amintească nici măcar la ce se așteptase. Piers o întrebă pe Melissa, cu o brutală lipsă de ospitalitate:

– Ce cauți aici?

La fel de direct, Melissa răspunse:

– Blanche m-a dat afară din casă.

– Blanche? Dar acum nu ai un soț – sau măcar un... un protector? se bâlbâi Lou.

– Ce expresie de modă veche, comentă absent Piers.

– Nu, răspunse Melissa – și, în mod cu totul surprinzător din partea ei, începu să plângă, întorcându-se spre Lou. Iubito, fii generoasă, suspină ea. Tu ai atât de multe, iar eu... eu am fost o proastă...

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lou, uimită.

– E o poveste lungă și nu prea edificatoare – dar să nu mă respingi, Lou. N-am unde să mă duc, se tângui Melissa, iar Lou îi răspunse cu gravitate:

– Asta-i casa lui Piers, dar sunt sigură că, dacă ai necazuri...

– De ce i-ar mai păsa lui Piers? o întrerupse Melissa cu înverșunare. Te-a luat de soție, nu-i așa, fără să clipească. Roagă-l să iasă, Lou, până încerc să te fac să înțelegi. Ar trebui să-ți pară rău pentru mine – și să-mi fii recunoscătoare...

– Parc-ar fi iar domnișoara Blanche, murmură Tibby din ușă.

Piers o privi iritat.

– Du-te la bucătărie, Tibby, și nu conta pe vechile privilegii, se răsti el.

Deși bătrâna se întoarse ascultătoare să iasă, se vedea clar că vorbele lui tăioase nu-i șterseseră zâmbetul de pe buze.

– Mai bine pregătesc camera, mai întâi. Orice-ai simți mata, domnule Piers, n-o poți trimite pe domnișoara de-aici până mâine dimineață.

Piers se întoarse spre cele două fete și le privi un moment încruntat, nervos, cu mâinile în buzunare.

– Nu-mi rămâne decât să te găzduiesc în noaptea asta, cred, îi spuse el Melissei. Și sper ca povestea ta să fie convingătoare.

– Piers... interveni repede Lou, lasă-mă să vorbesc eu cu Melissa. Nu cred... sau, mă rog, nu-s sigură...

Se întrerupse, neajutorată, iar Piers o privi cu o expresie tenebroasă, cinică.

– Nu ești sigură de nimic, Cenușăreaso, nu-i așa? remarcă el și ieși.

Melissa își tamponă genele umede, după care pe buze-i apăru familiarul zâmbet strălucitor.

– Așa-ți spune? Și, desigur, are dreptate, nu?

– Are perfectă dreptate, răspunse încet Lou, dar numai datorită ție. După cum ai spus deja, ar trebui să-ți fiu recunoscătoare, așa că te ascult.

Auzindu-i povestea, Lou își spuse că era destul de comună. Vechea legătură, pe care verișoara Blanche o crezuse uitată, fusese menținută în viață numai prin perseverența perversă a Melissei. Îi alungase plictiseala când se săturase de noutatea logodnei, și spunea că nu dorise nici un moment ca lucrurile să ajungă atât de departe, dar când individul respectiv o amenințase că avea să dezvăluie totul, făcând și aluzii la suicid, își pierduse capul.

– Și l-ai crezut? o întrebă Lou, căreia îi era greu să și-o imagineze pe verișoara ei cea experimentată pierzându-și capul sau trasă pe sfoară.

Melissa izbucni iar în plâns.

– Nu știu... dar era măgulitor și... și cred că voiam să-l șochez pe Piers.

– Deci, țineai la el?

– Da, așa cred.

– Și totuși, ai fugit cu altul! Nu voiai să te măriți cu... omul acela?

– În nici un caz?

– Atunci, de ce ai făcut-o?

– Pentru distracție.

– Pentru *distracție?!?*

– Nu te uita așa la mine, iubito, oamenii fac multe lucruri ca să se distreze. Când totul e în perfectă ordine, viața devine îngrozitor de plictisitoare. Am crezut că așa îi pot arăta lui

Piers că nu mă poate câștiga chiar atât de ușor. Știi, e foarte răzgâiat. Evident, nici o clipă nu m-am așteptat că nu va încerca să mă găsească – și c-o să se însoare cu prima fâșneață care-i iese-n cale, doar ca să salveze aparențele.

Ochii albaștri și umezi ai Melissei erau mari și nevinovați, exprimând o indignare sinceră, dar acea definiție aruncată neglijent o duruse pe Lou.

– Nu cred că i-ai apreciat prea corect reacțiile, spuse ea șocată. Și bărbații pot face fapte la fel de nebunești ca femeile, dacă sunt făcuți de râs.

– Da, asta trebuie să fi fost, desigur, răspunse Melissa pe un ton îngăduitor.

Apoi, ochii i se îngustară.

– Dacă știi atât de multe, Lou, ar fi trebuit să ai destulă minte ca să nu mi-l sufli, spuse ea cu vocea înăsprită dintr-o dată. Că doar asta ai făcut, nu?

– N-aș crede. În fond, tu ești cea care i-a dat cu piciorul.

– Iar tu aveai atât de puțină mândrie încât te-ai repezit să culegi firimiturile, până nu mă răzgândeam! Timida și nesofisticata Domnișoară Șoricel – cât te-am subestimat cu toții!

Ca să-și stăpânească nervii, Lou se întoarse și trase draperiile la ferestre.

– Nu-mi ușurezi deloc sarcina de a te face să te simți binevenită aici, Melissa, spuse ea, iar verișoara ei se grăbi să-i pună o mână pe umăr, cu un gest împăciuitor.

– Iartă-mă, iubito. Am fost rea. Sunt cu nervii la pământ. Nu... n-ai să-l lași pe Piers să mă dea afară, nu-i așa?

– L-ai auzit când a spus că poți să stai până mâine.

– Dar îl vei convinge să mă țină puțin mai mult, da... doar ca să-mi vin în fire?

– În primul rând, nu înțeleg de ce ai venit aici. Te gândeai să-ncerci să-l iei înapoi?

– Acum cine-i rea? Ți-am spus că Blanche m-a dat afară din casă.

– De ce? A primit de la Piers ce dorea. Mi-a spus foarte clar că, atâta vreme cât ea își primea banii, puțin îi păsa ce mireasă își alegea.

Melissa se retrase, prăvălindu-se elegant într-un fotoliu.

– Iubito, cât de aspru vorbești – nu mai semeni deloc cu micuța Lou Parsons, se tângui ea. Piers a reușit să te schimbe atât de repede?

– Poate că m-ați schimbat cu toții – Piers, tu și verișoara Blanche, răspunse serioasă Lou. Înțelegi, nu mai sunt micuța Lou Parsons.

Melissa își mușcă buzele, pentru prima dată nesigură cum să răspundă.

– Iar luna de miere se ridică la înălțimea așteptărilor? întrebă ea curioasă.

Dar noua armură a lui Lou încă nu rezista la asemenea iscodeli, iar Melissa o văzu tresărind, așa că răspunse laconic:

– Evident.

Gura ei fermecătoare se arcui încet într-un zâmbet satisfăcut, și nu mai adăugă nimic, cerând doar să-și vadă camera.

– Nu știu unde te-a instalat Tibby, răspunse Lou, spunându-și că Melissa avea să vadă în curând ce părere avea despre ea servitoarea.

– Asta-i sperietoarea aia bătrână care mi-a deschis? întrebă Melissa, în timp ce-și urma verișoara pe culoar și pe scară, privind cu dezgust ambianța austeră a locuinței lui Piers.

– A fost doica lui Piers – e o bătrână destul de dificilă, așa că ai grijă cu ea.

– A, da, am auzit-o pe Blanche menționând ceva. Cred că-i era destul de devotată lui mămica. Mă aștept să ne înțelegem bine.

Lou nu avea nici cea mai mică îndoială. Mă rog, își spuse ea, totul avea să se termine a doua zi. Își putea permite s-o suporte pe Melissa până atunci.

Deschiseră ușile dormitoarelor, în căutarea camerei pregătite pentru vizitatoare, iar Melissa se uită nepoftită în camera lui Lou.

– Asta trebuie să fie, spuse ea. Mi se pare că arată puțin mai civilizat decât restul casei ăsteia ca o morgă.

– Nu, asta-i camera mea, spuse Lou și simți că roșea, când ochii verișoarei sale se opriră spre patul de o singură persoană.

– Biata mea Lou! murmură Melissa cu falsă compătimire, abia stăpânindu-și râsul. Nici nu mă mir că te-ai speriat de glumele mele nevinovate despre luna de miere. Cât a trecut – două săptămâni... trei...?

– Acolo doarme Piers, răspunse crispată Lou arătând cu capul spre camera de alături. E... e foarte normal, în ultima vreme, ca soții să aibă camere separate.

– A, da, dar... chiar și în luna de miere?

Melissa se uită în camera alăturată, descoperi că paturile făceau parte din aceeași pereche și întrebă amuzată:

– Cine a mutat patul acolo – tu sau Piers?

– Nu ți se pare că pui întrebări cam impertinente? replică Lou. Mai bine să-ți găsim camera, și gata.

Camera Melissei se afla vizavi de a ei, iar Lou se întrebă dacă nu cumva Tibby o alesese intenționat astfel. Aprinsese focul, valizele Melissei erau despachetate, iar vaza cu flori pe care Lou le aranjase atât de migălos ca să-i facă plăcere lui Tibby fusese adusă de la bucătărie. Părea s-o fi sfidat anume.

– Ce multe bagaje ți-ai adus, constată ea, la vederea valizelor îngrămădite într-un colț. Nici nu merita să ți le despachetezi, pentru o singură noapte.

– S-ar putea să stau mai mult, dacă-l luăm pe Piers cu tact, răspunse Melissa.

Ajunsă la capătul răbdării, Lou se răsuci spre verișoara ei.

– Zău așa, Melissa! Nici chiar tu n-ai abuza așa de bunăvoința unui cuplu care-și dorește intimitate într-o asemenea perioadă! exclamă ea.

Dar Melissa nu făcu decât să surâdă, cu acel zâmbet al ei lent și imun în fața oricărei insulte.

– Aș fi zis că, în împrejurările de față, s-ar putea să ți se pară o ușurare. Nu poate fi prea amuzant să trăiești izolată pe o insulă lugubră, cu un amant care întârzie să se manifeste, comentă ea tărăgănat, iar Lou simți că-i venea s-o ia la palme.

– Asta-i cea mai mare nesimțire! declară ea. Mă duc jos să văd dacă Piers a aranjat ca șalupa să te ducă înapoi mâine dimineață. Fă bine și împachetează-ți bagajele încă din seara asta.

* * *

Dimineața, însă, Piers spuse că marea era prea agitată. Imediat după micul dejun plecă să lucreze, urmând să se ocupe toată ziua de problemele de afaceri, verificând magazinele și luând prânzul cu localnicii, ca să facă economie de timp, după cum spuse Tibby.

– Mai bine stai în casă, duduie, vremea se strică, adăugă ea, iar Lou întrebă imediat, pe negândite:

– Se strică numai pentru mine, nu și pentru șalupă?

Tibby zâmbi.

– Nu și dacă domnul Piers își puse-n minte să riște. A traversat și pe-o vreme mai rea ca asta, da' nu și când e vorba de alții.

– Ce vrei să spui?

– Ce zisei, duduie. Domnișorica are o companie plăcută și, la urma urmei, fu mireasa lui de drept, nu-așa?

Lou nu răspunse, obișnuită cu plăcerea perversă a bătrânei de a crea situații penibile, dar se întrebă nefericită ce anume îl făcuse pe Piers să se răzgândească peste noapte.

Piers se întoarse acasă la căderea întunericului, iar Lou simți imediat că dispoziția din ajun i se schimbase. Era din nou acel Piers Merrick pe care și-l amintea de la început.

– Ești foarte tăcută, Cenușăreaso, remarcă el, făcând-o să tresară. N-ai nimic cu ce să contribui la conversație?

– N-am prea avut ocazia să particip, replică Lou, adăugând apoi: dacă vremea nu se strică și mai mult, ai s-o poți duce mâine pe Melissa pe mal, nu-i așa?

Piers nu răspunse, dar zâmbetul lui nu fu plăcut deloc, iar Melissa îi aruncă o privire piezișă, amuzată.

– Sincera mea verișoară Louise nici nu putea vorbi mai limpede, nu-i așa? remarcă ea îmbufnată. Totuși, Lou iubito, te înțeleg. Am dat buzna în luna voastră de miere, la urma urmei, ceea ce e o mare gafă – sau... nu chiar atât de mare?

– Depinde de luna de miere, cred, răspunse nepăsător Piers, pe un ton tăios și o scânteiere de furie vizibilă în ochi.

– Eu mă duc să mă spăl pe cap, replică Lou, negăsind altă scuză ca să se retragă.

Mai era o oră până la cină, și tocmai se așezase pe podeaua camerei sale, uscându-și părul în fața focului, când deodată deveni conștientă de prezența lui Piers, în ușa dintre cele două încăperi. O privea ușor surprins, ca și cum nu s-ar fi așteptat s-o găsească acolo.

– Deci voiai într-adevăr să te speli pe cap? întrebă el.

– Așa am și spus.

– Credeam că era doar o scuză ca să pleci. Nu trebuie să-i permiți atâtea Melissei, să știi.

– Și ce vrei să fac? replică Lou, iritată. Ai fi putut s-o duci pe țărm azi dimineață, dacă voiai.

– Aș fi putut, răspunse el, apropiindu-se. Dar am înțeles că tu insistaseși să rămână – ca să eviți o situație penibilă, probabil...

– Așa ți-a spus Melissa?

– A, nu te condamn, Lou. E doar păcat că te-ai dat de gol atât de total.

– Ce vrei să spui?

– Știi foarte bine ce vreau să spun. Credeam că ai mai multă minte decât să divulgi toate detaliile penibile ale lunii noastre de miere eșuate, și tocmai Melissei!

– N-am discutat cu Melissa nimic despre relațiile noastre personale! replică ea indignată. Singură a tras concluziile, din ce-a observat – și, probabil, din ceea ce știa instinctiv.

– Și anume?

– Că putea să fie ea în locul meu. Că amândoi am făcut o mare greșeală, și...

– Deci, crezi că am făcut o greșeală?

Glasul lui devenise dintr-o dată rece și impersonal.

– Și tu nu crezi? Adineaori ai spus că nu sunt destul de mândră, Piers, dar cred că mândria ta e cea care a suferit adevărata lovitură. Nu-ți convine ca Melissa să știe cât de ușor te poate căpăta înapoi, așa e?

– Ce naiba ați ticluit voi două? întrebă el furios. Aseară, am ascultat-o din considerație pentru tine, întrucât mă făcuseși să par un căpcăun, și speram să aflu de ce, dar dacă nu vrei să rămână aici, am s-o expediez mâine cu toate catrafusele – numai că, pentru numele lui Dumnezeu, hotărăște-te o dată!

Deodată, se lăsă pe vine lângă ea și o întoarse cu fața spre el. Când îi văzu expresia lipstă de apărare, chipul începu să i se îmblânzească.

– Ai plâns, remarcă el pe un ton acuzator. Pentru Dumnezeu, ce-ți fac eu ție, Cenușăreaso?

Lou se aplecă spre el, întrebându-se dacă-l putea face să înțeleagă, măcar acum, deși ea însăși înțelegea atât de puțin.

– Totul s-a stricat... spuse ea. Credeam... sperasem...

– Ce speraseși? Finalul cu fericire până la adânci bătrânețe din poveste?

– Mi l-ai promis, nu-i așa?

– Serios? M-am cam grăbit, se pare, dar putem continua oricând cu prefăcătoria.

– Numai asta a fost pentru tine? Deci, de fapt, Melissa rămâne cea reală?

– Melissa nu e mai reală decât mine, poate, răspunse el enigmatic. De-asta am și... mă rog, la un moment dat, am părut să ne completăm. Nu înțelegi?

– Într-un fel. Dar acum lucrurile s-au schimbat, nu-i așa, Piers? N-ai s-o trimiți înapoi mâine?

I se păru că Piers ezită prea mult înainte de a-i da răspunsul, iar când vorbi, o făcu pe un ton ambiguu și deloc încurajator.

– Îți dai seama, cred, ce bârfe o să răspândească, nu? După confidențele tale, nici tu și nici eu nu dorim să ajungem de râsul lumii.

– De-asta te-ai însurat cu mine – ca să nu te faci de râs? îl întrebă ea cu blândețe.

Ridicându-se în picioare, Piers răspunse:

– Se pare că sunt un om destul de iresponsabil, când e vorba de lucruri atât de serioase ca o căsătorie. Dacă, însă, dorești cu adevărat, mâine o vom trimite pe Melissa acasă. Sunt convins că Blanche, departe de a o fi dat afară, a trimis-o ea însăși aici, așa că n-ai nici un motiv să-ți faci mustrări de conștiință.

– Verișoara Blanche? Dar de ce să...

– Of, bagă-ți mințile-n cap, Lou! Dacă mariajul mergea conform planului, nesățioasa ta verișoară ar fi avut acces tot timpul la băierile pungii mele, ca soacră a unui om bogat, dar

ca simplă verișoară a soției nu prea are șanse pentru alte viitoare opere de caritate, nu? Și-acum, n-ar fi bine să te îmbraci? Cina e gata peste o jumătate de oră, și cred că vrei să-ți aplici pe față culorile războiului, ca să fii la înălțimea vizitatoarei noastre. Eu mă duc jos și-i dau marea veste, ca să-nceapă să-și facă bagajele.

* * *

Dar Melissa, desigur, nu plecă. În tot timpul serii se comportă minunat, părând să fi acceptat cu eleanță ultimatumul lui Piers. Se retrase prima la culcare, îmbrățișându-și afectuos verișoara și suflându-i o bezea discretă lui Piers.

– Slavă Domnului, murmură Lou, trăgând adânc aer în piept. Mă temeam să nu facă o scenă.

– N-o cunoști prea bine pe verișoara ta, nu-i așa? replică Piers. Melissa nu face scene decât în ultimă instanță.

– Serios? Ei, acum nici nu prea avea motive, nu-i așa? Vreau să zic, nici n-a fost un lucru rezonabil să vină aici, continuă ea, cam neputincioasă. Doar nu putea să se aștepte...

– Probabil ar susține că nici schimbul de mirese n-a fost rezonabil, o întrerupse sec Piers.

– Atunci, nu trebuia să se certe cu tine și să fugă cu altul,

Râzând, Piers o ridică de pe scaun.

– Foarte adevărat, domnișoară mironosiță. Și acum, fuga-marș la culcare până termin niște scrisori pe care vreau să le pun la poștă mâine. O să pornim devreme, dacă vremea ne permite.

Dar nu vremea amână plecarea Melissei. Dimineața, vântul și rafalele de ploaie slăbiseră considerabil, iar Lou, când se trezi și o văzu pe Tibby lângă pat, cu ceaiul, fu foarte ușurată la vederea soarelui de afară.

– Încă nu pleacă, spuse Tibby, spulberându-i imediat toate speranțele. Îi fu rău toată noaptea, zice, sărăcuța.

Mâna lui Lou începu să tremure în timp ce-și turna ceaiul.

– Asta-i o minciună! exclamă ea, fără să-i pese de zâmbetul compătimitor și viclean al bătrânei servitoare. N-am auzit nimic astă-noapte!

– Poate că dormiși prea adânc. Domnul Piers se trezi.

– Piers? Dar m-ar fi chemat și pe mine, nu?

– Poate că da, poate că nu. Cine poate ști că nu vrură să rămâie singuri?

– Dacă încerci să faci vreo poznă, Tibby, să știi că n-o să-ți meargă, spuse rece Lou.

Bătrâna ridică din umeri și porni înapoi spre ușă, târșâindu-și picioarele.

– Pozna o făcu domnul Piers, când te aduse aici pe mata în locul ăleilalte. Du-te și vezi singură, dacă nu mă crezi, adăugă ea și ieși.

Lou sări din pat și, luând pe ea un capot, traversă grăbită coridorul, până în camera Melissei. Aceasta o salută cu voce slabă, din patul al cărui așternut era răvășit vizibil. Lou fu nevoită să admită că arăta rău. Avea fața ca de ceară, iar fruntea-i era îmbrobonată de sudoare.

– Îmi pare rău, iubito, murmură ea. Nu sunt în stare să pornesc la drum azi.

– Ce-i cu tine?

– Nu știu... mi-o fi căzut greu vreo mâncare... Bătrâna aia mi-a adus nu știu ce fiertură scârboasă ca să-mi calmeze stomacul, dar mi-a făcut și mai rău.

– Tibby? Te-ai dus la ea?

– Nu, a venit ea la mine – cică a ghicit că nu mă simțeam bine. După ce mi-a turnat-o pe gât, m-am simțit de-o mie de ori mai rău. Și pe Piers l-a trezit.

Lou se înfioră.

– Acum cum te simți? întrebă ea, încercând să se arate îngrijorată.

Melissa zâmbi ironic, fără vlagă.

– Prost. Scuze și toate celelalte, iubito, dar nici cu toată bunăvoința din lume n-aș putea să înfrunt azi valurile oceanului.

Era clar că nu mințea, iar Lou ieși. Îl întâlni pe Piers pe culoar, îmbrăcat complet, cu o tavă pe carea ducea câteva flacoane de medicamente și un pahar.

– N-ar trebui să chemăm un medic? întrebă ea.

Piers zâmbi, amuzat.

– Nu merită deranjul pentru o criză biliară, răspunse el. Astea de-aici au s-o pună pe picioare mai repede decât leacurile băbești ale lui Tibby.

– De ce nu m-ai chemat azi-noapte?

– De ce să te deranjez, când oricum nu puteai face nimic? A venit Tibby.

– Tibby părea să fi știut că Melissa nu se simțea bine, fără ca nimeni să-i spună dinainte, iar leacul ei i-a dat lovitura de grație, spuse Lou cu subînțeles.

Auzind-o, Piers se încruntă.

– Nu știu ce încerci să insinuezi, dar te sfătuiesc să nu te lași pradă imaginației, replică el rece.

Și, trecând pe lângă Lou, bătu la ușă și intră, închizând-o în urma lui.

* * *

Ziua trecu greu pentru Lou. Pe la ora ceaiului, Melissa se înzdrăvenise îndeajuns ca să se fardeze și să ia pe ea o bluză de pijama elegantă, pentru a primi vizite. Dar, cam o oră mai târziu, Tibby coborî să-i informeze că iar i se făcuse rău și în nici un caz nu putea pleca a doua zi dimineața.

– La ceai se simțea bine, replică tăios Piers. Nu cumva i-ai turnat iar pe gât mizeriile tale?

Nu așteptă răspunsul, ci se duse singur la etaj să vadă cum se simțea Melissa, dar Lou, privind în urma bătrânei servitoare care pornea spre bucătărie, fu sigură de-acum că licorile lui Tibby erau cauza. I-o și spuse lui Piers, când reveni, dar acesta nu mai era receptiv.

– Prostii! exclamă el nervos. Acum sugerezi că prepară otrăvuri în timpul liber.

– Nu otrăvuri – doar ceva care s-o facă să se simtă rău. Nu-ți dai *seama,* Piers? Tibby se străduiește să provoace zâzanie între noi de când am venit aici. Cred că știe prea bine că nu... că nu avem o căsnicie tocmai normală, iar acum a pus ochii pe Melissa. Vrea să mă elimine pe mine și s-o aducă pe Melissa în locul meu.

Se întrerupse brusc, când simți răceala neașteptată din privirea lui Piers.

– Vorbești cele mai mari aiureli, spuse el rece. Speculațiile unei servitoare bătrâne și neștiutoare nu trebuie să te privească pe tine, și-n mare parte ești singura vinovată pentru ceea ce crede Tibby. Te dai prea mult de gol.

– Și ce pot să fac, când ai arătat atât de clar totul, încă de la început – camere separate și... și toate celelalte? Tu te-ai dat de gol, nu eu.

– Eu, cel puțin, nu i-am mărturisit Melissei nici o temere nelămurită.

– Ce vrei să spui?

– Știi foarte bine ce vreau să spun, draga mea. Ai rugat-o să rămână aici, ca să ai o diversiune, iar acum, când nu mai pleacă, începi să regreți.

– Dar ți-am spus că nu-i adevărat! Dacă Melissa ți-a zis că i-am mărtrisit ceva, a făcut-o în propriile ei scopuri, care nici nu-s prea greu de ghicit.

– Nu zău?

– Ba *zău!* I-ai zădărnicit planurile, nu înțelegi, însurându-te cu mine în loc să alergi după ea, iar acum îi pare rău.

– S-ar putea ca tuturor să ne pară rău, spuse el, dintr-o dată foarte furios, dar indiferent ce anume regreți tu, să nu-ți închipui că-ți poți folosi decorativa verișoară ca pe o diversiune. Vom vedea dacă ai să te bucuri la fel de mult că scapi de o scuză comodă, mâine când o voi trimite acasă.

– Of, Piers, ne certăm fără nici un rost... începu Lou, abia stăpânindu-și plânsul.

– Nu ne certăm, răspunse el implacabil. Totul e doar o furtună într-un pahar cu apă și nu merită să ne pierdem

cumpătul. Ai mers cu prefăcătoria puțin cam prea departe, Cenușăreaso, când le-ai atribuit lui Tibby și Melissei rolurile de vrăjitoare și ursitoare rea. Trebuie să-ncepi odată să te maturizezi.

– Cum să mă maturizez, când tu mă tratezi ca pe un copil? protestă Lou, ascultând vântul care se întețea amenințător. Cred că ai o experiență foarte limitată cu femeile, Piers.

Piers o privi surprins, auzind și el, destul de neliniștit, vuietul vântului.

– Probabil că ai dreptate, spuse. Se prea poate chiar și să mă înveți mai mult decât te pot învăța eu pe tine. Iartă-mi nervozitatea, Lou, dacă poți. Fierturile lui Tibby, indiferent dacă au avut vreun efect sau nu, vor fi pe viitor aruncate la gunoi, iar mâine Melissa pleacă la drum. Așa ești mulțumită?

Capitolul 7

În aceeași noapte, însă, izbucni furtuna. Ascultând violența și furia vântului și a ploii, Lou știu că pierduse ultima șansă.

– Cât o să dureze? o întrebă ea pe Tibby.

– Zile... săptămâni, poate, răspunse bătrâna cu indiferență.

Melissa își revenise îndeajuns ca să se dea jos din pat și să se aranjeze. Tibby îi despachetase iar bagajele, iar Lou, când aruncă o privire în cameră, o văzu alegându-și hainele din toată garderoba pe care și-o adusese.

– N-am nici o zdreanță de pus pe mine! Mi-ai luat toate hainele bune, scumpo! se plânse ea, aruncând încă un articol de îmbrăcăminte peste grămada de pe podea.

– Poți să-ți iei înapoi tot ce vrei, spuse sec Lou. N-am purtat aproape nimic din ele.

– Chiar pot? Până și hermina?

Imediat, expresia nemulțumită a Melissei redeveni strălucitoare.

– Atunci, hai să mergem și să le alegem chiar acum, bine?

Traversă în fugă coridorul spre camera lui Lou, fără a aștepta să fie invitată, iar Lou o privi cum lua hainele de pe umerașe, încercându-le, probându-le, admirându-se din toate unghiurile.

– În fond, erau pentru mine, nu? întrebă ea, înfășurându-se în cele din urmă, cu o plăcere senzuală, în blana de hermină.

Nici una dintre ele nu-l observase pe Piers, până-l auziră întrebând din ușă.

– Ce naiba se întâmplă aici? Camera asta arată într-un hal fără de hal!

– Îmi iau doar înapoi câteva din lucrurile mele, spuse Melissa, luând o poză provocatoare, ca s-o admire.

– Din lucrurile *tale?*

– Păi, pentru mine au fost cumpărate, iubitule. Lou a fost așa de bună și a spus că mi le pot lua înapoi.

– Din câte înțeleg, eu am plătit cheltuielile, așa că Lou nu are nici un cuvânt de spus în problema asta, replică Piers cu un calm amăgitor pe care Lou îl descifră imediat – dar nu și verișoara ei.

– Ei, chiar și așa, scumpete mică, doar n-o să te superi pe mine că-mi iau și eu o parte din pradă, nu? Uită-te câte-am pierdut pentru că am cochetat cu ispita – și nici n-a fost mai mult decât atât. Și-n plus, pe Lou n-o prinde eleganța sofisticată și-ți poți permite să-i cumperi un trusou mic și modest, numai al ei. În fond, cărei fată îi convine să ia ce rămâne de pe urma alteia?

Probabil că Melissa vorbise fără să gândească, referindu-se numai la haine, dar lui Lou i se tăie respirația, iar Piers auzi.

– Deci, iar te-ai plâns? o întrebă el. Iar te-ai plâns și te-ai confesat?

Vorbea pe un ton binevoitor, dar expresia nu-i era deloc plăcută, când o văzu cum se înroșea la față.

– Melissa, știi bine că n-am scos o vorbă despre... începu Lou, dar ochii albaștri ai Melissei se îngustaseră, iar în zâmbetul ei se citi o expresie de scuză politicoasă.

– Ei, iubito, poate că uneori *ești* într-adevăr cam naivă cu confidențele tale, dar *eu* te înțeleg, firește, spuse ea. Piers, nu trebuie să ai pretenții prea mari de la mica ta mireasă. Înțelegi, Louise a noastră e îngrozitor de sinceră. Dacă se simte dezamăgită sau... sau înșelată, nu mai știe de vorbește.

– Și te simți înșelată, Cenușăreaso?

În glasul lui Piers revenise ironia batjocoritoare, și-i aruncase porecla fără nimic din obișnuitul lui umor blând.

– Nu cred că problemele noastre personale o interesează prea mult pe Melissa, răspunse Lou, străduindu-se să-și păstreze demnitatea. Dar, înainte de a apuca să continue, Melissa interveni iar, pe un ton amuzat și tărăgănat:

– Dimpotrivă, dulceață mică. Uiți că Piers și cu mine am fost logodiți, și tot ceea ce afectează viața lui sentimentală mă intersează enorm. Piers, scumpule, pot să păstrez măcar hermina?

– Nu, răspunse scurt Piers.

– Of, lasă-i-o, spuse obosită Lou. Oricum, nu mă prea omor după hermină.

– Tăceți din gură, amândouă! strigă înfuriat Piers și se întoarse în camera lui, trântind ușa.

– Sărăcuțul de el! Am reușit să-l scoatem din răbdări, remarcă Melissa.

Lou, care ajunsese la capătul răbdării, se răsuci spre ea.

– Melissa, ar fi cazul să ajungem la o înțelegere. Sunt obligată să te suport, grație strădaniilor lui Tibby și vremii rele, dar dacă ai venit aici ca să ne creezi probleme, fă bine și mai gândește-te. Să nu mai aud aluzii și jumătăți de adevăr în legătură cu niște confidențe pe care nu le-am făcut niciodată. Lasă-l pe Piers în pace, ai înțeles?

– Dar, iubito...! începu Melissa să protesteze, lezată – apoi, însă, o învinse curiozitatea. Ce-ai vrut să spui cu „strădaniile lui Tibby?“

– Poțiunile alea pe care te-a pus să le înghiți. Pusese înăuntru ceva care să-ți facă rău, nu? Și cred că o știai și tu.

Un moment, Melissa o privi surprinsă, apoi izbucni în râs.

– Zău așa, Lou, încep să cred că Piers are dreptate când spune că trăiești într-o lume a fanteziei și nu ești o nevastă în carne și oase.

– A spus Piers asta?

Chiar în timp ce vorbea, Lou își reproșă că punea o asemenea întrebare, iar Melissa profită imediat de ocazie.

– Asta a fost cea mai blândă dintre criticile lui, replică ea. Nu trebuia să te repezi să te măriți cu un om ca el, și să te-aștepți să-l poți ține la distanță. Pot să păstrez hermina, iubito?

Lou se cam albise la față, dar reuși să-și păstreze calmul când răspunse:

– Dacă Piers e de acord. El a plătit-o.

– A, o să fie de acord, dacă-l iau cu frumosul.

– Bine, o să încheiem un târg, propuse Lou. Îți dorești foarte mult blana asta, așa e? Dacă te porți cumsecade cât timp stai aici, ai s-o primești, dacă nu, nu.

Melissa își strânse blana pe trup, privindu-și cu reproș verișoara peste gulerul alb și pufos.

– Cinstit, iubito, nu știu la ce te referi, protestă ea.

Lou se întoarse și începu să pună hainele la loc pe umerașe, conștientă că-i tremurau mâinile.

– Ba cred că știi, spuse ea. Și acum, ajută-mă să fac ordine în cameră, te rog, iar înainte de asta, dă-mi blana înapoi.

Fără tragere de inimă, Melissa își scoase hermina, apoi o aruncă pe jos, ca un copil răzgâiat.

– Mie ăsta mi se pare un șantaj, spuse ea.

Pe neașteptate, Lou zâmbi.

– Ce e un mic șantaj între verișoare? replică ea cu falsă nepăsare.

Dar nu-i era ușor, descoperi Lou, să rămână în avantaj când era prezent și Piers. Melissa juca suficient de bine rolul oaspetelui inoportun pentru a-l face să fie nedumerit de lipsa de reacție a lui Lou.

– Nu prea ușurezi situația, îi spuse el. Sosirea neanunțată a Melissei a fost nefericită, deși absolut tipică pentru ea, dar cel puțin s-a cuminți. De ce nu te poți purta și tu la fel de civilizat?

„Fiindcă," își spuse abătută Lou, „cu Melissa mi-e imposibil să fiu civilizată." Dar, desigur, lui Piers nu i-o putea spune.

– Mă tem că nu cunosc regulile jocului, temporiză ea.

Piers o privi tăios.

– Mă referam doar la o încercare de a fi mai naturală, mai ca o gazdă, replică el calm.

– Deci, mă găsești forțată și nepoliticoasă?

– Dumnezeule mare! Pe toate le iei la propriu! Sigur că nu ești nepoliticoasă... ci doar... of, bine, dacă n-ai înțeles, nu pot să-ți explic. Las-o baltă.

Înțelesese, ba bine că nu, își spuse ea, dar se îndoia că și Piers înțelesese cu adevărat. Totuși, încercă să fie mai sociabilă și mai atentă când erau toți trei împreună, dar nu-i era ușor să uite că fusese cândva ruda cea săracă a familiei Chailey, din partea căreia se așteptau la recunoștință pentru firimituri, iar Melissa, deși era destul de deșteaptă ca să nesocotească pe față noul statut al verișoarei sale, avea moduri subtile de a-i reaminti că fantezia ei nu oferea nici o bază sigură.

– Cenușăreasa! comenta ea chicotind. Ce poreclă fermecătoare ți-a găsit Piers!

Lou încetase s-o mai găsească fermecătoare, și știa că și Melissa observase acest lucru.

– Dar, iubito, ce-ar putea fi mai romantic? Presa a fost în al nouălea cer – sau nu citești ziarele de senzație?

– Aici nu primim ziare... sau măcar...

– Cum să nu le primiți? Le aduce șalupa, o dată cu corespondența. Tibby le-a păstrat pe toate. Zău așa, Lou, n-ai deloc simțul ocaziilor – sau Piers îi ascunde Cenușăresei lui detaliile mai sordide?

– Ce detalii sordide? întrebă Lou cu surprindere inocentă.

– Vorba vine, fraiero! Zău că trebuie să revii cu picioarele pe pământ, scumpete, dacă nu vrei să-l plictisești pe Piers de moarte. S-ar putea să te găsească înviorătoare, ca noutate pentru apetiturile lui blazate, dar o să-și petreacă toată viața cu tine – sau, cine știe...?

– Ce vrei să spui cu asta?

– Ei, în zilele noastre, căsniciile nu mai sunt niște aiureli de-alea învechite de pe vremuri, cu „până când moartea ne va despărți". Divorțurile au devenit mai respectabile... și *foarte* la modă.

Lou făcu un efort să se stăpânească. Știa că se expusese ridicolului prin neștiința ei despre obiceiurile ușuratice ale bogătașilor, care o făcea să spună prostii, dar cel puțin îi putea refuza verișoarei sale satisfacția de a mușca fiecare momeală, așa că-și ținu gura.

* * *

Furtuna ținea de două zile. În cea de-a treia seară, Lou zăcea trează în pat, ascultând vântul și așteptându-l nerăbdătoare pe Piers să vină la culcare. Trebuia să aibă curajul de a clarifica anumite lucruri între ei – dar când, mult mai târziu, Piers îi răspunse la chemare, apărând în ușa dintre camere, nu-și mai aminti ce voise să-i spună.

– Ce dorești? o întreă el.

Lou nu se putu gândi la altceva decât la proverbiala scuză a copiilor.

– Un pahar cu apă, te rog.

– E lângă pat.

– A... a, da, desigur. Piers...

– Ei?

– Vreau să știu cât o să mai dureze, izbucni ea.

Sprâncenele lui se înălțară, într-o expresie de îngăduință deloc amuzată.

– Draga mera fetiță, nu pot controla vremea.

– Nu la vreme mă refeream.

Dintr-o dată, observă că Piers devenise rigid.

– Piers reluă ea, cuprinzându-și genunchii cu brațele, sub pătură, nu... nu cred că înțelegi în ce situație sunt. Nu e... nu e deloc plăcut să mă simt ca o străină în propria mea casă.

– Nici nu faci eforturi prea mari ca să te afirmi, replică el destul de binevoitor, decât insistând să te ferești de posibilele avansuri ale soțului tău.

– Și pe-asta tot Melissa ți-a spus-o?

– Melissa dă multe de gol, fără intenție. În primul rând, nu are noțiunea pudorii. A fost educată într-o atitudine foarte sănătoasă față de sex.

Nehotărârea lui Lou fu alungată de un neașteptat val de furie.

– Se vede cale de-o poștă, se răsti ea. Ce contează că ești tu, sau bărbatul celălalt? O atitudine sănătoasă, poate, dar nu tocmai morală – sau nici asta nu mai are importanță?

Un moment, Piers păru descumpănit, ba chiar puțin scandalizat, ca și cum un copil i-ar fi aruncat fără voie o vorbă indecentă.

– Ce insinuezi? întrebă el rece.

– Numai ceea ce insinuezi și tu – că amândoi vă dați seama de greșeala pe care ați făcut-o, iar eu sunt doar un obstacol. Mi-ai spus cândva că, dacă nu iese ceva așa cum vrei, uiți sau renunți. Îți... îți dorești libertatea, cred.

Tăcerea care urmă fu atât de lungă, încât Lou crezu că Piers plecase. Plângea, biruită de propria ei lipsă de reținere care-o făcuse să exprime niște păreri atât de nechibzuite, când ar fi trebuit să ia exemplu de la verișoara ei și să-și joace calm cartea.

– Asta înseamnă că tu ți-o dorești pe a ta? întrebă Piers într-un târziu, cu glasul părând să i se audă de undeva de foarte departe.

Cum Lou nu-i răspunse, păru să ezite, apoi îl auzi apropiindu-se până lângă pat.

– Biata mea Cenușăreasă... spuse el cu regret duios. Te-am pus într-o situație imposibilă, așa-i? Melissa m-a făcut să văd foarte clar asta... spune, și pe bună dreptate, că nu ești genul de fată cu care să mă țin de jocuri.

Lou ridică ochii.

– A fost doar un joc? întrebă ea.

– Nu. Un dat cu tifla, poate, chiar un gest sfidător necugetat, dar n-a fost nici o clipă un joc. Nu plânge, Cenușăreaso... Am să îndrept totul. Mai crede doar un timp în fantezia ta. Când ai să revii la realitate, totul va părea doar un vis, așa cum și este.

– Iar insula asta nu e fantezia *ta?* întrebă ea, strângându-și brațele împrejurul genunchilor. Tu, când vii pe Rune, nu fugi de realitate, ca să te simți bine în propriul tău basm?

Piers o privi cu o expresie dintr-o dată nesigură.

– Bine gândit, murmură el încet. Da, s-ar putea să simțim aceeași nevoie, în fond, draga mea... Acum, culcă-te.

Lou ridică automat capul, dar Piers nu o sărută.

– Noapte bună, răspunse ea și se culcă, ascultătoare, fără a mai face nici un efort de a-l reține. Piers stinse lampa, strângând fețtila între degete cu un gest îndelung exersat, și se întoarse în camera lui.

* * *

Când se trezi, Lou avu impresia că furtuna mai slăbise. Dacă ieșea din casă pentru câteva ore, poate reușea să-și pună gândurile în ordine, sau măcar să ajungă la un compromis cu sine însăși.

Ieși din casă înainte ca Melissa să coboare și, un moment, se clătină pe verandă, sub impactul rafalelor de vânt. Dar între timp învățase geografia insulei și știa unde erau locurile mai adăpostite.

Dar, când se întoarse spre casă, îi reveniră vechile îndoieli, senzația familiară de a părea o intrusă. Piers și Melissa stăteau de vorbă în așteptarea mesei de prânz, iar Lou avu impresia că făcuseră o pauză destul de lungă pentru a-i da de înțeles că-i deranjase.

Conștientă de ținuta impecabilă a verișoarei sale, Lou simți tentația de a ieși cât mai repede din cameră, ca să se aranjeze, dar în schimb ceru ceva de băut. Piers păru surprins, căci Lou rareori bea tării, dar îi turnă un gin cu tonic fără alt comentariu decât sugestia cam inutilă că ar fi fost bine să se ducă sus ca să-și pună înfățișarea la punct.

– Imediat, după ce-mi beau paharul – sau poate două pahare, răspunse ea calmă.

Melissa chicoti.

– Iubito, mă uimești! Totuși, Piers are dreptate – nici nu-ți imaginezi cum arăți, în pantalonii ăștia vechi și murdari, și cu părul ciufulit de vânt.

– Personal, găsesc că arată destul de fermecător, remarcă Piers pe neașteptate. Nimeni nu se îmbracă prea pretențios pe Rune.

Lou îi fu recunoscătoare pentru dojana politicoasă la adresa verișoarei sale, dar Melissa se îmbufnă.

– Asta mi-era adresată mie? se plânse ea. Cândva, erai foarte critic față de felul cum arătau prietenele tale, Piers. Nu mai departe de adineaori ai spus că biata Lou...

– Nu-mi amintesc să fi discutat despre Lou, o întrerupse Piers rece și prevenitor, iar Melissa își plecă genele lungi, zâmbindu-i galeș. Dar nu-l contrazise, iar Lou își spuse că privirea aceea era enorm de grăitoare. Era clar că discutaseră despre ea, iar Piers părea, pentru prima dată de când îl știa, cam jenat.

– Ar trebui să mai ieși și tu puțin din casă, Melissa, spuse Lou. Azi vântul nu suflă atât de tare încât să nu te poți plimba, iar mâine s-ar putea chiar să se circule iar cu șalupa, nu crezi, Piers?

Piers nu răspunse, privind-o gânditor, dar Melissa se grăbi să remarce;

– Lou dragă, am impresia că arzi de nerăbdare să scapi de mine. Ai consultat oracolul?

– Oracolul?

– Vocea din grota aia aiurită despre care tot vorbește Tibby. Cică te previne când se-anunță nenorociri, sau așa ceva...

– Nu cumva te-ai dus iar la peșteră? întrebă tăios Piers, iar Lou îl privi derutată, conștientă că-și pierduse deja micul avantaj.

– Nu... Ce voiai să spui, Melissa? Piers susține că legenda peșterii se bazează numai pe superstiții.

– Sigur că da, dar Tibby o crede, răspunse cu nepăsare Melissa. Chiar a fost un templu, Piers?

– Foarte probabil – deși rămâne de văzut dacă druizii au avut ceva de-a face cu el. Ți-am mai spus, Lou, să nu te apropii.

– N-am mai fost acolo de prima dată, îl asigură Lou.

Cu un mic hohot de râs, Melissa spuse:

– Cred că și tu crezi în legendă, Piers. Ce-o să mai râdă lumea, când ne vom întoarce în civilizație!

– Dacă pe tine te amuză, n-ai decât să faci haz cât poftești, i-o întoarse Piers. Peștera are un renume rău, atâta tot. Acolo s-a înecat o fată.

– Dar ai spus că nu se umple cu apă decât pe timp de furtună... începu Lou, surprinsă să vadă că propriile ei sentimente privind peștera nu fuseseră deplasate.

Tibby, care intrase în cameră fără zgomot ca de obicei, ca să anunțe că masa era gata, interveni ca și cum ar fi participat la toată conversația:

– Iar acum e vreme de furtună, duduie. Tot vreme de furtună era și când muri fata ailaltă – o mustra prea tare conștiința ca să mai poată trăi cu inima ușoară, zice-se.

– De ce? Ce făcuse? întrebă Lou, oripilată dar și fascinată de sentințele de Cassandră ale bătrânei scorpii.

– Îl furase pe omu' alteia, răspunse Tibby cu o privire lungă și pătrunzătoare spre ea, iar Piers se ridică înfuriat în picioare, răsturnându-și paharul cu un gest nervos.

– Păstrează-ți poveștile de adormit copii pentru alți proști, Tibby, se răsti el. Dac-ar fi să dăm crezare tuturor legendelor de groază cu care se laudă ținutul Cornwall, cu toții ne-am îneca în iazuri sau am sări de pe faleze numai din cauza autosugestiei. Iar tu, Lou, nu mai face mutra asta năucă și du-te să te aranjezi.

* * *

Piers plecă imediat după prânz, iar Melissa, nemaifiind nevoie să pară veselă și amuzantă, dădu drumul unui val continuu de bombăneli și nemulțumiri. Avea nevoie să se coafeze, se săturase de pește și de toate supele și budincile alea insipide, bateria radioului cu tranzistori era pe sfârșite, iar fără el viața ar fi fost imposibilă, și i se mai terminaseră și țigările. Nimeni n-ar fi crezut, conchise ea cu venin, că dichisitului Piers Merrick îi plăcea să se joace de-a viața la țară, în condițiile acelea lipsite de cel mai elementar confort.

– Rune nu e o joacă, îi răspunse Lou. Pentru Piers, este cât se poate de reală.

Verișoara ei scoase un oftat de dispreț plictisit.

– Nu te prosti. E doar un copil căruia îi place să se joace de-a castelul. Dar toate au o limită, și am să-i scot curând din cap aiurelile astea.

– Așa crezi, Melissa? Dar ai și încercat, nu-i așa? De la cearta asta s-a tras sfârșitul legăturii voastre.

– S-a mai tras și altceva – și anume concluzia că verișoara mea cea cuminte și modestă abia aștepta să se repeadă și să-și înfigă colții.

Lou, care cosea un nasture la o cămașă a lui Piers, știind că muncile ei de nevastă o iritau teribil pe Melissa, se enervă la rândul ei, și rupse ața cu o mușcătură atât de furioasă, încât verișoara ei înțelese că o nimerise în plin.

– Ei, asta ai și făcut, nu? Foarte abil lucrat, iubito – tot circul ăla, numai ca să-l înhați.

– Ar trebui să știi de-acum că verișoara Blanche nu avea deloc răbdare cu scrupulele de fetișcane, iar circul era foarte important pentru ea.

– Vrei să spui că ea te-a silit – ei, și? Lui Blanche îi era frică. Dacă nu și-ar fi pierdut capul, ar fi încercat să mă găsească, sau cel puțin mi-ar fi dat un semnal.

– Din moment ce declarași în scrisoare că numai dragostea conta, poate fi iertată că n-a înțeles că alergai doar după o distracție, replică Lou enervată. Și-n plus, nici Piers n-a vrut să aștepte. Dacă eu nu acceptam, și-ar fi găsit alta.

– Și ce-ai câștigat, Cenușăreaso? Nu cred c-a fost foarte plăcut să fii aleasă la întâmplare, și nici nu prea ești genul care să te agăți de un bărbat care s-a însurat cu tine numai de ciudă. Doar vezi și singură că s-a și întors deja la mine.

– Nu-mi spune așa! o repezi Lou.

Lăsă jos cămașa. Plimbarea o mai înviorase, chiar dacă nu-i limpezise complet gândurile; era timpul să rezolve situația cu verișoara ei.

– Nu știu ce vrei să insinuezi cu asta, Melissa, și nici nu mă interesează, dar cred că a sosit momentul să clarificăm un lucru. Încerci să mi-l iei pe Piers, nu-i așa?

Melissa ridică din umeri. O amuza să vadă cât de departe era dispusă fetișcana aceea prostuță să ajungă pentru drepturile ei imaginare.

– Nu pot să-ți iau ceva ce n-ai avut niciodată, replică ea cu oarecare cruzime.

Avu satisfacția de a observa, după tresărirea lui Lou, că lovitura ei își atinsese ținta.

– Unu zero pentru mine, constată ea batjocoritor.

O clipă, Lou fu cât pe ce să fie învinsă de propria ei onestitate înnăscută. *Mai crede doar un timp în fantezia ta,* îi spusese Piers – iar asta nu putea însemna decât un lucru.

– N-ai de unde să știi ce-a fost între noi de când ne-am căsătorit. Bărbații se mulțumesc cu înlocuitorii mult mai ușor decât femeile, răspunse ea, într-o încercare de a se preface, dar Melissa nu făcu decât să râdă disprețuitor.

– Asta să i-o spui tu lu' mutu', scumpo! pufni ea. Ți-am văzut așternutul feciorelnic, nu uita, și-n orice caz, se vede cu ochiul liber. Și-n plus, Piers mi-a mărturisit – mai mult, își ia ceea ce vrea oricând și de oriunde poate. Cu atât mai rău, dulceață – dar ai temeiuri de divorț, dacă vrei.

Pentru a doua oară de când Melissa venise pe insulă, Lou vru s-o plesnească – iar de data asta, o și făcu. Se aplecă înainte și, fără să stea pe gânduri, îi trânti o palmă răsunătoare pe obraz.

Un moment, Melissa nu spuse nimic, dar în ochii ei albaștri se ivi o expresie hidoasă. Pălise, iar pe obraz i se desena vizibil urma roșie a palmei.

– Pentru asta o să-ți pară rău, spuse ea încet, răspicat. O să-ți pară foarte, foarte rău, curvă mică și... și hoață ce ești!

Și ieși din cameră, înainte ca Lou să mai spună ceva, iar după un timp vocea i se auzi din bucătărie, vorbindu-i lui Tibby pe un ton ridicat.

* * *

A doua zi dimineață, îi prezentă Melissei scuzele ei, dar când îi văzu expresia disprețuitoare își aminti de sfatul lui Piers: *Să nu-ți ceri niciodată iertare – nimănui care-ți zdruncină încrederea în tine. Lumea te crede pe cuvânt... iar umilința nu folosește la nimic...* Iar lumea lui Piers era, desigur, Melissa. Nu mai departe de seara trecută, Piers o întrebase iritat:

– De ce-a trebuit s-o necăjești pe Melissa?

Lou fusese atât de descumpănită, încât bâlbâise un răspuns incoerent, nefăcând decât să-l enerveze și mai mult.

– De ce două femei nu se pot înțelege bine niciodată? exclamase el.

– Asta-i o declarație foarte masculină și idioată! se revoltase Lou. Neînțelegerea între oameni nu ține seama de sexe. Ce ți-a spus Melissa?

– Nimic care să-ți facă prea mare plăcere să auzi, cred.

– Foarte probabil! Și mie mi-a sugerat câteva lucruri pe care nu mi-a plăcut deloc să le aud.

– Ca de pildă?

– Că ți-ai luat ce ți-ai dorit, de unde ai putut. Era o aluzie evidentă.

Dintr-o dată, chipul lui Piers încremeni într-o mască de dezgust înghețat, iar când vorbi, glasul îi suna ca al unui om complet străin.

– Dacă te aștepți să neg afirmația asta, Lou, vei fi dezamăgită. E clar că ai o părere atât de proastă despre moralitatea mea, încât e mai bine să nu continuăm.

– Nu...

Lou ezită, dintr-o dată lipsită de argumente.

– Nu ți-am cerut să negi. Trebuie... trebuie să accept faptul că n-ai făcut decât să te folosești de mine... că intervenția nefericită a Melissei mi-a spulberat orice șanse.

Expresia lui nu se schimbă, iar furia și înverșunarea din glasul său o lăsară fără cuvinte.

– Vorbești ca o servitoare folosită abuziv și plătită prost, îi spuse el cu sarcasm tăios. Dacă mă crezi genul de om care să facă amor cu altă femeie în timp ce soția mea e sub același acoperiș, atunci e clar că ai dreptul la libertatea aia despre care vorbeai și nu mai avem nici o bază pe care să construim o relație. Noapte bună.

Și ieșise, trântindu-i ușa în față. Dimineața, Lou îi prezentase Melissei scuzele ei, atât ca pe un act de pocăință, cât și pentru că i-o dictau bunele maniere, după cum îi și spuse.

– Nu ți-am spus că o să-ți pară rău? replică verișoara ei. Și nu m-am referit numai la un regret copilăresc rușinat.

– Nu mi-e rușine decât pentru că mi-am pierdut cumpătul, răspunse cu gravitate Lou. Și cred că ești de acord că m-ai provocat, dar să trecem peste asta.

– Oi fi putând tu să treci peste asta scumpo, dar *eu* nu. Arăți prăbușită. Iar te-ai certat cu Piers. A plecat cu noaptea-n cap, să se-nvârtească pe insula lui nenorocită.

– Le dă o mână de ajutor pescarilor. Furtuna face multe stricăciuni.

– Așa se pare. Iar marea e în continuare prea agitată pentru șalupă, n-ai zice? Nu mai am nici o țigară, iar bateria radioului mi s-a terminat de tot.

– Poți să iei țigări de la prăvălia locală.

– Dar nu și turcești, și-s sigură că acolo n-au nici baterii potrivite pentru aparatul meu. Sam Smale s-ar duce pe țărm pentru mine...

Lou scoase o exclamație de exasperare.

– Zău așa, Melissa, ești complet nerezonabilă! Îți imaginezi că Piers i-ar lăsa pe oameni să-și rișteviețile doar ca să-ți satisfacă ție un capriciu egoist?

– Nu e nevoie ca Piers să știe, se bosumflă Melissa. Și-n plus, furtuna pare să fie pe terminate, iar Tibby spunea că șalupa a traversat și pe-o vreme mai urâtă ca asta.

Ajunsă la capătul răbdării, Lou spuse răstit:

– Dacă șalupa poate traversa, atunci te poate lua și pe tine.

Verișoara ei o privi surprinsă.

– N-aș suporta valurile astea, iubito, aș avea rău de mare, spuse ea cu reproș. Of, mă rog, va trebui să mă lipsesc de micile mele necesități, cred, deși cum am să-mi omor timpul fără radio, nu știu...

– Poți să citești o carte, sau să faci o plimbare, replică Lou, iar Melissa se întinse încet, admirându-și cu satisfacție formele trupului suplu.

– O plimbare s-ar putea să fac, răspunse ea pe neașteptate. N-ai vrea să-mi arăți Peștera Druidului?

– Nu, declară scurt Lou. N-am mai fost acolo a doua oară.

– Ți-e frică să auzi vocea stafiei?

– Nu e nici o voce, e doar un ecou.

– Ei, poate te temi să nu se adeverească legenda. Doar și tu ai furat bărbatul altei femei, ca s-o citățm pe Tibby, nu-i așa, scumpo?

Lou oftă. Îi era tot mai greu să ignore împunsăturile și provocările Melissei.

– Nu mai sunt un copil, Melissa, ca să mă tem de bau-bau.

Melissa râse.

– Nici nu mă așteptam. Cât despre vinovăție... iar am fost rea. Probabil că și eu aș fi făcut același lucru, dacă eram în locul tău.

– Ți-ai dat toată silința să ne desparți de când ai venit aici, spuse încet Lou, iar verișoara ei afișă o expresie răutăcioasă.

– Într-adevăr, recunoscu ea cu o franchețe fermecătoare. N-am rezistat să nu-ți provoc câteva momente neplăcute, fiindcă mă simțeam lezată. Se pare că va trebui să mă mulțumesc cu blana aia de hermină, nu-i așa?

– Vei primi hermina, desigur, și tot ce-ți mai dorești din trusoul care a fost, în fond, al tău, răspunse Lou. În schimb, spune-mi doar un singur lucru: ai mințit, nu-i așa, când ai insinuat că tu și Piers...?

– Invenții pure, scumpo, ceea ce e cu totul altceva, când știam că aveai să te repezi să-l acuzi. Ai făcut-o nu-i așa?

– Da, am făcut-o, și l-am rănit de moarte.

– Ce frază grandioasă! Și n-a negat?

– Nu cu atât de multe cuvinte.

Melissa ridică din umeri, cu un mic căscat.

– Tot ce-am învățat de la viață a fost să nu le pun bărbaților întrebări delicate. Ai grijă, Cenușăreaso, altfel caleașca de sticlă se poate transforma la loc în dovleac.

Era o remarcă atât de asemănătoare cu ale lui Piers, încât un moment Lou fu surprinsă.

– Chiar vrei să-ți arăt peștera? întrebă ea încurcată, iar Melissa se încruntă nervoasă.

– În nici un caz. Nu cred gogoșile lui Tibby, și nici tu n-ar trebui să le crezi. Ce-ar fi să mai faci o vizită, ca să le dai cu tifla fantomelor? Scuipă în iazul sacru, sau ceva – haide, te provoc!

– Nu, răspunse Lou. Nu-mi place locul ăla. Are influențe negative.

– Vino-ți în fire, Lou! Cum poate o grotă veche și umedă să fie altfel decât rece și scârboasă? Uite, du-te în după-amiaza asta, iar eu am să-l iau pe Piers deoparte, ca să încerc să îndrept ce-am stricat cu aluziile mele răutăcioase. Oricum, măcar atâta lucru tot îți datorez. E-n regulă?

– Păi... începu Lou fără convingere. Nu, mai bine nu. Piers a spus să nu mă mai apropii.

Melissa făcu o grimasă și schimbă subiectul.

* * *

Nu intenționase să accepte planul năstrușnic al verișoarei sale, din simplul motiv că viața o învățase că planurile rareori reușeau așa cum se dorise. Dar, după prânz, simți nevoia să facă o plimbare. Cu un sentiment de eliberare, ieși la aer, în vântul purternic care părea să risipească semnele de întrebare din ultimele douăzeci și patru de ore.

Fără să-și dea seama, ajunse la spărtura care ducea în Peștera Druidului. Cu toată antipatia față de acel loc, era zădărâtă de refuzul lui Piers de a o mai duce acolo. În ciuda poveștilor sinistre ale lui Tibby, peștera era totuși frumoasă și stranie, iar Lou își spuse că numai teama de înec în provocase acele sentimente ostile. Se hotărî să se aventureze încă o dată, ca să poată spune la întoarcere că acceptase provocarea copilărească a verișoarei sale și era de acord că nu avea de ce să se plângă, decât de frig și umezeală la picioare.

Străbătu galeria mai sigură pe sine decât prima dată, știind că nu conținea gropi, iar când ieși din întuneric, cu aceeași senzație de șoc ca prima oară, raza de lumină care străbătea grota o făcu să se simtă mai ușurată.

Zgomotul furtunii de afară umplea peștera doar cu o rumoare fantomatică de gemete și oftaturi ce se strecurau prin deschizătura din vârf, dar când Lou porni încet spre gura galeriei, li se alătură un nou sunet. La început, păru doar un vaiet prelung care, crescând și scăzând, dobândea treptat sens, cu ecourile ricoșându-i din pereții stâncoși, plafonul boltit și pietrele de pe pământ, astfel încât o făcu să se oprească pe loc.

– *Lou... ou... ou...!* părea să strige, iar Lou se întoarse din nou spre peșteră, dintr-o dată încremenită de spaimă.

– Nu! țipă ea înnebunită, și auzi ecoul propriei sale voci aruncat înapoi spre ea:

– *Uu... uu... uu...!*

Capitolul 8

Izbucni în râs, cu acele hohote sacadate care alungă tensiunea, auzindu-le și pe ele sub formă de ecouri. Cât de naivă putea fi? Nu era decât șuierul vântului – însă chiar în timp ce se convingea de asta, sunetul se auzi din nou, de astă dată sub formă de cuvinte care se puteau deslușI destul de clar.

– Lou... ou... ou... Dă înapoi... apoi... apoi ce-ai furat... at... at... bărbatul altei femei... ei... ei...

– E un truc! strigă Lou, iar ecoul ultimului cuvânt îi reveni la urechi cu aceeași tristețe din cealaltă voce.

– Pleacă... acă... acă... se tângui vocea. *Nu te iubește... ește... ește... Nu te dorește... ește... ește... Dă-l înapoi până... înă... înă... nu e prea târziu... iu... iu...*

– Cine ești? strigă Lou. Nu cred în fantome... adică, nu cred cu adevărat...

– Eu sunt Vocea... ocea... ocea... Vocea care te previne... ine... ine... Pleacă, Lou... ou... ou... Nu te vrea... ea... ea... Rune nu te vrea... ea... ea...

Rațiunea o părăsi. Toate poveștile și avertismentele lui Tibby reveniră s-o sufoce de spaimă și porni cu pași împleticiți prin peșteră, într-o încercare disperată de a găsi ceva, dar altarul de piatră nu ascundea decât fosile grotești, pereții nu conțineau firide ascunse, iar apa, oricât de neagră și amenințătoare, era netulburată. După un timp, își adună destul curaj ca să strige o provocare:

– Mai ești aici? Ai terminat?

Nu-i răspunse decât propriul ei ecou – și un sunet nou...

Zgomotul apei lovindu-se de stâncă.

Lou își dădu seama că pardoseala de piatră pe care stătea începuse să se acopere de apă. Valurile i se ridicau până la glezne, urcând spre genunchi, și-și aminti ce-i spusese Piers – că peștera nu se umplea niciodată, decât pe timp de furtună. Dar acum era furtună, și sosise ora fluxului. Avea să se înece, ca sărmana fată din legendă? Așa trebuia să dea înapoi ceea ce furase?

– Dar n-am furat nimic! strigă ea. Și n-am de gând să mă urc pe altarul ăla de piatră blestemat și să-mi aștept moartea... Am să mă înec luptând, dacă tot mi-e dat să mă înec!

Porni cu mișcări greoaie spre galerie, începând să înfrunte furia valurilor. În unele momente, apa îi ajungea doar până la genunchi, alteori i se ridica spre șolduri, în timp ce pășea cu mare chin peste terenul denivelat. Cădea din când în când, iar la un moment dar își suci glezna atât de rău, încât nu crezu că putea să meargă mai departe.

Își aminti că Melissa îi promisese să-l trimită pe Piers după ea dacă se ducea la peșteră, dar acum era clar că ar fi așteptat

zadarnic. Astfel, fu cu atât mai uimită să-i audă glasul strigând peste vuietul vântului, când în sfârșit ajunse la intrarea în galerie și văzu silueta înaltă a lui Piers înaintând prin spuma valurilor care acum ajungeau până la baza falezei. Probabil trecuse prin dreptul spărturii fără să creadă că era acolo, căci se îndepărta de ea.

– Piers! strigă Lou după el. Piers, vino înapoi!

Întorcându-se imediat, Piers se apropie în goană, cu pelerina impermeabilă fâlfâindu-i în urmă și părul fluturând în jurul chipului pe care i se citea un amestec de îngrijorare și furie.

– Dumnezeule mare! Doar nu cumva ai fost în peșteră? întrebă el, apucând-o de umeri cu mâini tremurătoare.

– De ce n-ai intrat după mine? întrebă ea. Melissa a sp... a spus c-o să te trimită...

– Melissa? N-am mai văzut-o de la prânz! răspunse nervos Piers, zgâlțâind-o de-i clănțăniră dinții. Îți dai seama că peste un sfert de oră n-ai mai fi putut să ieși de-acolo? Cum ai putut crede că te-aș căuta în peșteră?

– Așa a spus Melissa... repetă ea prostește. Piers... am auzit vocea... Spunea că trebuie să dau înapoi ce-am furat... că trebuie să plec... că tu nu mă vrei... că nici Rune nu mă vrea... Era vocea fetei care s-a înecat...

Mâinile lui deveniră mai blânde, mângâindu-i capul ud cu gesturi liniștitoare.

– Gata, Lou, acum s-a terminat... ai visat urât, dar acum e-n regulă. Vino acasă, o chemă el, iar Louise se agăță strâns de umerii lui.

– Nu mă crezi, așa-i? Crezi că inventez totul, dar *există* o voce... Tibby a avut dreptate...

– Cred că *tu* o crezi, iubita mea, dar asta-i altă poveste. Ești întreagă, da?

Lou oftă ușor.

– Până acum, nu mi-ai mai spus niciodată „iubita mea". De ce-ai venit să mă cauți, dacă Melissa nu ți-a spus că am plecat?

– Fiindcă lipseai de prea mult timp, iar fluxul e înșelător pe timp de furtună. La început am crezut că fuseseși atât de necugetată încât să pleci cu șalupa.

– Cu șalupa?

– Nu știai? Iresponsabila ta verișoară l-a convins pe Sam să se ducă după țigări și baterii pentru radio. Auzi acolo – să-și riște viața, pentru un radio cu tranzistori!

– Piers, nu se poate! Și n-o să pățească nimic?

– A, Sam e un marinar destul de bun, deși n-are voie să folosească șalupa fără permisiunea mea, iar dacă se strică, am să iau pielea de pe jăvruța aia egoistă. Și am s-o iau oricum, după ce-a făcut. Știa că te-ai dus la peșteră?

– Ea mi-a propus. Nu crezi... nu *poți* să crezi că a vrut să mă *înec!*

– Nu, nu cred asta, dar încep să am niște bănuieli foarte neplăcute în legătură cu vocea pe care ai auzit-o. Poate că nu ți s-a părut, la urma urmei. Vino, iubito, dacă mai stăm mult aici, o să ne prindă fluxul.

Când ajunseră acasă, Piers dădu câteva ordine scurte, iar Tibby se grăbi să îngrijească glezna lui Lou, în rolul nefamiliar

de infirmieră. Lou abia o recunoștea pe vechea ei dușmancă în persoana femeii care, cu mâini tremurătoare și o expresie concentrată, o trata la fel ca doica din imaginația ei.

– Nu-ți face griji, Tibby, spuse ea sfioasă. Piers a spus că Sam e un marinar excelent, iar distanța până la țărm nu e prea mare, nu-i așa?

– Asta-i nesocotință curată – păcătoasă, să pui un suflet de om în pericol pentru-o toană trecătoare, comentă Tibby, revenind la accentul local, semn că era extrem de tulburată. Sam trebuia s-aibe mai multă minte, drept zic, când luă barca, da' ea-l măguli cu limba ei de șarpe, îl provocă, mi-s sigură, să-și puie viața în pericol pentru-o nimica toată.

– Verișoara mea e răsfățată, spuse Lou, simțindu-se datoare s-o scuze pe Melissa.

– Așa-i, cum fu și mă-sa înaintea ei. Domnișoara Blanche avea aceleași apucători, și aceeași nepăsare față de ăilalții.

– Dar ai iubit-o, nu-i așa, Tibby?

– Dac-o iubii? Nu, mai mult ne luasă mințile cu frumusețea ei și cu parfumul ei frumos mirositor.

– Oare totul pe lumea asta e prefăcătorie?

Bătrâna zâmbi, cu surâsul ezitant al cuiva nedeprins să capituleze.

– Viața-i așa cum ți-o faci tu, răspunse ea. Și visele nu durează. Poate că domnul Piers știu ce făcu, la urma urmei, când te-alese de mireasă. Să-i faci plăcerea, duduie – nu te spăimânta de aerele lui domnești. Dintotdeauna-i plăcu să se dea rotund.

– Tibby... începu Lou, știind că măcar bătrâna avea să-i creadă povestea, am auzit vocea. Piers credea că visam sau că mi s-a părut, dar am auzit-o clar. M-a prevenit, așa cum ai spus tu – vocea fetei înecate.

Reacția lui Tibby fu neașteptată. Pe față nu i se citi triumful răutăcios, ci doar o îndoială nedumerită.

– Și ce te preveni? întrebă ea.

– Mi-a spus să plec... să dau înapoi ce-am furat... bărbatul altei femei, la fel cum spuseseși tu.

– Hmmm... ia-n te uită ce potrivеală ciudată. Și mai zise și că Piers o iubește pe alta?

– Da, așa a spus. Tibby, de unde știi toate lucrurile asta? Nu cumva... nu cumva ai vrut tu să-mi faci o farsă, nu-i așa?

– Nu, duduie, nu fusei eu, răspunse Tibby cam mohorâtă, deși rosti vorbele mele.

– Vrei să spui că nu există nici o voce?

– A, ba e una, cum zice legenda. Unii cred în ea, alții nu, și trecu mult timp de-atuncea.

Lou întinse o mână tremurătoare, ca să atingă fața femeii cu o solicitudine nesigură, și fu surprinsă să-i simtă obrajii umeziți de lacrimi.

– Dacă mă accepți acum, Tibby, spuse ea cu sfială, încă mai putem face unele vise să se împlinească... Ți-ar plăcea... ți-ar plăcea să fii din nou doică, nu-i așa?

În clipa aceea, cineva bătu cu putere în ușa băii.

– Ce naiba faceți acolo de-atâta timp? întrebă iritat glasul lui Piers. Lou, ar trebui să te culci, și vreau să-ți bandajez glezna. Pot să intru?

Deschise ușa fără să aștepte răspunsul, văzu expresiile celor două femei și zâmbi.

– Mielușica și lupoaica s-au împăcat, remarcă el. Tibby, scorpie bătrână, era și timpul să-ți vină mintea la cap!

– Și mata ai nevoie de așa ceva, domnu' Piers, înainte să-ncepi să mă faci cum îți vine la gură, replică Tibby, dar Piers nu făcu decât să zâmbească și mai încântat.

– Nu te-am făcut întotdeauna în toate felurile?

Apoi, expresia i se schimbă brusc.

– Sam ar fi trebuit să se întoarcă. Sunt cam îngrijorat.

– Ce oră e? întrebă neliniștită Lou.

– Trecut de șase. Mă bate gândul să iau a doua șalupă și să mă duc după el.

Îl privi cu ochii măriți de spaimă.

– Dar asta-i o nebunie! exclamă ea. Ce rost are să riști două vieți? Poate că Sam a rămas pe țărm din cauza furtunii, sau... Piers...

Piers o luă de mâini, strângându-i-le cu blândețe, dar și cu fermitate.

– Mai aștept o jumătate de oră, spuse el, dar după aceea n-ai să mă mai poți opri. Am o răspundere față de insularii mei, înțelegi?

– Da, răspunse Lou, amintindu-și glumele Melissei despre plăcerea lui Piers de a se juca de-a castelul. Dar acela nu era un joc, și nici Rune nu era jucăria unui papițoi bogat. Știa acum că acel străin imprevizibil era adevăratul Piers Merrick.

* * *

Forța vântului slăbise, iar Lou era pe punctul să adoarmă, când auzi ușa deschizându-se și văzu că Melissa se strecurase în cameră.

– Ei! observă verișoara ei, intrând în cercul de lumină a lămpii, e clar c-ai căpătat ce ți-ai dorit, în fine! Piers se agită pentru tine de nu mai poate, până și sperietoarea aia de ciori face sluj de-acum. Ar trebui să-i mulțumești nașei-zâne, Cenușăreaso!

– De ce?

– Pentru că a transformat iar dovleacul în caleașcă, desigur. A fost bună ideea cu peștera, nu-i așa?

– Nu, replică Lou, n-a fost bună deloc. Puteam să mă înec.

– Zău așa, scumpo, exagerezi. N-a venit mirele tău să te salveze, așa cum îți spusesem?

– Ba da, dar nu l-ai trimis tu.

– Am avut treburi mai importante. Mi se terminaseră țigările și bateriile de la radio – dar nu contează, Lou... ou... ou...

În timp ce vorbea, Melissa se întorsese în altă parte, iar ultimul ei cuvânt se suprapuse peste o rafală a vântului, dar Lou își dădu seama șocată că Melissa nu putuse rezista să nu-i amintească de propria ei farsă.

– *Tu* ai fost vocea! exclamă ea.

– Mi-a reușit destul de bine, nu crezi? Aș fi putut chiar să te alung, dacă nu venea Piers chiar atunci. Ghinionul meu...

– Ce cruzime... ce truc demn de tot disprețul! strigă Lou, indignată. Știai că peștera de umple cu apă pe timp de furtună? Ai vrut să mă înec?

Melissa se trânti pe un scaun, întinzându-și grațios brațele deasupra capului.

– Ce prostii spui! răspunse ea nervoasă. Și oricum, nu te-ai înecat, așa că de ce să dramatizăm situația?

– De ce-ai făcut-o? întrebă Lou. Nu-mi făcuseși și așa destule probleme?

– Ca să mă distrez, răspunse Melissa. Și ca să-ți plătesc palma pe care mi-ai tras-o. Nu ți-am spus c-o să-ți pară rău? Intraseși de-a binelea în panică. Ce păcat că nu...

Se întrerupse atât de brusc, încât Lou tresări și, urmărindu-i privirea, îl văzu pe Piers în ușă.

– Continuă, spuse el. Păcat că nu... *ce?*

Pentru prima dată, Melissa păru să-și piardă siguranța de sine. Se foi nervoasă în scaun, încercând să șarjeze.

– Iubitule, nu exagera. N-am făcut decât o poznă inofensivă – ca să mă distrez. Nimeni n-a pățit nimic.

– Nu? Se pare că faci cam multe doar ca să te distrezi. N-ai folosit aceeași scuză și ca să mă părăsești în fața altarului?

Vorbea atât de blând, încât Melissa se lăsă indusă în eroare și răspunse răstit:

– Ba da, și ar fi trebuit să ghicești, nu să mă faci de râs, luând-o pe amărâta de verișoară-mea ca să te răzbuni!

Din doi pași, Piers traversă camera și se opri în fața ei, cu mâinile încleștate pe lângă trup.

– Ieși afară! spuse el. Ieși de-aici până nu-ți ard o mamă de distracție din-aia pe care ți-o dorești atât de mult. Ieși afară din casa asta!

– Nici chiar tu nu mă poți da afară pe furtună, replică Melissa cu o voce cam nesigură – sau poți...? Lou...

– Mie puțin îmi pasă, răspunse Lou cu o nepăsare neașteptată pentru toată lumea. Am fost împinsă destul de colo-colo – acum ți-a venit și ție rândul.

Oricât era de furios, Piers zâmbi ușor, dar Melissa își privi verișoara de parcă atunci ar fi văzut-o prima oară.

– Lou, doar nu poți să... n-ai fi în stare...! exclamă ea, sincer șocată.

Lou se înghesui pe canapea, închizând ochii.

– Ba pot și sunt în stare, și m-am săturat de tot teatrul tău, spuse ea pe tonul cuiva care răspunde la o întrerupere iritantă. Nu faci două parale, zău așa, Melissa – nici nu pot să înțeleg cum de te-am admirat atât de mult. Și acum, pleacă. Vreau să vorbesc cu soțul meu.

Piers, la fel ca Melissa, își privea soția surprins, dar în expresia lui se citea și o profundă tandrețe, iar Melissa observă imediat.

– Ei, spuse ea, ridicându-se în picioare cu o mișcare mai puțin grațioasă decât de obicei, ăsta pare să fie semnalul meu de ieșire din scenă. Înțeleg că cererea ta de a ieși afară din casă a fost o figură de stil, Piers – aș prefera adăpostul dormitorului meu, în locul farmecelor îndoielnice ale vremii de pe insula ta. Oricâtă bunăvoință aș avea, nu pot merge pe jos acasă, când am de traversat marea.

– Nu-mi pasă unde te duci, atâta timp cât rămâi departe de Lou și de mine. Mâine am să te duc pe mal indiferent de vreme, iar dacă vei avea rău de mare, cu atât mai rău, spuse Piers și o privi cum ieșea pe ușă cu acel mic balans al șoldurilor pe care cândva îl găsise atât de provocator.

Apoi se întoarse spre Lou, cu un sentiment de ușurare, și o sărută pe frunte.

– Lou, spuse el, trebuie să plec iar. S-ar putea să lipsesc un timp.

Ochii ei de dilatară brusc, privindu-l cu teamă.

– Te duci după Sam?

– Am primit vești proaste, îi răspunse Piers cu blândețe. Șalupa a fost găsită... goală.

– O, nu! exclamă ea în șoaptă. Piers, să ai grijă... da?

– Înțelegi că trebuie să mă duc, nu-i așa, Lou? Răspund de viața insularilor.

– Da, desigur... Crezi că... presupui că s-ar putea ca Sam să se fi înecat?

– Imposibil de spus. Șalupa plutea în derivă aproape de țărmul opus, deci s-ar putea să fi ajuns la mal, dar trebuie să mă interesez, să fac tot de pot.

– Piers, spuse ea, cuprinzându-l cu brațele pe după gât. Să te întorci la mine...

Piers nu spuse nimic, ci doar o ținu strâns la piept un moment. Nu-și luă rămas bun, și ieși înainte ca Lou să se fi putut ridica de pe canapea.

* * *

Așteptarea părea să nu se mai termine. Lou nu avea poftă de mâncare, dar găsi mai potrivit să încurajeze revenirea servitoarei la normalitate, acceptându-i propunerea de a lua o cină ușoară. Nici Melissa nu putea fi lăsată să se culce nemâncată, așa că Lou îi duse cina pe o tavă. O găsi în propria ei cameră, unde smulgea hainele de pe umerașe și le arunca în valize, cu blana de hermină pe umeri și o mulțime de etole și scurte îmblănite pe brat. Lou se opri în ușă, privind-o cu tava în mâini, iar Melissa se întoarse spre ea, cu o expresie vinovată.

– A, tu erai... spuse ea, părând ușurată. Am crezut că e Piers.

– Piers a plecat să-l caute pe Sam, răspunse grav Lou. Nu-ți pasă deloc, Melissa, că nevoile tale meschine pot costa vieți omenești?

– Ce vorbe răsuflate! Dacă era vreun pericol, Sam nu trebuia să plece, și nici Piers n-are motive să alerge de colo-colo ca o cloșcă speriată.

– N-ai nici un pic de simț al valorilor, nu-i așa? Puțin îți pasă ce se întâmplă, atâta vreme cât tu îți poți fuma marca de țigări favorită.

– Zău așa, scumpo, faci caz pentru o nimica toată, iar soțul tău cel nobil s-a purtat îngrozitor de grosolan cu mine. Nu mai am nici un chef de măritiș, dacă-nseamnă să fiu vioara a doua pe insula asta oribilă, și poți să ți-l păstrezi pe notoriul Piers Merrick, cu binecuvântarea mea.

– Mulțumesc, răspunse politicoasă Lou. Și cu hainele mele ce faci?

– Cu hainele *tale?* Îmi iau câteva articole din propriul meu trusou, atâta tot! se răsti Melissa. Am să mă aleg și eu cu ceva din planul ăsta netot al lui Blanche de a ieși din încurcătură, și oricum mi-ai promis hermina.

– Numai ca răsplată pentru bună purtare, răspunse Lou cu înșelătoare blândețe. Nici chiar tu nu poți susține că ai jucat cinstit. În orice caz, Piers va avea de spus ultimul cuvânt cu privire la ceea ce-ți poți lua cu tine mâine. Mie, una, puțin îmi pasă.

Melissa o privi cu îndoială. Micuța verișoară Lou, care atâta vreme nu însemnase nimic, începea s-o pună pe gânduri.

– Lou... întotdeauna ai fost generoasă, începu ea, pe tonul îmbietor care cândva avusese atâta putere asupra verișoarei sale. Ajunge să-i spui un cuvânt lui Piers, și-o să-ți mănânce din palmă – sau nu știai?

Lou ajunse la capătul răbdării – și al bunelor maniere.

– Nu-ți dai seama, cățea tâmpită ce ești, că s-ar putea să nu se mai întoarcă? S-ar putea să-și dea viața, în timp ce tu te târguiești pentru câteva blănuri și pe ce mai poți pune mâna, iar eu aproape că mi-am ieșit din minți de îngrijorare? strigă ea, trântind tava pe masă atât de tare, încât tocana lui Tibby sări în fața Melissei. Na-ți cina, sta-ți-ar în gât, iar mâine când vei lua șalupa, sper să ai atâta rău de mare, încât s-o dai afară pe toată – pe *toată!*

Și coborî în fugă scara, uitând de glezna luxată, până când durerea o făcu să încetinească, rezemându-se de balustradă. Undeva în casă se trânti o ușă, iar din bucătăie se auzi vocea lui Tibby strigând:

– Duduie!... Duduie!... Vine șalupa! Se-ntoarseră... sau unu' din ei...

Piers apăru în ușă, privindu-le un moment în tăcere.

– Tot trează ești, Lou? întrebă el fără nici o intonație.

– Sam...? întrebă ea.

– Sam e bine. L-au scos valurile la mal, cu un picior rupt – așa-i trebuie! – dar acum e la spitalul din St. Bede, deci poți să te arăți mai entuziasmată de întoarcerea soțului tău acasă, Cenușăreaso.

Lou alergă la el, șoptindu-i cuvinte de mulțumire cu buzele îngropate în umărul lui ud, simțindu-i gustul sărat când o sărută.

– Credeai că nu mă bucur de întoarcerea ta, Piers?

– Nici nu știam ce să cred. Se pare că te înțeleg foarte puțin, Cenușăreaso.

Cam tremurător, Lou zâmbi.

– Ai să-mi spui mereu așa?

– Probabil. Ai ceva împotrivă?

Oftă ușor.

– Nu prea, deși...

– Deși ce?

– Nu vreau să rămân la nesfârșit un personaj de poveste. Până și Cenușăreasa, după ce și-a revenit din șocul trecerii de la bucătărie în palat, cred că s-a așteptat ca prințul s-o ia în serios.

– Iar eu nu te iau în serios, Louise? Nu mă amăgesc cu gândul că aș fi un prinț de basm, dar măcar acel gentleman n-a mai stat pe gânduri să-și cucerească aleasa inimii, după ce a văzut că-și pierduse pantoful.

– Acum înțeleg, spuse ea, căci nu-mi mai pari un străin. Înțelegi, n-am putut să nu mă îndrăgostesc de tine, așa că, atunci când tu ai...

– Când eu am fost un soț și un amant nedemn, ai crezut că regretam căsătoria?

– Păi, da... Și pe urmă a venit și Melissa...

Îi văzu chipul întunecându-se și-și dori să nu fi ales tocmai acel moment pentru a-i aminti de mireasa cu care ar fi trebuit să se însoare, dar tot trebuia să recunoască la un moment dat problemele create de Melissa.

– Vom încerca amândoi să uităm de verișoara ta, răspunse Piers cu o undă din vechea lui aroganță. Tu, cu firea ta

încrezătoare, n-o puteai vedea așa cum este, dar eu ar fi trebuit să am mai multă minte. Te rog să mă ierți, Lou.

– Pentru că ai iubit-o?

Era nepregătită pentru duritatea cu care Piers o zgâlțâi de umeri, ca și pentru exasperarea feroce care i se simți în glas când îi răspunse:

– N-am iubit-o niciodată, proastă mică! Era o căsătorie de conveniență, cum credeam că a înțeles toată lumea – Blanche, cu siguranță, înțelesese. Dumnezeule mare, Cenușăreaso, chiar pe toate trebuie să ți le explic?

– Dacă asta înseamnă o declarație formală, atunci da. Până și Cenușăresei trebuie să i se fi spus, la un moment dat, că era iubită. Știi ce mi-a spus Tibby? A zis: „Să-i faci plăcerea, duduie."

Piers o privi amuzat.

– Așa a spus? Asta-i o expresie care datează de pe vremea restaurației. Știi ce înseamnă?

– Cred că da – și mi-ar face și *mie* plăcere, dragul și dificilul meu Piers, dacă mi-ai da acea declarație formală.

– Nu știi – nici chiar acum?

– Poate că știu. Totuși, politețea cere ca asemenea lucruri să fie spuse în cuvinte.

– Asta-i vanitate curată, spuse el, văzând cât era ora, la ceasul din bucătărie, iar asemenea declarații nu se fac la ora două noaptea. Vei primi de la mine tot ce-ți dorești, mâine, Cenușăreaso. Vreau ca vizitatoarea noastră nepoftită să plece din casă, înainte s-o luăm de la început – înțelegi?

– Da, răspunse ea, și știu că avea dreptate. După plecarea Melissei, lucrurile aveau să revină la normal.

A doua zi, își spuse în timp ce urca somnoroasă scara, cu brațul lui Piers în jurul umerilor, insula avea să-și regăsească farmecul și să-și urzească vraja – căci desigur, era vrăjită. Nu știuse încă de la început că totul era un vis?

– Am să mă trezesc, desigur, spuse ea, și nu-și dădu seama că vorbise cu voce tare până când Piers o luă în brațe și urcă mai departe, spunându-i:

– Ești deja pe jumătate adormită, biata mea Cenușăreasă. Ai să te trezești, sper, într-o zi mai fericită decât asta. Am de ispășit multe, Lou, înainte de a mă alătura ție în poveste.

Sfârșit